

கனவு
இலக்கிய
மாத
சுழ்சினை

131

ஆவணி - 2019

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

க.புரணீதரன்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
பேராசிரியர் செ.யோகராசா
தெனியான்
புகழ்
மொழிவரதன்
க.சட்டநாதன்
ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன்
முதூர் மொகமட் ராபி
பனைமீன் நாடன்
மகுடேசுவரன்
ச.முகுந்தன்
கே.எம்.செல்வதாஸ்
செல்லக்குட்டி கணேசன்
சித்ரா சின்னராஜன்
விவேகானந்தனார் சதீஸ்
சி.ஜெயசங்கர்
இ.க.முரளிதரன்
எஸ்.வஸ்ந்தி
அபூர்வன்

100/-

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

நேர்மை, அமைதி, பொறுமைக்கு இலக்கணமான
ஆளுமைமிக்க படைப்பாளி கண.மகேஸ்வரன்
க.பரணீதரன் - 03

இசையும் சமூக மேலாதிக்கமும்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 12

மன்னார்ப்பிரதேச நவீன கவிதை முன்னோடி:
கவிஞர் குழந்தை
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 18

திரும்பிப்பார்க்கிறேன் - 6
தெனியான் - 47

சிறுகதைகள்

புகழ் - 08
மொழிவரதன் - 16
க.சட்டநாதன் - 20
ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன் - 31
முதுர் மொகமட் ராபி - 41

கவிதைகள்

கே.எம்.செல்வதாஸ் - 07
செல்லக்குட்டி கணேசன் - 14
சித்ரா சின்னராஜன் - 15
விவேகானந்தனூர் சதீஸ் - 22
சி.ஜெயசங்கர் - 23
இ.சு.முரளிதரன் - 24
எல்.வனீம் அக்ரம் - 25

பத்தி

பனைமீன் நாடன் - 32

நேர்காணல்

மகுடேசுவரன் - 26
ச.முகுந்தன் - 37

நூல் விமர்சனம்

அபூர்வன் - 46

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

த.ரிலக்சன்

ஜீவநதி

2019 ஆவணி இதழ் - 131

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலேவல் துவ்வீயந்தன்

ப.விவ்வீயவர்கீத்தி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரும்

தவிரீ - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் என்னை

செழித்திட உற்று உற்று...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

- யாரதிதாசன்-

ஆன்மீக விசாரம்

அண்மைக்காலங்களில், உலக நாடுகளிலும் உள்ளூரிலும் நிலவும் குழப்பநிலை மனித குலத்துக்கே அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. எங்கும் உயிரிழப்பு, வன்முறை, பழிவாங்கல், குண்டு வெடிப்பு, என நிலவும் இந்நிலைமை களால் பயத்திலும் திகிலிலும் மனித வாழ்க்கை கழிகிறது. அமைதியைத் தேடி உயிர் ஏம்பலிக்கிறது.

மனித வாழ்வில் வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் பெருகப் பெருக சக மனிதர்களால் பகைமையுள்ள குழுக்களால், எதிரிப்படைகளால் என கட்டவிழ்த்து விடப்படும் வன்முறைகளால் அச்சுறுத்தலும் பெருகிச் செல்கின்றது.

இந்நிலையில் தான் அநுபுதிமான்களும் ஞானிகளும் அவாவிய அமைதியான வாழ்வு பொருள் பெறுகிறது. ஆன்மீக நாட்டம் அமைதியை விரும்பும். மனிதநேயத்தை வளர்க்கும். இன்று உலகிற்கு வேண்டியது ஆன்மிகத்தினூடான அமைதியே.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,

கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

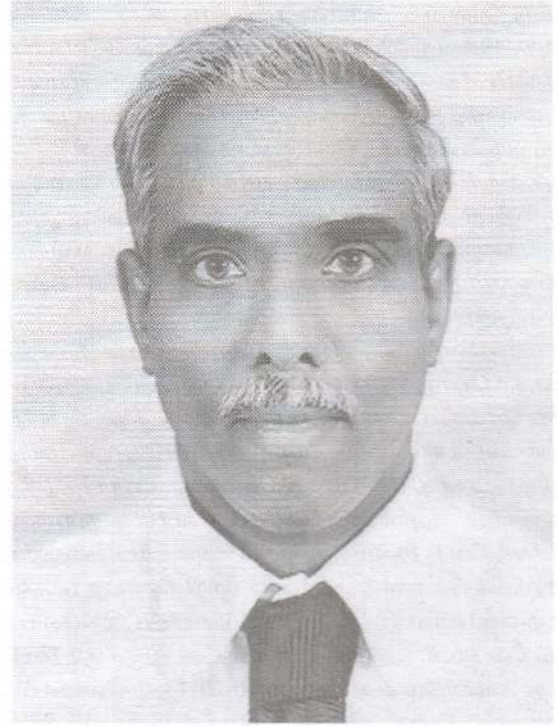
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம், நியூலங்கா - மருதனார் மடம்

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

நேர்மை, அமைதி, பொறுமைக்கு இலக்கணமான ஆளுமைமிக்க படைப்பாளி கண.மகேஸ்வரன்

க.பரண்தரன்

யாழ்ப்பாண போதனா வைத்தியசாலை, மூன்று மாதத்திற்கு முன்னர் என நினைக்கின்றேன். 8 ஆம் வார்ட், இரவு நேரம் 9 மணியிருக்கும் “பரணி, பரணி” என்று யாரோ என்னை அழைக்கும் குரல் கேட்கிறது. அறிந்த அந்த குரல் வந்த திசையை நோக்கி என் பார்வையைத் திருப்புகின்றேன் 28 ஆம் இலக்க கட்டிலில் படுத்திருக்கும் நோயாளியிடம் இருந்து தான் அந்த அழைப்பு. உடனடியாக அந்த 28 ஆம் இலக்க கட்டிலை நோக்கி நகருகின்றேன். அன்பான அதே சிரித்த முகத்துடன் கண.மகேஸ்வரன் சேர். அவர் அருகாக சென்று நிற்கின்றேன். அவரது கால் வீக்க முற்று யானைக்கால் நோய்க்கு உட்பட்டவர் போன்ற தோற்றமாக அவரது கால் காட்சி தருகின்றது. அவருக்கு முன்னர் நிகழ்த்தப்பட்ட ஈரல் அறுவைச் சிகிச்சையின் பின்னர் அவர் அடிக்கடி நோய் வாய்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை நான் அறிவேன். பல தடவை அப்பாவுடன் 8 ஆம் இலக்க வார்ட்டில் துணைக்கு நின்ற சமயத்தில் கிளிநிக்குக்கு அவர் தன் மனைவியுடன் வந்து போய்க் கொண்டிருந்ததை நான் கண்டுள்ளேன்; கதைத்துள்ளேன். இந்த முறை அவரது உடல் மிகவும் பலவீனப்பட்டு போய் உள்ளதை அவரது உடலமைப்பைக் கொண்டே அறிந்தேன். “நீர் குத்தி எடுக்க வேணும்” என்று மறிச்சு வைத்துள்ளார்கள், இன்றும் நீர் குத்தி எடுத்தவை” என தன் வார்ட் மறிப்பு அனுபவத்தை பகிர்ந்து கொள்கின்றார். அவரது சாரம், சேட், படுக்கை என அனைத்தும் நீர் வெளியேற்றத்தால் நனைந்து போய்க்கிடக்கின்றன. “என்ன சேர் இவ்வளவு ஈரத்தில் படுத்திருக்கிறியன் மாத்தி விட்டே” என்று கேட்டேன். “பரவாயில்லை பரணி, திரும்பவும் நீர் வெளியேறிக் கொண்டு தான் இருக்கும் என்னை வீட்டை விட்டாக்காணும். என்னாலை இங்கை இருக்கேலாது, நான் வீட்டை போக வேணும், நாளைக்கு துண்டை வெட்டினால் காணும்” என்று வெறுப்புடன் கூறினார். நோயின் வீரியத்தன்மை, தாக்கம், ஆஸ்பத்திரி வாழ்க்கை ஒரு மனிதனில் எவ்வகையான மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தும் என்பதை புரிந்து கொண்டவன் நான். அவரது படுக்கை பெட்ஸீற்றையும் மாற்றி, சாரத்தையும் மாற்ற எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, அவரது கவனத்தை திசை திருப்பும் வகையில் இலக்கியக் கதைகளை ஆரம்பிக்கின்றேன். “இப்ப நான் எழுதுவது மிகக்

குறைவு; ஜீவநதிக்கும் ஞானத்துக்கும் தான் எழுதறன், ஜீவநதிக்கு ஒரு கதை எழுதவேணும். தொண்டனுக்கும் இப்ப குறுங்கதை எழுதறதை நிப்பாட்டிப் போட்டன், ஏலாதாம் பரணி...” என்று கவலையாகக் கூறினார். “என்றை குறுங்கதைகள் 50 ஐ தெரிவு செய்து நூலாக்க வேண்டும் பரணி... கொஞ்சம் சுகப்பட வாறன்... இப்ப வாசிப்பும் குறைஞ்சு போச்சு ஆஸ்பத்திரியும், நோயுமாக காலம் கழியுது. மனிசி தான் பாவம் என்னோடை அலையுறா... பாவம்... நான் என்ன பொடியனைப் பெத்த நானே... மூன்றும் பெண்பிள்ளைகள் பாவம் அதுகள் இரவு இங்கு வந்து நிற்கலாமே...” என்ற தவிப்புடன் கூடிய வார்த்தைகள் என்னை ஏதோ செய்வது போல இருந்தது... இடையிடையே நோயின் கடுமை பெருமூச்சாக வெளிப்பட்டது. இரண்டு மணி நேரம் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். வார்ட் மேற்பார்வை யாளரது இடையீட்டுக்கு பின்னர் காலையில் சந்திப்போம் எனக் கூறி நான் வார்ட்டுக்கு வெளியே உள்ள கதிரையில் சென்று அமர்ந்தேன்.

ஜீவநதி வாயிலாகத் தான் கண.மகேஸ்வரன் எனக்கு அறிமுகமாகியிருந்த போதிலும் “உயிர்ப்புகள்” தொகுதியில் உள்ள அவரது சிறுகதையை முன்னரே படித்திருந்தேன். பல தடவை அவரை அவரது வீட்டில் சந்தித்து உரையாடியுள்ளேன். தனக்கு நேர்முள்ள பல மாலைப்பொழுதுகளில் “பரணீ புத்தகக் கூடத்தில்” பல மணி நேரம் இலக்கியம், புத்தக வெளியீடுகள், சஞ்சிகை வெளியீடு, படைப்புகள் பற்றி உரையாடி இருக்கின்றோம். நேர்மையான, தீய பழக்க வழக்கங்கள் ஏதுமற்ற அந்த மனிதன் நோயின் கடுமையில் படும் பாடு மிகக் கவலையை அளித்தது. காலையில் அப்பாவுக்கு ஆஸ்பத்திரி சிற்றுண்டிச்சாலையில் இடியப்ப பாசல் எடுக்கும் போது சேரிற்கும் சேர்த்து ஒரு பாசலை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு காலை 6.30 மணிக்கு திரும்பும் வேளையில் அவரது பாரியார் வந்துவிட்டார். இன்று துண்டு வெட்டப்போவதாக கூறிக் கொண்டு அவர் சென்றுவிட்டார். ஏற்கெனவே ஜீவநதியின் வெளியீடாக அவரது “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” சிறுகதைத்தொகுதி வெளியாகி பலரது கவனத்தையும் பெற்றுக் கொண்டதோடு வடக்குமாகாண சிறந்த சிறுகதைத்தொகுதிக்கான 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான விருதையும் பெற்றுக் கொண்டது. விரைவில் அவரது குறுங்கதைகளையும் தொகுக்க வேண்டும் என்ற மன அங்கலாய்ப்புடன் எனது வீடு நோக்கிய பயணம் விரைந்தது.

நண்பர் த.அஜந்தகுமாரின் முகப்புத்தகத்தை விரித்த போது தான் கண.மகேஸ்வரன் அவர்கள் மரணமெய்திய செய்தி அறியக் கிடைத்தது. அதுவும் அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பின்னரே. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை பிரார்த்தித்துக் கொண்டு அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும் குடும்பத்தினர் மனம் ஆறுதல் அடைய இறைவனை பிரார்த்திக் கொண்டு அன்னார் பற்றி நீண்ட நாட்களாக எழுத எண்ணிய இந்த சிறு கட்டுரையை இங்கே பதிவு செய்கின்றேன். அன்னார் உயிருடன் இருக்கும் போதே எழுத வேண்டும் என எண்ணிய போதும் வேலைப்பளு முடியாமல் போய் விட்டது. கனத்த மனத்துடன் ஈரம் நிறைந்த விழிகளுடன் இந்த கட்டுரை இங்கு பதிவு செய்யப்படுகின்றது. தாரகை சஞ்சிகையின் 12 இதழ்களையும் தந்து அவற்றை பற்றிய ஒரு ஆய்வு ரீதியான கட்டுரை எழுதும்படி கூறியிருந்தார். அன்னாரின் ஆசைப்படி விரைவில் அதையும் எழுத முயற்சிக்கின்றேன்.

அறிமுகம்

நேர்மையும், பேச்சில் அமைதியும், மற்றவர்களை மனிதநேயத்துடன் மதிக்கும் பாங்கும், யாருடனும் எளிதில் முரண்பட்டுக் கொள்ளாத மென்மையான போக்கும், நடையில் உடையில் உள்ள சாதாரண தன்மையும், சிரித்த முகமும், கள்ளம் கபட மற்ற நேர்மையான பேச்சும் இவரது வெளித்தோற்ற ஆள் அடையாள ஆளுமையின் பண்புகளை வெளிக்காட்டுவன எனலாம். மன்னவன் மு.கந்தப்பு, பண்டிதர் எம்

பரந்தாமன் போன்றோரிடத்தே தமிழை விருப்புடன் கற்றவர். சிரித்திரன் வாயிலாக இலக்கிய உலகில் 1968 இல் இவர் காலடி எடுத்து வைத்தார். மணிமணாளன், வீ.கே.எம், கணன் போன்ற புனை பெயர்களில் இவரது பல படைப்புகள் வெளியாகி யுள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் இவரது படைப்புகளுக்கு ஈழநாடு பத்திரிகை களம் கொடுத்து இவரை ஊக்குவித்துள்ளது.

மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே இவர் “நவரசம்”, “கமலம்” போன்ற கையெழுத்து சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்து தன் இலக்கிய ஈடுபாட்டை விரிவாக்கிக் கொண்டுள்ளார். மட்டக்களப்பு தொழில் திணைக்களத்தில் எழுதுவினைஞராக தொழில் புரிந்த இவர், மட்டக்களப்பில் தொழில் நிமிர்த்தம் நீண்ட காலம் குடும்பத்துடன் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார். இக்காலத்திலேயே இவரது பல்வேறு படைப்புகள் வெளியாகின. இக்காலகட்டத்தில் இவர் ஒரு தொடர் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராகச் செயற்பட்டுள்ளார். சிரித்திரன், தொண்டன் சஞ்சிகைகளின் வெளியீட்டில் தனது பங்களிப்புகளை நல்கியும் உள்ளார். ஈழநாடு, உதயன், தினக்குரல், வீரகேசரி, தினக்கதிர் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய படைப்புகள் வாயிலாகவும், தாரகை, தொண்டன், போது, சுகந்தம், சிரித்திரன், மல்லிகை, ஜீவநதி, ஞானம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளியாகிய படைப்புகள் வாயிலாகவும் கண.மகேஸ்வரன் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்டுள்ளார். “எல்லைவேம்பு” (1994), “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” (2016) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், “மலரும் வாழ்வு” (1992) என்னும் குறுங்காவித்தையும் வெளியிட்டுள்ளார். சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், பத்தி, விமர்சனம், குறுங்கதைகள், வாசகர் கடிதங்கள் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தன் எழுத்தைப் பதிவு செய்து வந்தார். கூடுதலாக கிராமிய வாழ்வையும் மானிட நேயத்தையும் தன் படைப்புகள் வாயிலாக வெளிக் கொண்டு வந்தார்.

சிறுகதையாளனாக கண.மகேஸ்வரன்...

இலக்கியத்தின் பல்வேறு வகைமைகளிலும் பரிச்சயமிக்கவராக கண.மகேஸ்வரன் அவர்கள் திகழ்ந்தாலும் அவர், சிறுகதைகளே அவருக்கு அதிக புகழைத் தேடிக் கொடுத்தன எனலாம். “எல்லை வேம்பு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியே இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 1994 இல் வெளியானது. இந்த தொகுப்பின் வாயிலாக இவரது தெளிந்த நீரோடை போன்ற இவரது இதயத்தை தரிசிக்க முடிகின்றது. “சுகந்தம்” இதழில் வெளியான “எல்லை வேம்பு” என்ற சிறுகதையே தொகுப்பின் தலைப்பாகவும் இடப்பட்டது. வாசிப்புக்கு இலகுவான மொழி, சமூகப் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் விதம், எடுத்துக் கொண்ட கருப் பொருளில் தெளிவு என்பன இத்தொகுப்பு பிற்கு வரவேற்பைப் பெற்றுக்கொடுத்தன.

32 ஆண்டுகளின் பின்னர் ஜீவநதி வெளியீடாக “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” சிறுகதைத்தொகுப்பு 2016 இல் 12 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி

வெளியாகியது. இத் தொகுப்பில் உள்ள, பிரபல எழுத்தாளர் ச.முருகானந்தனின் முன்னுரையில், “அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் ஆழமாக எழுதும் எழுத்தாளர்களில் க.மகேஸ்வரனும் ஒருவர். மண்வாசனையுடனான கிராமிய வாழ்க்கை முறையும், பேச்சு வழக்கும் இவரது கதைகளில் விரவிக்கிடக்கும்” என்கின்றார். அப்பாச்சி, ஆதிக்கம், தீர்வு தேடும் நியாயங்கள், வேளை வந்த வேளை, தனிக்குடித்தனம் போன்ற கதைகள் வாயிலாக குடும்ப உறவுகளுக்கிடையிலான பிரச்சினைகள் பேசப் பட்டுள்ளன. இக்கதைகள் வாயிலாக குடும்ப பிளவு களுக்கான காரணங்கள், பிளவுகளுக்கான அடிப்படை என்பவற்றை கூறி அதற்கான தீர்வுகளையும் சில கதைகளில் முன் வைத்துள்ளார். இந்த கதைகளில் வரும் கிராமிய குறிப்பாக கரவெட்டி மண்ணில் புழக்கத்தில் உள்ள சொற் பிரயோகங்கள்(குட்டான், கதைகளுக்கு வலுச் சேர்க்கின்றன. “அப்பாச்சி” என்ற கதைவாயிலாக கிராமிய வாழ்க்கையின் சுவையை, சுவை தயும்பச் சொல்லியுள்ளார், அத்துடன் சிறு கைத் தொழில் களையும் அறிமுகம் செய்கின்றார். சாமி சந்தியில் ஊர் கூடியிருக்க கரம் பிடித்த மனையானை நம்பாத கணவன்மார்களுக்கு சாட்டையடியாக “ஆதிக்கம்” கதையின் இறுதி அமைந்திருப்பது கதாசிரியரின் பெண்ணியம் தொடர்பான அறிவாற்றலையும் காட்டுகின்றது. சாதியத்தின் கொடூர முகத்தால் தன் மகனின் செத்தவீட்டைக் கூட ஒழங்கான வகையில் நிகழ்த்த முடியாமல் தவிக்கும் தந்தையின் துயரை பறைசாற்று வதனூடாக ஒரு சமூகத்தின் பிரச்சினையை பேசும் கதையாக “அதிர்வுகள்” கதை எழுதப் பெற்றுள்ளது. அதிகாரமுடையவர்கள் வலுக் குறைந்தவர்கள் மீது செலுத்தும் வன்முறைகளைப் பற்றி பேசும் கதையாக “ஆக்கிரமிப்பு” கதை படைப் பாக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளது. போர்க்கால அவலங் களில் ஒன்றான வெளியூர் செல்ல எடுக்கும் “பெயிற்” ஐ கருவாகக் கொண்டு ஆக்கப்பெற்ற கதையாக “அவஸ்தை” கதையை எழுதியுள்ளார். இக் கதை மகரகமவில் உள்ள புற்றுநோய் வைத்தியசாலையில் உயிருக்காக போராடிக்கொண்டு இருக்கும் மனைவியைப் பார்க்கச் செல்ல “பெயிற்” பெற வயதான சிற்றம்பலத்தார் படும் அவலத்தையுணர்ந்தும் தமிழர் அடைந்த நிஜ கொடும் தரிசனத்தை காட்சிப்படுத்தி வதாக உள்ளது. இடமாற்றம் பெறுவதற்காக முத்துக் குமாரு அடையும் நெருக்கீட்டை “தருணம்” கதையை வாசிப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள். திருமணச் சந்தையில் பலியாகும் பெண்கள் படிக்க வேண்டிய கதையாக “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” கதையை கூறக் கூடியதாகவுள்ளது. “வேளை வந்த வேளை” முதுமைக் கால வாழ்வையும், பெற்றவர்களை முதியவர் இல்லங் களில் பரிதவிக்க விட்டுச் சென்ற பிள்ளைகளையும் பற்றியதாக புனையப்பட்டுள்ளது. போரின் அவல முகத்தை காட்சிப்படுத்தும் “காலச் சிதறல்கள்”, “அந்திமம்” கதைகளும் வாசகர் மனதை நெருடும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

பொதுவாக இவரது கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் வாசகர் நாள்தோறும் காண்கின்ற பாத்திரங்களாக அமைவதும், கிராமங்களில் உலா வருபவையாகவும் யதார்த்த பண்பு கொண்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. முற்போக்குத்தனமானதும், இளைஞர்களுக்கு முன்னுதாரணமானதும், போரின் அவலங்களை சிதைவுறாது காட்சிப்படுத்தும் தன்மையும், உளவியற் பாங்கில் கதையை நகர்த்தும் தன்மையும், கிராமிய பண்பாட்டு அம்சங்கள் நிறைந்த மொழிப்பிரயோகங்கள் - பாத்திரங்கள் என்பன இவரது கதைகளுக்கு வளம் சேர்க்கின்றன.

தாரகை இதழ் வரவில் கண.மகேஸ்வரனின் பங்களிப்பு...

1981 ஆகஸ்ட் மாதம் மட்டக்களப்பு, இல 41 பயணியர் வீதியில் இருந்து தாரகை இதழ் கலை இலக்கிய மாத இதழ் என்னும் அறிவித்தலோடு வெளிவர ஆரம்பித்தது. இதன் ஆசிரியராக சி.சங்கரப்பிள்ளை அவர்களும் ஆசிரியர் குழுவில் இந்திராணி தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களுடன் கண.மகேஸ்வரனும் செயற்பட்டார்கள். 1981 ஆகஸ்ட் முதல் 1984 ஜூலை செப்டம்பர் வரையில் 12 இதழ்களை பிரசுரித்து தாரகை இதழ் தனது வருகையை நிறுத்திக் கொண்டது. ஆரம்ப இதழில் கலை இலக்கிய மாத இதழ் எனக் குறிப்பிட்டபோதும் மாதந்தோறும் அது வெளிவரவில்லை, ஈழத்து வாசிப்பு தழல் பொருளாதார நெருக்கடி என்பன காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். இரண்டாவது இதழுடன் முன்னர் ஆசிரியர், கௌரவ ஆசிரியர், ஆசிரியர் குழு என்பவற்றில் இருந்தவர்கள் விலகி விட கண.மகேஸ்வரன் அவர்கள் தனியாக நின்றே ஏனைய 10 இதழ்களையும் வெளிக் கொண்டு வந்தார் என்பது கவனத்திற்கும் பாராட்டிற்கும் உரியது. இந்த இதழ்களில் இவர் வீ.கே.எம், கணன் போன்ற புனைபெயர்களில் சில ஆக்கங்களை எழுதி வந்துள்ளார். இதழின் அட்டைப் படங்களில் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பாரதியார், பி.ரி.அரசன், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, எஸ்.பொ., கே.டானியல் போன்றோரின் படங்களை பிரசுரித்து இதழின் அட்டை வடிவமைப்பில் ஒரு அழகைக் கொண்டு வந்தார். கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், கட்டுரைகள், நகைச்சுவை, சமகால கலை இலக்கிய அரசியல் நிலைமைகள், வாசகர் கடிதங்கள், அறிவியல், விமர்சனம், சித்திரம், நேர்காணல்கள், நாடகம், அஞ்சலிகள் என பல்வேறுவகையான இலக்கியம் சார் ஆக்கங்களையும் இடம் பெற செய்து வந்தார். குறிப்பாக பாரதியார் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு பாரதியார் பற்றிய பல்வேறு தகவல்களை உள்ளடக்கிய கட்டுரைகள், பாரதியாரைப் பற்றி பாடப் பெற்ற கவிதைகளை உள்ளடக்கி 1982 செப்டெம்பர் இதழை வெளியிட்டார். அத்துடன் 1983 ஜூன் இதழை கவிதைச் சிறப்பிதழாக வெளியிட்டு செய்தார். ஈழத்தின் புகழ் பூத்த பல கவிஞர்கள் இந்த இதழை அலங்கரித்திருந்தார்கள். குறிப்பாக தாரகை இதழில் வெளியான ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் கண.மகேஸ்வரனின் ஆளுமையை

பறைசாற்றுக்கின்றன. அத்துடன் “சில குறிப்புகள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் “கணன்” என்ற புனைபெயரில் அவர் எழுதிய கலை இலக்கிய போக்குகள், அரசியல் நிலைமைகள், கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள், விமர்சனங்கள் என்பவை நேர்மையான பார்வையாக வெளியாகியுள்ளன. சிலோன் விஜேந்திரனுடனான இவரது பேட்டி சிலோன் விஜேந்திரனின் பல்பரிமாண ஆளுமையையும் அறிய வழிகோலுகின்றது. கடின உழைப்போடு தன்னாலான முழு ஆர்வத்துடன் பல சமயம் தனது சொந்த பணத்தையும் முதலிட்டு “தாரகை”யை முடிந்தளவு கனதி மிக்கதாக வெளியிட்டு கண.மகேஸ்வரன் இதழியல் வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்கவராகின்றார்.

குறுங்கதைகள் வாயிலாக கண.மகேஸ்வரனின் இலக்கியப் பயணம்...

ஈழத்தை பொறுத்தவரையில் இன்று தரமான குறுங்கதைகளை எழுதி வருபவர்களாக கொற்றை மி.கிருஷ்ணானந்தன், கண.மகேஸ்வரன் ஆகிய இருவரையுமே குறிப்பிடக்கூடியதாகவுள்ளது. இவர்கள் இருவரும் தொடர்ந்து குறுங்கதைகளை எழுதி வருகின்றார்கள். இருவருமே கருத்தாழமிக்க சமூகத்திற்கு தேவையான, சமூகத்தில் அன்றாடம் நிகழ்கின்ற, சமூக மாற்றத்திற்கு உதவக்கூடிய கருப் பொருள்களில் தமது குறுங்கதைகளை நகர்த்திச் செல்வது எமது இலக்கிய உலகிற்கு வளமாக அமைகின்றது. கண.மகேஸ்வரன் தொண்டன், ஜீவநதி, ஞானம் சஞ்சிகைகளில் குறுங்கதைகளை எழுதி வந்துள்ளார். அதிலும் தொண்டன் சஞ்சிகையில் இவரது 30 இற்கு மேற்பட்ட குறுங்கதைகள் வெளியாகியுள்ளன. 10 குறுங்கதைகள் ஜீவநதியில் (இதழ் 76,77,78,79,80,81,82,84,86,87) வெளியாகியுள்ளன. இவருடைய இந்த குறுங்கதைகள் மிகவும் காத்திரமானவையாகவே வெளிப்பட்டுள்ளன. நாணயம், பவிசு வந்தபோது, படிப்பினை, செல்லாக்காசு, பிஞ்சு மனதில் பட்ட வடு, சாதூரியம் என நீண்டு செல்லும் இவரது குறுங்கதைகளின் தலைப்புகளே அக்கதையில் புதைந்து கிடக்கும் சமூக விழிப்புணர்வை பறை சாற்றுகின்றன. அத்துடன் சிறுகதை என்ற வரம்பில் இருந்து தனித்து குறுங்கதைக்கு உரிய இயல்புகள் தப்பாமல் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. சிறியதொரு விஷயம்/ சம்பவம் மனதை உடனடியாக கவரும் வகையில் இவரது குறுங்கதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. சில கதைகள் சிந்தனைக் கிளறல்களையும் ஏற்படுத்த வல்லனவாகவும், நகைச்சுவையுணர்வு சொட்டுவன வாகவும் அமைந்து உள்ளமையும் இவரது எழுத்தின் மீது வாசகன் ஈர்ப்பு கொள்ள காரணமாகின்றன.

கண.மகேஸ்வரனின் கவிதைகள்...

சிறுகதை, குறுங்கதைகள் எழுதியவளவிற்கு பல கவிதைகளை இவர் எழுதவில்லை. அவ்வப்போது தன் மனதை பாதித்த, எழுத வேண்டும் என தோன்றிய விடயங்களையே தான் கவிதைகளாக்கி உள்ளதாக நேரடியான என்னுடனான உரையாடலின் போது

தெரிவித்துள்ளார். தாரகை இதழில் வீ.கே.எம் என்ற புனைபெயரில் இரண்டு கவிதைகள் வெளியாகியுள்ளன. தாரகை இதழின் 10 ஆவது இதழின் அட்டைப்படக் கவிதையாக இவரது “விழிப்பு” என்ற கவிதை வெளியாகியுள்ளது.

'விழிப்பு'

ஆசை, பொறாமை
ஆணவம்
ஆகிய யாவும்
ஓர்நாள் முற்றும்...

முற்றிய நாளில்
மோதல் முகிழ்க்கும்!

மோதலின் போது
பேரினவாதம்
வீறுகொண்டார்க்கும்...
இனமும், இனமும் முட்டிப் பாரக்கும்!

இன்னல் வருகையில்
தன்னிலை உணர்த்தலும்
இனிமேல் ஒரு வழி
சமைத்திட எண்ணலும்
வந்து போகும்;
வாலைச் சுருட்டும்!

ஆத்திரம் வருகையில்
நேத்திரம் எரிதலும்
மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலும்
போலொரு சிலிர்ப்பு...
சிலிர்ப்பேயன்றி
செயற்பாடல்ல!

அடி சறுக்க
ஆயுதம் வேண்டாம்..
வாழைத் தோலும்
வழுக்கி வீழ்த்தும்!
அறுகும் புல்லும்
ஒரு முறை தடக்கும்
சிறுமுள் தானும் பெருவலி கொடுக்கும்!

ஆணவம் என்றும்
வாழ்ந்ததுமில்லை;
சாத்வீகம் குன்றிச் சுருள்வதுமில்லை!

ஆன்ம நேயம்
நெஞ்சிலிடித்தால்
அனைத்தும் தவறென
ஓர் கணம் விழிக்கும்!

விழிக்கும் நிலையை
நோக்கியவாறே
விடுதலையை நோக்கி
நெஞ்சங்கள் விம்முடும்!

(தாரகை இதழ் 10 : டிசம்பர் 1983)

இந்த கவிதை வாயிலாக, இன்று இனங்களுக்கிடையே “கொதிநிலை”யில் காணப்படும் முறுகல் நிலையை இற்றைக்கு ஏறத்தாள முப்பத்தைந்து ஆண்டு களுக்கு முன்பாகவே இக்கவிதை எடுத்துச் சொல்கிறது. ஆசை, பொறாமை, ஆணவம் என்பன முற்றிய நிலையில் முகிழ்க்கும் பேரினவாதமும் கூட சறுக்கி விடக்கூடும் என்பதனை

“ஆணவம் என்றும்
வாழ்ந்ததமில்லைச்
சாத்வீகம் குன்றிச்
சுருள்வதுமில்லை”

என்ற வரிகளுடாக எடுத்துச் சொல்கிறார் கண.மகேஸ்வரன் அவர்கள். ஆன்மநேயம் மிக்க ஒருவரின் பார்வையில் “பேரின வாதமும் கூட தனது தவறை உணர்ந்து கொள்ளும் நிலை வரும்” என உணர்த்துவது, கவிதைக்கு கனிதையைத் தருகிறது.

ஜீவநதியில் “பிரசவம்”, “எங்கள் சமூகம்”, “நானும் கோளும்”, “கோழியும் முட்டையும்”, “குறி” போன்ற தலைப்புகளில் 5 கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது குறுங்கதைகள், சிறுகதைகளில் காணப்படும் மனிதர்களே இவரது கவிதைகள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுகின்றார்கள். எமது சமூகத்தின் மூடத்தனங்கள், போலி ஆசாரங்கள், உறவுகளின் பகைமைத்தன்மை, மனிதமற்ற மனிதச் செயல்கள், அரசியல் நிலைமைகளை முன்னிறுத்தியே இவரது கவிதைகள் பாடப்பெற்றுள்ளன. “போது” இதழிலும் “பணயம்”, “இருப்பு”, “மேலோன்”, “தந்திரம்” போன்ற தலைப்பில் அமைந்த சமூகப்பார்வை கொண்ட கவிதைகளையும், ஞானம், மல்லிகை, தொண்டன் போன்ற இதழ்களில் சில கவதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

மனிது நேயமிக்க கண.மகேஸ்வரனின் குறுங்காவியம் 'மலரும் வாழ்வு' பேசுவது...

“மலரும் வாழ்வு” என்பது கண.மகேஸ்வரன் படைத்த குறுங்காவியம். நீண்ட காலமாக எரிச்சலூட்டி வந்த தீராத நோய் ஒன்றின் காரணமாக சத்திர சிகிச்சைக்காக “சீலோம்” என்ற மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த வேளை மூன்று தினங்களில் தாம் பெற்ற அனுபவத்தை குறுங்காவியமாகத் தந்திருக்கிறார், கவிஞர். “சீலோம்” மருத்துவமனையில் நிலவும் மானிட நேயத்தையும் அமைதியையும் ஊழியம் புரிந்தோரின் அன்புச் சேவையையும் கண்டுணர்ந்த கவிஞர், இங்கு பெற்ற அனுபவங்களினூடு தன்னையே கண்டு பிடித்த குறுங்கால வரலாற்றை அழகாக இக்குறுங்காவியத்தினூடு சித்திரித்துள்ளார். எளிமையான வார்த்தைகள், லயம் பிசகாத வரிகள், தொடர்ச்சியறா விபரணம் என பல்வேறு சிறப்புகள் கொண்டதாக இக்குறுங்காவியம் விளங்குகிறது. எனினும் ஆழ்ந்த வாசிப்பில் இச்சிறப்புகளுக்கும் மேலாக, ஆன்மீக ஈடுபாடு கொண்ட ஒருவரில் மூன்றே நாளில் “புத்துயிர்ப்பு” நிகழும் அற்புதத்தையே இக்குறுங்காவியம் சொல்வதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

முடிவாக...

பழகுவதற்கு இனியராகவும் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு தன்னாலான வளத்தை அமைதியாக வழங்கிய கண.மகேஸ்வரன் அவர்கள் பாரட்டிற்குரியர். விருதுகள், பட்டங்கள் என ஒரு போதும் அலைந்த வரில்லை. அமைதியான இனிய இலக்கியவாதி விட்டுச் சென்ற இலக்கியப் பிரதிகள் அவரை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நீண்ட காலம் வாழச் செய்யும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இச்சிறுகட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றேன். ■

பசித்த நாக்குகள்

பசித்த நாக்குகள்
நீண்டு
பல பொழுதுகள்
கழிகின்றன
வெறுமையில்

இடைவெளிகள்
நிரப்பப்படா
அகவெளியில்
போராட்டங்கள்
தொடர்கின்றன

எரிதலுக்கான
உணவின்றி
உன் அவயங்களை
உணவாக்கி
எரிக்கின்றது
நெருப்பு

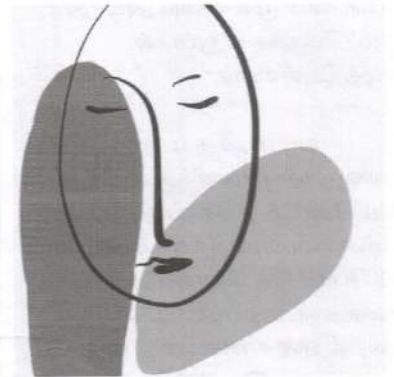
எரிவது
ஏழையின்
வயிறுமட்டுமல்ல
வாழ்வும் தான்.

மீள்வதில்லை

காலப்பொழுது
கரைந்தோடுகிறது

காத்திருப்புகள்
அதனிடமில்லை

கடந்து செல்கையில்
அதனருமை
பலருக்குப்
புரிவதில்லை
புரியும் பொழுதின்
அது எவருக்கும்
அருகில் இருப்பதில்லை

தொலைத்துவிட்டு
தேடுவதில்
பயனெதுவுமில்லை

இழப்பின் வலி
இழந்தவர்"க்கே புரியும்
அந்த வலியின்றி வாழ
கால வாகனத்தை
கவனமொடு செலுத்து.

- கே.எம்.செல்வதாஸ்

நியதிகள் மற்றும் வழமைகள்

புகழ்

விடுதியில் தங்கியிருந்த வேளை சிரேஸ்ட மாணவர்கள் அங்கு சென்றனர். நீ ஒரு எழுத்தாளனா! எனக் கேட்டு பேனாவின் முனைப் பகுதியைக் கொடுத்து, "இதைப் பிடித்துத் தானே நீ பகிடிவதையை எதிர்த்து எழுதினாய்?" எனக் கூறியதோடு, அப்பேனை முனையை அவரது இனப்பெருக்க உறுப்பில் அழுத்தியுள்ளனர்.

வழமைக்கு மாறாக அதி காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து நீலம் போட்டுத் தோய்த்த வெள்ளை மேற்சட்டையும் நீலக் காற்சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு பாட சாலைக்குப் புறப்பட்டேன். பனிக் குளிரில் என் காற்சட்டை மற்றும் மேற்சட்டை இரண்டும் ஈரமாய் இருந்தது. குளிர் அதிகமாக இருந்ததால் அன்றைக்கு நான் குளிக்காமல் தான் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் இன்னும் அதிகமாக நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். அம்மா தூங்கிக்கொண்டு இருந்தார். எனக்குப் பசிக்கிறது என்பதை அம்மாவுக்குச் சொன்னேன். அவருக்குக் கேக்கவில்லை. வறண்ட புன்னகை ஒன்று என் உதடுகளில் இருந்து விழுந்தது. நான் வீட்டின்

முன்னால் உள்ள நீண்ட வேல்வடிவ வாசலைத் திறந்துகொண்டு தெருவில் கால் வைக்கும் போது வெய்யில் முகத்திலடித்தது. நான் நடந்து கொண்டே இருந்தேன். காணியொன்றில் வரிசையாக அறையப்பட்டிருந்த முள்கம்பி வேலிக்குள்ளால் நுழைந்து மற்றைய தெருவில் இறங்கினேன். அதுவொரு மிகச்சிறந்த குறுக்கு வழியாகும். கறல் பிடித்த அந்த முள்கம்பியில் எதோ ஒன்று என் சட்டையை மெல்லக் கிழித்திருப்பதை நான் கண்டேன். ஏற்கனவே சில தையல்கள் போடப்பட்டிருந்தது. தெருப்பின்ளையார் கோவிலில் நின்று இரண்டு தரம் குனிந்து நிமிர்ந்து தோப்புக்கரணம் போட்டேன். அந்தப் பின்ளையார் என்னைப் பார்த்து சிரித்தார். உண்டியலில் நான் ஏதாவது போடுவேன் என்று நினைத்திருக்கவேண்டும். என் உண்டியலும் வெறுமைதான். நானும் சிரித்தேன். அவ்வளவும்தான். பிறகு மேலும் நடந்து கொண்டே இருந்ததில் பாடசாலை மைதானம் வந்துவிட்டது. என் கருப்புநிறப் புத்தகப்பை திடீரென்று என் தோள்களின் வழியே வழிந்து கீழே விழுந்தது. எனக்கு அதை பாடசாலைக்குக் கொண்டுபோவதில் எப்போதும் வெட்கம் இருக்கும். அதன் சிப்புகளுக்கு எல்லாம் எப்போதோ பல்லு விழுந்து போய்விட்டன. பதிலுக்கு சட்டைப்பின்களைக் குத்தி வைத்திருந்தேன். அது விழுந்ததும் உள்ளே இருக்கும் புத்தகமெல்லாம் கொட்டிவிடப்போகிறதே, பரிசுக்கேடு என்று நினைத்து உடனே பதற்றமடைந்தேன். எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. கீழே குனிந்து அதை எடுக்கும் முன்பே புத்தகப்பையின் வாய் முனைகளில் குத்தியிருந்த சட்டைபின்கள் உடைந்து போக தன் வாயைத் திறந்து கொண்டது. புத்தகங்கள் பூச்சிகளாய் மாறி மெல்லப் பறக்க ஆரம்பித்தன. நான் வாயைப்பொத்திக் கொண்டு அந்த அதிசயத்தைப் பார்த்தேன். என்பின்னால் என் நண்பர்கள் நின்றார்கள். அவர்கள் என்னை கேலி செய்தார்கள். அடே புத்தகப் பூச்சி வேகமாகப் பூச்சிகளைப் பிடி. வேகமாகப் பிடி என்றார்கள். நான் என் நண்பர்களை விரோதமாகப் பார்த்தேன். அவர்கள் புத்தகப் பூச்சிகளைப் பிடிக்கமாட்டார்கள். அவர் களுக்கு சிட்டுக்குருவிகளைப் பிடிக்கவும் நசுக்கவும்தான் தெரியும். திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் ஒளிவட்டமொன்று பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. எல்லா ஆசிரியர்களும் என்னை கூப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று கைகளில் தரப்பார்த்தார்கள். நான் வாங்க மறுப்பது போல வாங்கிக்

கொண்டேன். அந்தத் தெருப்பிள்ளையார் கூட இன்றைக்கு இவ்வளவு சம்பாதிக்க முடியாது. அம்மாவந்து தட்டி எழுப்பும் போது மாலை நான்கு மணியிருக்கும். பிற்பகல் குட்டி தூக்கத்தில் பிற்பகல் கனவு வந்திருக்கிறது.

எனக்கு அவளை யாரென்று தெரியாது. ஆனால் அதுவொரு அவள் என்பது நிச்சயம் தெரியும். அவளிடமிருந்து என் தொலைபேசிக்கு காலையில் ஒரு குட்மோர்னிங் வரும். இரவு ஒரு குட்நைட் வரும். அவ்வளவும்தான். இரண்டுக்கும் தமிழில் காலை வணக்கம், இரவுவணக்கம் என்று குறும்செய்தி அனுப்புவது என் வழக்கம். அதை ஒரு சடங்கைப் போல நாள்தோறும் செய்துகொண்டிருந்தேன். இந்தப் பழக்கம் அவளிடமிருந்து குறும்செய்தி வராத காலத்தில் என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தும். அதற்காக நான் என் கடமையைத் தவற விடுவதில்லை. அவள் அனுப்பாவிட்டாலும் நான் அனுப்பிவிடுவேன். வந்தா வா போனாப் போ. அதேபோல திங்கக்கிழமை அவளுக்கு குறும்செய்தி அனுப்பிவிட்டு வேலைக்குப் புறப்பட்டேன். பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிப்பதற்கு இன்னும் சிலவாரங்கள் தான் இருந்தது. அதற்குள் இந்த வேலையை நான் விட்டொழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் தலையில் சுமந்துகொண்டிருக்க முடியாது. உண்மையில் இது தலைவலிப் பிடித்தவேலை. கடையிலும் நிற்கவேண்டும். “ஐஸ் பக்ரி”யிலும் நிற்கவேண்டும். அங்கே போனால் இங்கே ஒருவன் வந்து நிப்பான். இங்கே நின்றால் அங்கே ஒருவன் வந்து நிப்பான். இந்த முதலாளிக்கு ஏதாவது ஒன்றைமட்டும் செய்தால் என்ன! நான் இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் ஓடி ஓடி ஓடாய்த் தேய்ந்திருந்தேன். அப்போது அந்த இலக்கம் வந்தது. பல்கலைக் கழகத்துக்கு முதன்னாள் நான் என்னைப்பதிவு செய்வதற்காகப் போனபோது இந்த அண்ணரை சந்தித்தேன். தன்னை அலாவுதீன் என்று சொல்லியிருந்தார். அவரிடம் விளக்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. முகத்தில் ஒளியும் இல்லை. பதிலாக ஒரு பூதத்தைப் பார்த்ததுபோல இருந்தது. அவருக்கு என் சொந்தக் கதை சோக்ககதை எல்லாம் சொல்லி என்னைப் புரிந்துகொள்ளச் செய்ய முயன்றேன். அவருக்குப் புரிந்ததோ இல்லையோ என்னிடம் ஆயிரம் ரூபாய் தந்துவிடும்படி கேட்டார். மற்றவங்களிட்ட இருந்து உன்னைக் காப்பாத்தி விடுவன் என்று வேறு சொன்னார். ஏன் மற்றவர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நிறைய உதை வாங்கியவர்களைப் பார்த்தேன். நானும் வாங்கினேன். எல்லாரும் கூடியிருக்கும் மண்டபத்தில் தடாலடியாக நுழைந்து அக்கசன் காட்டும் சீனியர்மாறை நான் பார்த்தேன். எனக்கும் இவர்களுக்கும் எந்த முன்விரோதமும் இல்லை. நீண்ட பகை இல்லை. ஆனால் சும்மா சும்மா பிரடியிலும் கன்னத்திலும் அடித்தார்கள். என் முகத்திலிருக்கும் புன்னகைக்கும் கூட. முன்பு நான் படிக்காமல் போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தால் என் அப்பா பிரடியில் அடிப்பார். அம்மா அப்படி அடிக்கக்கூடாது பிள்ளைக்கு மூளை கலங்கிவிடும் என்று கொதித்து சண்டைக்குப் போய்

விடுவார். நான் அவர்களுக்கிடையில் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டு நின்றிருக்கிறேன். சீனியர்கள் எனக்கு முன்பு பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்தவர்கள் என்று எனக்கு முன்மாதிரியாக அவர்களை நினைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தேன். இப்போது இல்லை. அவர்கள் தங்கள் வக்கிரங்களை எங்களுக்கும் திணித்துவிடுகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்தபிறகு காப்பாற்றப்படவேண்டிய பிரிவில் நானுமிருந்தேன். வேடிக்கையாக மீட்புப் பிரிவில் நான் சேரவேண்டும் என்றால் கொஞ்சம் செலவு செய்யவேண்டும் என்பது புரிந்தது. உடனடியாகக் கைக்குமீறிய பணமல்லவா அது! அவ்வளவு வசதியிருந்தால் நான் ஏன் வேலைக்கு வரவேண்டும். மண்டை காயக் காய வேலைசெய்யவேண்டும். இதை சொன்னால் புரியுமா! அண்ணா நான் வேலையில் நிக்கிறேன் என்றேன்.

“அப்ப நாங்கள் என்ன சும்மாவே நிக்கிறம். எப்ப வீட்ட வந்து சந்திக்கப் போறாய்! வரும்போது ஆயிரத்தோட வா. ஆரையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திடாத!”

“எங்க அண்ணா உங்கட வீடு இருக்கு!”

“நீ நீ வந்திட்டு போன்பண்ணு வாறன்!”

“ஓம்”

பின்னால் நிறையப் பேர் சத்தம் போட்டு சிரித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் இசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அது இனிமையான தல்ல. துர்நாற்றமடிக்குமிசை. தொலைபேசி நிற்கும் போது பியர் வாடையடிக்கும் அந்தக் கருணையுள்ளம் கொண்ட அண்ணனின் நிதானமற்ற குரல் மனதில் உறுத்திக் கொண்டு கிடந்தது. அந்தக் குரலைக் கேக்கும் முதலே என் கைவிரல்கள் நடுங்க ஆரம்பித்திருந்தன. அதட்டலான அந்த அருவருப்பான வார்த்தைகளில் என்னை யாரும் இதுவரை விளித்ததில்லை. இவரால் எப்படி கூச்சமே இல்லாமல் அப்படி சொல்ல முடிக்கிறது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து என் சேமிப்பிலிருந்த ஆயிரம் ரூபாயை சில்லறைகளாக்கி கொண்டு போனேன். என் வயிறு பசியில் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

உயரமான அதேநேரம் மிக ஒல்லியான நடிகர் தனுஸ் மாதிரி இருக்கும் என் புதிய நண்பனான அருணாடன் நான் முதல் முதலாக பல்கலைக்கழகம் போகப்போகிறேன். பல்கலைக் கழகத்தில் எங்களின் ஆரம்பப் பதிவுவேலைகள் முடிந்தபிறகு தான் நாங்கள் இருவரும் நெருக்கமானோம். இப்போது பல்கலைக் கழகத்தில் முதலாம் வருட மாணவர்களுக்கான பாடத் தெரிவு சம்பந்தமான அறிமுகவிழா நடக்க இருந்தது. எனவே இருவரும் சேர்ந்து செல்வதற்குத் திட்டமிட்டோம்.

அவன் என் வீட்டுக்கு தன் மோட்டார் சைக்கிளைக் கொண்டுவந்து விட்டுபோட்டு என்னுடைய சைக்கிளில் போகலாம் என்று சொன்னான். பல்கலைக் கழகத்துக்கு இந்த மோட்டார் சைக்கிளில் போகக் கூடாது என்பது ஒரு இதுவாகும். ஆகவே அவனுக்குப் பயமிருந்தது. அவனுடைய மோட்டார் சைக்கிளின் முன்பகுதியில் மனித எலும்புக் கூடு ஒன்று கட்டப் பட்டிருந்தது. மீற்றர் ஓடும் பகுதியில் இருந்து பொன்னிறத் தலைமுடி இரண்டு கைப்பிடிக்கினாலும் வழிந்துகொண்டிருந்தது. மிகவும் பருத்துப் போன

அந்தக் கறுத்தக் காட்டெருமையை ஒருவன் மட்டும் தான் ஓட்டமுடியும். போதாததற்கு நிறையப் பெற்றோல் குடிக்குமாம். முதலில் அவன் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்கும் போது யாரோ சாத்தான் வந்து நிற்பதாக நான் பயந்து போயிருந்தேன். பிறகு இவன் என்று தெரிந்ததும் எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. எப்படித்தான் இதை தூக்கி நிமித்தி உருட்டி ஏறி முறுக்கிக் கொண்டு வருகிறான். உண்மையில் இவனுக்கு சாதனையாளன் விருது கொடுத்திருக்கவேண்டும். நானும் அவனுமாக சைக்கிளை எடுத்து ஓட ஆரம்பித்தோம். முதன் முதலில் போகும் போது சாதாரண உடையில் போகவேண்டுமாம். எனக்கு அதைப் பற்றித் தெரியவில்லை. என்னிடம் இருப்பவை எப்போதும் சாதரணமானவை தான். இருப்புக்கு மேலே நட்சத்திரங்கள் மின்னும் ஒரு சட்டையும் கீழே கறுப்பு நீளக் கால்சட்டையும் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இருப்பில் சாரை பாம்பொன்றை பட்டியாகக் கட்டிக் கொண்டேன். காலுக்கு நாக்குத் தள்ளிய இரண்டு ஒரேமாதிரியான மண்ணிற மண்டுவம் தவளைகளை அணிந்திருந்தேன். அவன் கருப்பு நிறத்திலான விசப்பாம்பொன்றை இருப்புக்குக் கட்டியிருந்தான். அவன் பாலாடை நிறத்தில் ஒரு சட்டையும் அந்தச் சட்டையின் மேல், இதயத்துக்குப் பக்கத்தில் சிரிக்கும் நிலவும் இருந்தது. எனக்குள் புதிய உற்சாகம் வந்திருந்தது. நான் இதுவரை பாத்திராத ஒரு புது உலகத்துக்குப் போகப்போகிறேன். அலுப்பான இந்த உலகத்தை விட மகிழ்ச்சியான ஒரு உலகத்துக்குப் போகப்போகிறேன். வாசலில் நின்று எல்லா ஆசிரியர்களும் சொன்னார்கள். நீ பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று தானே படித்தாய். இப்போது சிரித்துக்கொண்டே போ. அது சொர்க்கமாக இருக்கப்போகிறது. நான் சொன்னேன், இல்லை. அது எனக்குக் கிடைத்த வரமாகும். அருண் சொன்னான் பேசிக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை. நாம் போகலாம்.

நாங்கள் இருவரும் வீட்டிலிருந்து தெருவெல்லாம் வெடித்துச் சிரித்தபடியும் துள்ளிசைப்பாடல்களைப் பாடியபடியும் பறந்து பறந்து மிதந்து நெளிந்து சுழிந்து போனாம். எங்களுக்குள் கவலைகள் இல்லை. பெருமையும் இல்லை. யாருக்கும் கிடைக்காத ஒரு வாய்ப்பை நாங்கள் பெற்றிருக்கிறோம். வாழப்போகிறோம். அவ்வளவும்தான். பல்கலைக் கழக நுழைவுச் சந்தியில் ஏகப்பட்ட மனிதர்கள் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் அவர்களுடன் நடந்துகொண்டிருந்தோம். சில அண்ணன்மார்களின் கண்கள் எங்களில் விழுவதைப் பார்த்தோம். நான் அவர்களைப் பார்த்து சிரித்தேன். அவர்கள் முறைத்தார்கள். எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது. ஏன் முறைக்கிறார்கள் என்று அருணிடம் கேட்டேன். அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தான். நான் மறுபடியும் கேட்டேன். அவர்கள் முறைக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா! அவன் அப்போதும் தலையைக் குனிந்திருந்தான். எப்போதும் குனிந்தே இருந்தான். குனிந்தே நடந்தான். சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு சொன்னான். நீ ஒருவரையும் சந்திக்கவில்லையா! எப்படிப் பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போகவேண்டும் என்பதை அவர்கள் சொல்லித் தந்திருப்பார்களே! எனக்கு அது புரியவில்லை. ஏன்!

பல்கலைக் கழகத்துக்கு எப்படியும் போகலாம் என்று தான் நான் கேள்விப்பட்டேன். அது பள்ளிக் கூடம் போல இருக்காதாம். அடே மண்டு இங்கே சட்டங்கள் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டங்கள் பின்பற்றவேண்டும் என்றான் அருண். என்ன சட்டங்கள்! அது யார் உருவாகியது! ஏன் உருவாக்கினார்கள்! அதனால் அவர்களுக்கு என்ன! போதும் நிறுத்து. இல்லை இன்னும் கேள்வி இருக்கிறதே. கேள்வி கேட்கக் கூடாது என்பது தான் முதல் சட்டம் என்றான். எனக்கு இன்னும் புரியவில்லை.

இன்னும் புரியவில்லை அருண். அந்த சட்டங்களை எனக்குச் சொல்லு என்று கேட்டேன். எனக்கும் தெரியாது. நான் இரண்டொன்று மட்டும் தான் கேள்விப்பட்டேன்.

கேள்விப்பட்டேன் என்றால் அது உண்மையில்லை. உனக்கு உறுதியாகத் தெரியாததை உண்மை என்று நினைக்க என்னைத் திணிக்கதே! எனக்கு ஆசிரியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த உலகம் இனிமையான நினைவுகளை தரக் கூடியது என்று.

அதற்குப் பிறகு அருண் ஒருவார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. மடையன் என்று நினைத்துக்கொண்டு நடந்தேன். பல்கலைக்கழக வளாகத்துக்குள் நுழைவதற்கான வீதியில் ஏறி நடந்தோம். அந்தத் தெரு நீண்டு வளர்ந்த காட்டு மரங்களின் அடர்த்தியான நிழலுடன் இருந்தது. மரங்களில் இருந்து பூவும், இலையும், காய்ந்த சருகும் வீழ்ந்து கிடந்தன. வழியின் இரண்டு பக்கமும் கும்பல் கும்பலாக அண்ணன்மார்கள் நின்றார்கள். அவர்கள் இரட்டைக் குடும்பி கட்டிவரும் புள்ளி மாண்களை இங்கே வாடி என்று அழைக்கிறார்கள். மிரண்ட அந்த மாண்கள் ஓடுவதில்லை. மிரண்டு மிரண்டு!

தம்பி இரண்டு பேரும் இங்கே வாருங்கள் என்று மரியாதை பலத்த குரலில் ஒரு அண்ணன் கூப்பிட்டார்.

அருணும் நானும் அருகில் சென்றோம். அவர் எங்களை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தார்.

என்ன ரெண்டு பேரும் விலாசமா வந்திருக்கிறீங்கள். சீனியர் யாரைச் சந்திச்சு! எங்க இருந்து வாராய்! நீ நீ. உன் பெயர் என்ன! அந்தக் குரல் வன்முறையும் அதிகாரமும் கொண்டதாய் இருந்தது. நான் பயந்து போனேன். எனக்கு நடுங்க ஆரம்பித்தது. இப்படி எல்லாம் வரக்கூடாது. இப்படி எல்லாம் வரக்கூடாது. எப்பிடி கம்பஸ் வரவேணும் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா! கேக்காமலா வந்தீ! நீ நீ.

எங்களுக்குத் தெரியாது. அருண் சொன்னான். நான் தலையாட்டினேன்.

பாவமாத்தான் இருக்கு. இப்பிடியே உள்ளுக்க போனீங்கள் எண்டால் அப்படியே கொஸ்பிட்டல் தான் போகவேண்டி வரும். இப்பிடி எல்லாம் இங்க வரக்கூடாது. இரண்டு பேரும் திரும்பி வீட்ட போ!

நாங்கள் தயங்கிக் கொண்டு நின்றோம். நாங்கள் உள்ளுக்குள் பதறிக் கொண்டும் நடுங்கிக் கொண்டும் நின்றோம். அந்த நேரத்தில் இன்னுமொரு அண்ணன் வந்தார். அவரது மீசை பாரதியார் மீசை. அவருக்கு ஒரு கர்வமான மிடுக்கிருந்தது.

அவர் வரும்போது கத்திக்கொண்டே வந்தார் என்னவாம் இந்தப்பன்றிகளுக்கு ஆ!

நான் அதிர்ந்தேன். அழவும் ஆரம்பித்தேன்.

என் மெல்லிய இதயத்தில் அவர் தன் நீண்ட கூரிய வார்த்தை நகங்களால் கீறிக்கிழித்தார். என்னால் அவரை மன்னிக்கவே முடியாது. அதற்குப் பிறகு அங்கு நிற்பதற்கு எங்களால் முடியவில்லை.

இப்பிடி எல்லாம் கலாதியா கம்பசுக்கு வரக்கூடாது. வர ஏலாது. புரியுதா! அவர் கண்கள் சிவந்திருந்தது. வார்த்தைகள் தடம்புரண்டது. இங்க ஓண்டும் புடுங்கேலாது! அவர் தன் தலையமையிரைப் பிடித்துப் பிடுங்கிக்க காட்டினார். விளங்கேல்லையா! வீட்ட ஓடுங்கடா வேசமக்களே!

நாங்கள் பரிதாபமாக நின்றோம். பிறகு திரும்பி நடந்தோம். எங்களை முதல் கூப்பிட்ட அண்ணன் மிரட்டும் தொனியில் பின்னால் கதைத்தார். நான் தானே கூப்பிட்டனான். நான் உங்களப் போகச்சொல்லேல்ல. நாங்கள் குனிந்த தலையுடன் மறுபடியும் பலியாடுகளைப் போல போய் நின்றோம்.

இந்த வேசமக்களக்

கொல்லாமல் விட மாட்டன் என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டே பாரதி மீசை அண்ணன் முன்னால் வரவும் மற்ற அண்ணன் தடுத்து அவரை ஓரமாகப் போகச் செய்தார். அவர் எங்களை முறைத்துக் கொண்டே வாங்கடா வாங்க உங்களுக்கு இருக்கு சப்பல் என்று சொல்லிக் கொண்டுபோனார்.

டேய் இரண்டுபேரும் வீட்ட போய் எல்லாத்தையும் மாத்திக்கொண்டு வா!

அண்ணா! எப்பிடி வரவேணும் எண்டு சொல்லுங்கோ!

அவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். விலைகுறைவான சாதாரணதர சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். அதில் நட்சத்திரங்களோ! நிலவின் முகமோ இருக்கக்கூடாது. ஒரே வர்ணமாகவும் அது மெல்லிய வர்ணச் சாயலும் கொண்டிருக்கவேண்டும். இடுப்பில் பாம்புகளைக் கட்டக்கூடாது. நீளக் கால் சட்டையானது வரி வைக்கப்பட்டதும் உடலுக்குப் பொருந்தாததாகவும் இருக்கவேண்டும். காலில் தவளைகளை அணியக்கூடாது. பழைய கருவாடுகளை அணியலாம். தலை முடியையும் வாலையும் ஒட்ட வெட்டு. பிறகென்ன வேகமாக நட.

எல்லாவற்றையும் மாற்றுவதற்காக எங்களையும் மாற்றுவதற்காக நாங்கள் வீட்டுக்கு அவசரமாக வந்தோம். வழி வழியாக எங்கள் சிந்தனை இப்படியும் அப்படியுமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. உற்றுப் பார்த்தாயா! அவர்கள் எங்களைப் பயமுறுத்தினார்கள். பயம் அதிகாரத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது.

வாயை மூடி.

நீ எப்போதும் என்னை சிந்திக்க விடுகிறாய் இல்லை. என் வழிகளை அடைக்கிறாய். நான் போகும்

எல்லா வழியையும். உனக்குத் தெரியுமா! தூரத்தில் அந்த வாசலைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வரம் கிடைத்ததாக நினைக்கவில்லை. சாபம் கிடைத்ததாய் நினைத்தேன். நான் அங்கே நரகத்தின் காவலர்களைப் பார்த்தேன். அந்த வாசல் நரகத்தின் வாசல். அல்லது சாத்தான்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அல்லது உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆம் அவர்கள் உருவாக்கப்பட்டவர்கள். ஏனென்றால் நாளைக்கு நாங்கள் அவர் களிடத்தில் அங்கே நிற்கவைக்கப் படப்போகிறோம். யாரையோ அதட்டவும் அடிக்கவும் போகிறோம். உன்னையும் என்னையும் போன்ற யாரையோ!

அன்றைக்கிரவு மனம் வேதனையில் உருகி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. என்னையறியாமல் என் கண்கள் கலங்கிக் கலங்கி அழுதுகொண்டிருந்தது. அவர்கள் இந்த நேரத்தில் தாங்கள் வெளியில் விட்ட வார்த்தைகளுக்காகக் கலங்கிக் கொண்டிருப்பார்களா! இதயங்களைக் காயப்படுத்தியதைப் பற்றி! அதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறதா! அல்லது அதைப்பற்றிய நினைவே இல்லாமல் கிடப்பார்களா! ஐயோ! நான் ஏன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அன்றைக்கு அமாவாசையாக இருந்தது. நான் என் அம்மாவை எழுப்பி சொன்னேன். அம்மா நான் சொர்க்கத்துக்குப்போக விரும்பவில்லை. அவர் இரவிரவாகக் காலாட்டிக் கொண்டே கிடப்பதைப் பார்த்தேன். அதே நேரத்துக்கு எனது டயரிக்குறிப்பில் நான் கடைசியாக எழுதிய வசனத்தை மீள மீள நினைவுக்குக்கொண்டுவந்து கொண்டிருந்தேன்.

“இந்தக் கதை ஆரம்பிக்கும் முதலே முடிந்துவிட்டது.”

இசையம் சமூக மேலாதிக்கமும்

■ பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

அகழ்வாய்வுகள் வழியாகவும், தொல் குடியினரது வாழ்க்கைக் கோலங்களை ஆராயும் மானிடவியல் வழிமுறைகளாலும், தொன்மையான பனுவல்களை அடியொற்றியும் இசையின் வரலாறு எழுதப்படுகின்றது. மேற்கூறியவற்றைத் தவிர தொன்மங்களில் இருந்தும், வாய்மொழி மரபுகளில் இருந்தும் இசையின் வரலாறு நோக்கப்படுகின்றது. ஆயினும் இசைக்கோலங்களை சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளின் பின் புலத்தில் நோக்கும் ஆய்வுகள் தமிழ்ச் சூழலில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன.

அகழ்வாய்வாளர் சேர் ஜோன் மார்சல்(1876-1958) மற்றும், எம்.வீலர்(1890-1976) மேற்கொண்ட சிந்துவெளி நாகரிகம் தொடர்பான ஆய்வுகள் இந்திய இசையின் தொன்மையை விளக்கும் சான்றாதாரங்களாயின. ஏழுத்துளைகள் கொண்ட புல்லாங்குழலும், ஆடற் சிற்பம் ஒன்றும் சிந்துவெளியிற் கிடைக்கப்பெற்றன.

தமிழர் இசையின் தொன்மையை விளக்குவதற்கு இராவணன் தொன்மமும் எடுத்தாளப்படுகின்றது. (தமிழர் மட்டுமன்றி, தமது இசையின் தொன்மையை விளக்குவதற்கு சிங்களவரும் இராவணன் தொன்மத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர்) இராவணன் தொன்மம் வெளிப்படுத்தும் பிறிதொரு செய்தி இசைக்கும் அதிகாரத்துக்குமுள்ளதொடர்பு.

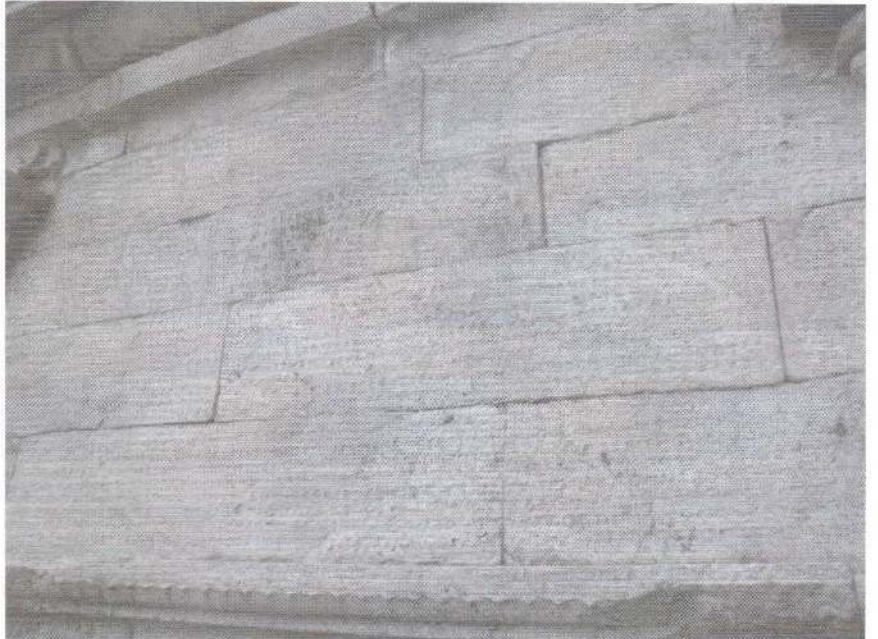
தமிழ்ச் சூழலில் இசை

பற்றிய தொன்மையான செய்திகளைத்தரும் பதிவுகளுள் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு முக்கியமானது. பல்லவ கிரந்த எழுத்தில் வரையப்பட்ட அந்தக் கல்வெட்டை 1904 ஆம் ஆண்டில் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் கண்டறிந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் யாழ் நூல் எழுதுவதற்கு அந்தக் கல்வெட்டு தூண்டுதல் வழங்கியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தியாவிலே கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பழைமையான இசைக் கல்வெட்டுக்களுள் அதுவும் ஒன்று. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அந்தக் கல்வெட்டை, பி.ஆ.பண்டாக்கர் 1913 ஆம் ஆண்டில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினார். ஏழு பிரிவுகளைக் கொண்ட அந்தக் கல்வெட்டில் இராகம் பற்றிய செய்திகளும் இசைபற்றிய எழுதுகிறதும்(Notation) தரப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டுக்கள் நம்பகமான செய்திகளைத் தந்தாலும், கல்வியியல் நோக்கில் அணுகினால் அது எழுத்தறிவுடையவர்களுக்கு மட்டும் உரிய செய்திக் கையளிப்பாகவே அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்தில் குடித்தொகையில் மிகவும் குறைந்த அளவினரே எழுத்தறிவு கொண்டவர்களாயிருந்தனர்.

சமூக வரலாற்றில் நிகழ்ந்த சமனற்ற சமூக வளர்ச்சி இசைக் கோலங்களை இருமைப்படுத்தியது. சமூக அடுக்கின் உயர்நிலையில்

இருந்தவருக்கே எழுத்தறிவு கிடைக்கப்பெற்றது. வரன்முறைக்கு உட்பட்டவகையில் கற்பிக்கப்பட்ட செவ்வியல் இசையும் அவர்களுக்கே உரியதாயிற்று. எழுத்தறிவு கிடைக்கப் பெறாத அடிநிலை மாந்தரிடத்து நாட்டார் இசை வளர்ச்சி கொண்டிருந்தது. சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் “வேத்தியல்”, “பொதுவியல்” ஆகிய எண்ணக் கருக்கள் ஆடலிலும் இசையிலும் இடம் பெற்ற வர்க்க வேறுபாட்டினைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும். வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்றவாறு கலைச் சுவையும் வேறுபடுத்தல் அந்த எண்ணக் கருக்களால் மேலும் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம், பரிபாடல், கூத்த நூல், புறநானூறு, அகநானூறு, பஞ்சமரபு, இசை நுணுக்கம், சிலப்பதிகாரம் முதலாம் நூல்களில் காணப்படும் இசை பற்றிய செய்திகள் வரன்முறைக் கல்விக்கும் தமிழரின் செவ்வியல் இசைக்குமுள்ள தொடர்புகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.

வரன்முறைக்கல்வியோடு இசையின் அடியொலி(சுருதி) பற்றியும் ஒலிக் கோவைகள்(சுரம்) பற்றியும், கோவைகளின் கட்டமைப்புப் பற்றியும் ஒழுங்கு முறைகள் வகுக்கப்படலாயின. ஏழு ஒலிக் கோவைகள், குரல்(ச) துத்தம்(ரி) கைக்கிளை(க) உழை(ம) இனி(ப) விளரி(த) தாரம்(நி) என வரையறுக்கப்பட்டது.

தமிழ்ச் சூழலிலே வரன்முறைக் கல்விப் பயில்வோடு இணைந்து பண் இசையும் செவ்வியல் இசையும் வளர்ச்சியடைந்தன. வரன்முறைக் கல்வி, ஒழுங்கு முறைப்பட்ட ஆய்வோடு தொடர்புடையது. அதனை அடியொற்றி நூற்று மூன்று பண்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பண்ணை விரிவாக்கிப்பாடுதல் “ஆளத்தி” என்று கூறப்பட்டது. பாலை யாழ், நெய்தல் யாழ், மருத யாழ், குறிஞ்சி யாழ் முதலியவை முதன்மை பெறும் பண்களாயின.

எழுத்தறிவு பெற்றோரிடத்துப் பண்ணிசையும் செவ்வியல் இசையும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்க, விளிம்பு நிலை மக்களிடத்து நாட்டார் இசை நீடித்து வளர்ந்தது. நாட்டார் இசை, எழுத்துப் பதிவுகள்

சேர் ஜோன் மார்சல்(1876-1958)

இன்றி முற்றிலும் வாய் மொழி வடிவிலேயே கையளிக்கப்பட்டு வந்தது.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் இசையிலும் நீட்சி கொள்ள, மேட்டுமை உள்பாங்கினர் நாட்டார் இசையைத் தரங்குறைந்ததாகவே அடையாளப்படுத்தினர். இன்று வரை அந்த உள்பாங்கு தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளது. கருநாடக இசைக்கச்சேரிகளில் நாட்டார் இசையைப் பயன்படுத்துதல் தவிர்க்கப்பட்டே வருகின்றது.

நாட்டார் இசை, பல்வேறு நுணுக்கங்களையும் செறிவையும் கொண்ட வளம்மிக்கது. சமூக உணர்வைச் செறிவு கொள்ள இசை அழகில் உருவாக்குவதில் நாட்டார் இசை வலிமை கொண்டது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தம்மீது திணிக்கப்படும் ஒடுக்குமுறையை எதிர்க்கும் இசை வலிமையை அது கொண்டு உள்ளது. அந்நிலையில் அது “எதிர்த் தெழல் இசை” (Resistance Music) என்றும் குறிப்பிடப்படும்.

மேலைநாட்டு இசை வல்லுனர்கள் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இசைக்கோலங்களையும்,

எம்.வீ.லர்(1890-1976)

இசையாக்கங்களையும் உருவாக்குவதற்கு, ஆயிரிக்க நாட்டார் இசை மூலகங்களைப் பயன்படுத்தி வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் நாட்டார் இசையின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்து வங்கத்தில் தாகூரும், தமிழகத்தில் பாரதியும் நாட்டார் இசை மூலகங்களைத் தமது ஆக்கங்களிலே பயன்படுத்தினர்.

மேலாதிக்கத்துக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான வலிமையான அழகியற் சாதனமாக மட்டுமன்றி ஆண் பெண் மனக்கோலங்களைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவதற்கும் நாட்டார் இசையின் பலம் மேலோங்கி நிற்கின்றது.

ஆயிரிக்க பழங்குடியினரிடத்து ஆண்களினதும் பெண்களினதும் மனக்கோலங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தனித்தனியான முடிவுகள் பயன்படுத்துகின்றன. அவற்றை மாறிமாறி இசைத்து, பெண் மற்றும் ஆண் உரையாடல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தமிழர் நாட்டாரிசை மரபிலும் ஆண் பெண் மனக் கோலங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேறு வேறான இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. மட்குட(கடம்) வாசிப்பு பெண்களின் மனக்கோலங்களையும், ஒரு முக முழுவூ வாசிப்பு ஆண்களின் மனக்கோலங்களையும் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதான தகவல் உண்டு.

சமூக மேலாதிக்கத்தைப் பராமரித்துக் கொள்வதற்கும், தக்கவைத்துக் கொள்வதற்குரிய வினையாற்றல் கொண்ட கருவிகளால் ஒன்றாக வரன்முறைப்படுத்தப்பட்ட கல்விச் செயல்முறைக்கு உட்பட்ட செவ்வியல் இசை விளங்கியது. செவ்வியல் இசையின் காப்பாளராக அரசரும் பிரபுக்களும் விளங்கினர். செவ்வியல் இசையாளரும், செவ்வியல் இசையை மேற்கொண்ட தேவரடியாரும், அவர்களின் தயவில் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதுடன் வாழ்க்கை அவலம் நிரம்பியதாய் இருந்தது.

ஆனால் நாட்டார் இசையையும், கூத்தையும் மேற்கொண்டோர் அத்தகைய சமூகப் பொறிக்குள் அகப்படவில்லை. மேலாதிக்க

எதிர்ப்பை அவர்கள் இசைப்படிமங்களாலும் கூத்துக் குறியீடுகளாலும் வெளிப்படுத்தினர். இந்திய விடுதலைப்போராட்ட காலத்தில் அத்தகைய படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் உற்று நோக்கிய துரைமார் அவர்களுக்கு தண்டனை வழங்கியதான செய்தியும் உண்டு. வெள்ளைக்கொக்கு, ஊரன் தோட்டத்து வெள்ளெரிக்காய், வெள்ளிப் பணம் முதலானவை மேலாதிக்கத் துரையைக் குறியீட்டுப்படுத்தின.

நாட்டார் மரபிலே காணப்படும் வீர நிலைக் குதிப்பெழல் இசை(Heroic Rhythm) மேலாதிக்க எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதற்குரிய செறிவு மிக்க ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளது. அந்த இசையிற் காணப்படும் செறிவு மிக்க ஒலிப்பு போர்க்குண வெளிப்பாட்டுக்குரிய கனதியைக் கொண்டுள்ளது. கருமை இன மக்கள் நிற வெறிக்கு எதிரான போரட்டங்களில் ஆபிரிக்க நாட்டார் இசையிற் காணப்படும் அவ்வகைக் குதிப்பெழல் இசையை பயன்படுத்துகின்றர். இராவணேசன் முதலாம் தமிழ் நாட்டுக்கூத்துக்களிலும் வீரநிலைக் குதிப்பெழல் இசை இடம்பெறுகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் செவ்வியல் இசையைப் பயன்படுத்தியோர் மேலாதிக்க எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு பிறிதொரு நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தினர். அதாவது அரசரையும் வள்ளல்களையும் பாடாது, இறைவனைப் பாடுதலை முன்னெடுத்தனர். தமிழ் இசைவரலாற்றின் பக்தி நெறிக்காலத்தில் அது ஓர் இயக்கமாக எழுகோலம் பெற்றது. மானிடம் பாடா திருக்கும்மரபு செவ்வியல் இசையில் ஓங்கியது.

அரசு, மேலாதிக்கம், அதிகாரம், அறிவு, இசை ஆகியவை ஒன்றிணைந்திருந்த நிலை, தமிழர் செவ்வியல் இசையிலும் ஆடலிலும் நேரடியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அரசினதும் ஆதிக்கத்தினதும் மொழியாக இருந்த சமஸ்கிருதம், செவ்வியல் இசைப்பயில்வுக்குரிய மொழியாயிற்று. இசைக்குரிய தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. வடமொழி நூல்களே பயில்வுக்குரிய நூல்களாயின. ஆனால் சமஸ்கிருத மொழிவிசை நாட்டார் இசைப் பயில்வைத் தாக்கவில்லை.

விசயநகர நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசு மேலாதிக்க மொழியாக சமஸ்கிருதத்துடன் தெலுங்கும் இணைந்து கொண்டது. செவ்வியல் இசைப் பயில்வில் அந்த இரு மொழிகளும் முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டன. அந்த மொழிகளில் அமைந்த கீர்த்தனைகளே ஆற்றுகை செய்யப்படலாயின. கீர்த்தனை என்ற இசை வடிவம் தோற்றம் பெறுவதற்குரிய அடிக்கட்டுமானம் “தலையே நீ வணங்காய்” என்ற தேவாரம் என்பது மறந்து, புதைந்து போனது. பொதுமக்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத பிற மொழி அடைப்புக்குள் தமிழரின் செவ்வியல் இசை சென்றது.

அவற்றின் பின்புலத்திலே தான் தமிழிசை இயக்கம் மேற் கிளம்பியது. மொழியை மீட்டெடுத்தல் மட்டுமன்றி, உயர்சாதியினரது பிடிக்குள் அகப்பட்டிருந்த செவ்வியல் இசையை மீட்டெடுத்தலும், தமிழிசை இயக்கத்தின் நோக்கமாயிற்று. தமிழகத்தில் மேற் பாய்ந்து எழுந்த சுயமரியாதை இயக்கம் தமிழிசை இயக்கத்துக்கு வலுவூட்டியது.

தமிழிசை இயக்கத்துக்கு வலுவூட்டியவர்களுள் தவில் நாக்கசரக் கலைஞர்கள் முக்கியமானவர்கள். தமிழர் செவ்வியல் இசையை அடித்தள மக்கள் மத்தியில் பரவ விட்டதில் தவில் நாக்கசரக் கலைஞர்களின் வகிபாகம் முக்கியமானது. “நாக்கசரச் சக்கரவர்த்தி” என்று அழைக்கப்பட்ட ரி.என்.இராஜரத்தினம்பிள்ளை அவர்கள் தமிழிசை இயக்க ஆவணத்திலே கையொப்ப மிட்டவர்களுள் முதன்மையானவர். ஆய்வறிவாளர்கள், கலைஞர்கள், நடிகர்கள், எழுத்தாளர்கள், பொதுமக்கள் ஆகிய அனைவரையும் உள்ளடக்கிய வெகுசன முகிழ்ப்பாகத் தமிழிசை இயக்கம் எழுநிலை கொண்டது.

அதேவேளை சென்னையில் இருந்து வெளிவரும் “இந்து” ஆங்கில நாழிதன் தமிழிசைக்கு எதிரான கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வந்தமை, இசையில் நிலவிய மேலாதிக்க அதிகார உள்பாங்கையும் மேட்டுமை மனக்கோலத்தையும் வெளிப்படுத்தியது.

“இசைக்கு மொழி இல்லை” என்று கூறுவோர் இசை உருவாக்கும் மனவெழுச்சிகளுக்குள் மட்டும் தம்மை ஒடுக்கிக் கொள்கின்றனர். இசைவழியாகக் கையளிக்கப்படும் செய்தியின் முக்கியத்துவத்தைப் புறம் தள்ளி விடுகின்றனர். இசையாக்கத்தில் மனவெழுச்சியும், அழகும், செய்தியும் வேறுபிரிக்க முடியாதவை. ❖

வரங்கேட்டேன்!

மனம் கிழிந்துபோன ஒரு நாளில்
காற்றுவெளி கிழித்து
காதிடை உட்புகுந்தது
கந்தன் மணி ஒலி
காதை கரங்களால் பொத்தியபடி
கிழிந்த மனதை தைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தைத்த மனம் பொருந்த முன்
வைரவர் மணி வாய் திறக்க
கைவிரல் அதிர்ந்து காதிடை புகுந்தது

முகை அதிர்வில் முழுவதுமாய் குழம்பி
பாலையாய் போனது மனது

துக்கம் கலைந்து காலை எழுந்தேன்
“கடவுளே” என்றேன்.
காட்சி தந்தார்.

வரங்கேட்டேன்!...

மீண்டுமொரு பிறப்புண்டேல்
ஆலயமருகில் குடியிருக்க
வேண்டாம்: எனக்கொரு
குடிநிலம்.

- செல்லக்குட்டி கணேசன்

பூமித்தாயின் மடியில் இன்னும்
பூத்திருக்குது கருக்கல் பொழுது
கிழக்குத் திசையின் வானில்
மெல்ல வெளிக்கப் பார்க்குது உதயம்.

ஓலைக் குடிசையின் உள்ளே
முடங்கிக் கிடந்தன
மனிதப் பூச்சிகள்.
கோழித் தூக்கம்
மெல்லக் கலைந்ததும்
சோம்பலை முறித்து
அதிர்ச்சியில் எழுந்தனர்
மண் அடுப்பினில்
தேனீர் கொதிக்கும்
கங்கு மட்டை
விறகாய் எரியும்
வரிச்சு மட்டையின்
இடை வெளியில்
தீயின் நாக்குகள்
பொட்டுப் பொட்டாய்
பின்னி மறையும்
சுரண்டப்பட்ட
உழைக்கும் வர்க்கம்
எரியும் நெருப்பாய்
வெறும் வயிற்றில்
தேனீரை ஊற்றிக்
கொதிப்பை அடக்கும்.

நெ ரு ப் பா ய் எ ரி யு தே

வேலை தேடும்
படலம் தொடங்க
தெருவின் ஓரம்
கழகி நடக்கும்.
குந்தி இருக்கும்
குடி நிலத்தில்
சொந்தம் இல்லை
அடிப்படை வசதிகள்
எதுவும் இல்லை.
மந்தி போல் அமர
மதகுக் கற்கள்
பலவும் உண்டு.
கூலி வேலை கொடுப்பதற்கு
கூப்பிடும் எசமான்
எவரும் இல்லை.
யாரும் வருவார் என்று
பார்த்துப் பார்த்து
கண்கள் யாவும்
பூத்துப் போனது
பொழுது போனது
மதியமும் வந்தது.
மீண்டும் எழுந்து
மெல்ல நடக்கிறார்
குடிசையை நோக்கி
பாழும் வயிறு
நெருப்பாய் எரியுதே!

- சித்ரா சின்னராஜன் -

காணிக்குள் ஊடுருவும் மறைகரங்கள்

■ மொழிவரதன்

“பச்சைப்பசேலென அந்தா பாருங்க தெரியுது அந்த இடம் வரை ஸ்கூல் காணி தான். அதுக்கு அங்கிட்டு ஒரு ஓடை தண்ணீர்கானு ஓடுது... அதுவரையும் சும்மா கிடந்த காணி அதாவது ரிசவேசன் காணின்னு படிச்சவங்க சொல்லு வாங்க அப்பிடி பார்த்தா ஸ்கூல் காணிக்கு அங்கிட்டு உள்ள அந்தக் காணியும் ஸ்கூலுக்கானது தான்”

இடையில் இடை மறித்த அதிபர் அந்த முதியவரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அப்ப எப்படி ஸ்கூல் காணி சுருங்கி இங்கே வரை வந்துச்ச...?”

எல்லாம் அந்த ஆளுவேல தான். ஸ்கூல் செக்கரட்டரி ஆன பொறகு நமக்கென அடிச்சிருந்த முள்ளுக்கம்பியையும் பிடிங்கிட்டு இதெல்லாம் நமக்கு ஸ்கூலுக்குத் தான் வரும் அப்படின்னு சொல்லி பொறகு அவரு தோட்டத்தை போட்டுட்டாரு... ஊர் கோயில்ல தர்மகர்த்தா ஆகிட்டாரு. டவுன்ல பெரிய தேயிலை முதலாளி அரசி யல்ல யானையிலே ஏறி வலம் வந்தாரு. கொஞ்சம் செல்வாக்கை உண்டாக்கிக்கிட்டு எல்லார் வாயையும் கட்டிப் போட்டுட்டாரு...”

அப்ப இதைப் பத்தி ஊர்மக்கள் பழைய மாணவர்கள், அபிவிருத்தி சங்கம் ஒண்ணுங்கேக்கலையா?”

“நீங்க ஒண்ணு அந்தக் காலத்தில இதெல்லாம் எத்தனை பேருக்கு வெளக்கம். ஏதோ கொஞ்சம் படிச்சவங்க இருந்தாங்க இருந்தாலும் இந்த ஸ்கூலுக்கு வந்த சிலபேரு அந்த ஆளோட சேர்ந்து ஜால்ரா போட்டு பந்தம் புடிச்ச அவருகிட்ட நகைய அடகு வைச்ச காச வாங்கிக் கிட்டாங்க. சிலபேரு கைமாத்தா காச வாங்கிட்டாங்கே. அவரு தோட்டத்தில் கன்னு வாங்கிக் கிட்டாங்க அவருகிட்ட தண்ணி பம்பு செட்டு வாங்குறது. இப்படி பல விசயங்க பல பேரு செஞ்சிக்கிட்டாங்க. ஒரு இடத்தில் இருக்கயில இப்படியெல்லாம் செஞ்சிக்கிறது தானே?”

ஸ்கூல் கண்ட்ரக்ட்டு அவரு செஞ்சாறுதான் பணத்தையும் அதில செலவழிச்சதா சொல்லுவாரு வேற. சில செலவுகளும் செஞ்சதா சொல்லு வாரு. இதெல்லாம் சாதாரண மனுசங்களுக்கு எங்கே வெளங்கப் போகுது. அவரு காடை குடுத்தாரா செலவழிச்சாரா என்பது மேல உள்ளவனுக்குத் தான் வெளிச்சம் செலபேரு இந்தப் பிரச்சினையை மேலிடத்துக்கு கொண்டு போக நெரனச்சாங்க. இந்த ஸ்கூல் காணியை பிடிச்சதுல்ல. இன்னொருத் தரும் இருக்கிராறு. அவரு தான் லியன மாத்தியா?

“அதென்ன லியன மாத்தியா அவருக்கு பேரு இல்ல?”

“அவரு பேரு சில்வா அவரு கறுப்புனால அவரை களு சில்வான்னு சிலபேரு சொல்லுவாங்க. அவரு தான் ஸ்கூல் காணிய புடிக்கிறாங்க ரிஷுவேசன் பொனம் பொதைக்கிற காணியைத்தான் விவசாயம் செய்ய பயன்படுத்துறேன்னு சொல்லுவாரு அந்த காணியும் ஆத்தோரம் தான்” அதிபர் கேட்டார்.

“இந்தக் காணிப் பிரச்சினை அப்படியே போயி என்னாச்சி?”

“மத்திய மாகாணத்தில கல்வி அமைச்சரா வந்த ஒருவரு நடவடிக்கை எடுத்தாரு. காணிக்காரர் வீடு கட்ட எடுத்த முயற்சியை தடுத்து நிறுத்துனாரு. இப்படியே கதை இழுபட்டிச்சு.

இந்த உரையாடல்களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் ஆசிரியர் குறுக்கிட்டு

“இல்ல சேர் இதெல்லாம் பொய்க்கதை காணி ரிஷுவேசன் காணி

அதாவது புறம் போக்கு காணி அதத்தான் அவரு படிச்ச விவசாயம் செஞ்சாறு அது கூட ஒருவகையில் அவருக்கு கலியாணம் கட்டின வழியிலே சீதனமா கெடைச்சதுதான். அந்தக் காலத்திலே காணி யாரும் கவனிக்காம கிடந்தது தான்” என்றார்.

அதிபர் யோசித்தார் காணிகள் சும்மா கிடந்திட இயலுமாயிருக்கும் ஆனால் ஸ்கூல் காணி இதுக்குள் வருகிறதே அதுதான் பிரச்சினை இதுல்ல எங்க உண்மை இருக்கும்? ஸ்கூல் காணியையும், வெறும் நிலத்தையும் பிடித்து விவசாயம் செய்தார் என்பதில் உண்மை இருக்கும் என்றவாறு எண்ணினார். இவ்வரையாடலை ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வர எண்ணிய அதிபர்,

“சரி பெரியவரே போயிட்டு வாங்க. இதைப் பத்தி பிறகு பேசுவோம். இதைப்பத்தி தேடிப் பார்ப்போம்” என்றவாறு தனது அதிபர் அறை நோக்கி நடந்தார்.

ஊரின் பழைய ஆட்களை எல்லாம் மாலை வேளைகளில் சென்று அதிபர் கண்டார். இளைஞர் களில் பலரைக் கண்டு உரையாடினார். சிலர் அது விடயம் பற்றி கதைத்திட விரும்பாமையும் காணப்பட்டது. அதற்கும் பல காரணங்கள் இருந்ததை பின்னாளில் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவன் ஒரு தில்லு முள்ளுகாரன், முரடன் பொலிசைக் கொண்டு எதையும் செய்யக் கூடியவன், பலரையும் அறிந்தவன். இப்படி எண்ணினார்.

மற்றொரு பக்கம் அவரை மகோன்னதமான கதாபாத்திரமாக சிலர் எண்ணினர். அவர் ஒரு ஹீரோவாக கண்டமைதான் அது. குறிப்பாக ஊர்க்காரரான இந்திரன் அப்படிதான் கதைத்தார். காணியை மீளப் பெற முடியாது என்ற அந்தப் பார்வை இந்தப் பின்னணியிலேயே எழுந்தது. மேலும் போதிய அளவு விளக்கமின்மையும், அறிவு இன்மையும் பிற காரணங்கள் ஆகும். பூமி புத்திரர்களுள் சிலர் வெளியிலிருந்து வரும் இந்த அதிபர்களுக்கு என்ன இதில் அக்கறை என்றவாறும் சிந்தித்தனர்.

அதிபர் கச்சேரியில் காணிக்கான உத்தி யோகத்தரான பஸ்நாயக்காவை பல முறை சென்று கண்டார். காணிச்சட்டம்; அத்துமீறி பிடித்தல், வருடாந்த விவசாய அனுமதி பத்திரம் போன்ற பல தகவல் களை வழங்கிட அவ்வதிகாரி பின்னிற்கவில்லை.

இந்தக்காணி விவகாரத்தின் பின்னணியில் பலமான ஓர் அரசியல் மறை கரம் உள்ளதையும் அவர் கூறினார். பொதுவாக இந்த வகையான எல்லா அத்து மீறி காணியை பிடிப்போரின் பின்னணியில் சில அரசியல் வாதிகள் இருந்து செயற்படுவதை அவரது அனுபவ அறிவு அறிந்து வைத்திருந்தது. என்றாலும் பாடசாலை அபிவிருத்தி என்ற அடிப்படையில் பக்கத்து காணிகளை அரசு பெற உரிமை உடையது என்பதும் அதற்கான நியாயங்கள் முன் வைக்கப்பட வேண்டிய தேவையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

காலம் ஓடியது, மகாவலி எரி மந்திரி காணி பிடிக்காரர் கையிலுள்ளமையை பொதுவாக பலரும்

அறிந்திருந்தனர். அவரது எடுபிடிகள் இதனை உறுதிப் படுத்தியதோடு அவர்களும் இதனை ஒரு சவாலாகவே பாடசாலை சமூகத்திற்கு கூறினர். காணியை ஒருவர் அத்துமீறி பிடித்து விட்டால் அல்லது வீடு கட்டினால் அல்லது கடை போட்டால் உடனே அவரை அவ்விடத் திலிருந்து விரட்டி விட இயலாத வகையிலான சட்டங் களில் ஓட்டைகள் உள்ளன. 24 மணி நேரத்திற்குள் அவருக்கு ஒரு பலம் வந்து விடுகின்றது. சட்டப்படி போனால் வழக்கு பதியப்படுகின்றது. பின்னர் காணி வழக்குகள் தவணை செல்லுகின்றன.

ஒரு சார்ஜன் கூறியது போல் அத்துமீறியவரை அவ்விடத்திலிருந்து உடன் விரட்டி விட்டால் வழக்கு வரும். நட்பு கேட்கும் நிலை காணி பிடிக்காரனுக்கு உண்டு என்றாலும் குறித்த காணியை உரியவர் மீள தம் வசப்படுத்திக் கொள்வார். அத்துமீறியவர் தனது காணியே அது என உறுதி செய்திட வழி இராது. இங்கே களுசில்வாவும், மற்றோரும் இதனை அறிந்திருந்தனர்.

“ஐராவ” தின்னும் சில அதிகாரிகள் (லஞ்சம் எனும் மலம் தின்னும் அதிகாரிகள்) உள்ளவரையும், சிவப்பு நாடா நடைமுறைகள் உள்ளவரையும் நியாயங்கள் பல சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்தே தீரும்.

காணிப் பிரச்சினை பல இடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இறுதியாக வழக்கில் வந்து நின்றது.

பல தவணைகள் சென்ற வண்ணம் இருந்தன. காணி பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு தேவை என்ற அடிப் படையிலும் குறித்த அத்துமீற்ற காரரிடம் காணிக்கான சரியான ஒப்பு இல்லை என்பதனாலும் காணி பாட சாலைக்கு செல்ல சட்டம் ஒழுங்கு செய்தது என்றாலும் தரிசு நிலத்தை அபிவிருத்தி செய்து அதனை வளமான பயிர்செய்கை நிலமாக உருமாற்றியமையாலும், நீண்ட காலம் அவர் தொடர்ந்து அதிலிருந்தமையாலும் அவர் பக்கமும் நியாயம் ஒன்று காணப்படுவதாக கருதப் பட்டது அது தீர்ப்பில் கவனிக்கப்பட்டது.

இந்த பின்னணியில் காணி பிடிக்காரருக்கு அவரது வீட்டுடன் ஒரு பகுதி காணி சென்றது. மற்ற பெரும் பகுதி பாடசாலைக்கு கையளிக்கப்பட்டது. இந்த நிலையிலும் காணி பிடிக்காரர்களுக்கு சார்பாகவும் ஒருசிலர் இருக்கவே செய்தனர். ஆனால் பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் பாடசாலை பக்கமே நின்றனர்.

இந்த நிலையில் அதிபருக்கு இடமாற்றம் வந்துது. பிரியாவிடை வைப்பதை பெற்றார்கள் முன்னெடுத்தனர். அவரது இடமாற்றத்தினை இரத்து செய்ய பா.அ. சங்கம் முயன்றது. எனினும் அது கைகூடவில்லை.

பா.அசங்க செயலாளர் காணி பற்றி கூறுகையில் காணியை அதிபர் எடுத்துச் செல்லவில்லை; யாருக்கும் லீசிங்கிக்கு கொடுத்திடவில்லை. அக்காணி உங்களுக்குரியது. அதாவது இப்பிரதேச பிள்ளைகளுக்குரியது. பாடசாலைக்கு உரியது என்றார்.

அதிபர் கைகூப்பி வணங்கி இறுதி விடை பெற்றார். பிரிவுத்துயரம் தந்தாலும் பாடசாலையை காணியை மீட்டது மனநிறைவு தந்தது. அந்த நிறைவுடன் தனது புதிய பாடசாலைக்கு பயணமானார். அங்கும் அவர் பிள்ளைகள் பக்கமே நிச்சயமாக இருப்பார்.

மன்னார்ப் பிரதேச நவீன கவிதை முன்னோடி: கவிஞர் குழந்தை

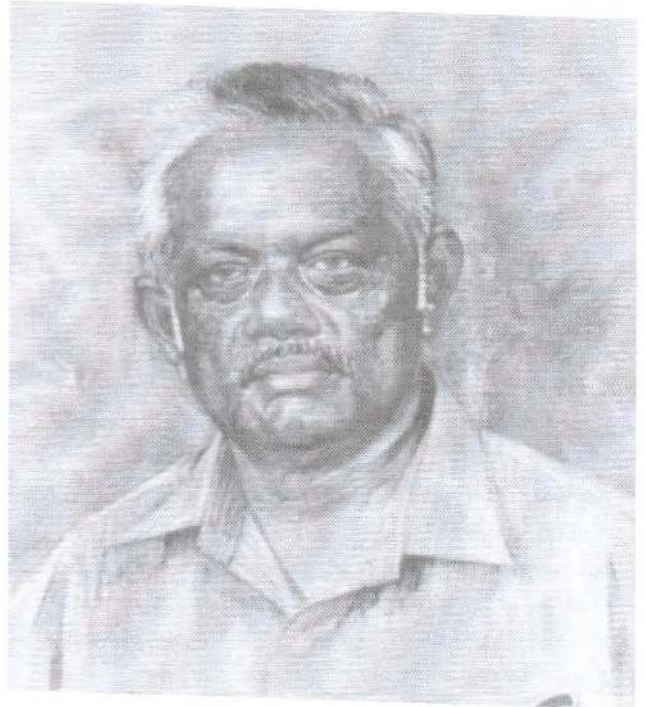
■ பேராசிரியர் செ.யோகராசா

ஈழத்து நவீன இலக்கியத் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பன பற்றிச் சிந்திக்கின்ற போது அவற்றை உருவாக்குகின்ற பின் புலங்களுள்ளொன்றாக, பிரதேசச் செல்வாக்கு காணப்படுவது புலப்படும். அவ்வடிப்படையில் பத்துப் பிரதேசங்களை உப பண்பாட்டு அலகுகளாக இனங்காண்பார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இப்பின்னணி நிலை நின்று மன்னார் பிரதேச நவீன கவிதையின் தோற்றம் பற்றி நோக்கும் போது அறுபதுகளில் இங்கு நவீன கவிதை கால் கொள்வதும் அதன் முன்னோடியாக கவிஞர் குழந்தை (கலாபூஷணம் செ.செயுமாலை) வெளிப்படுவதும் புலப்படுகின்றது.

ஈழத்தில் நவீன கவிதை நாற்பதுகளளவிலே கால் கொண்டாலும் ஐம்பதுகளிலேயே பரவலான வளர்ச்சி எய்துகிறது. நாற்பதுகளளவிலே யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கவிஞர்களே பெரும்பான்மையினராக வெளிப்பட்டனர். ஐம்பதுகளிலே நிலை மாறுகின்றது. “மொழி யுணர்ச்சி என்பது இக்காலக் கவிதையின் முக்கிய போக்காகின்றது. இப்போக்கு பல பிரதேசக் கவிஞர்களையும் முதன்முதலாக ஒன்றிணைக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சச்சிதானந்தம் முதலானோரும் மட்டக்களப்பிலிருந்து கவிஞர் காசி ஆனந்தன், ராஜபாரதி, நீலாவணன், எருவில் மூர்த்தி, ஆரையூர் அமரன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், பாண்டியூரன், புரட்சிக்கமால், திமிலைத் துமிலன், வாகரை வாணன், மௌனகுரு முதலானோரும், மலையகத்திலிருந்து சக்தி பாலையாவும், திருகோண மலையிலிருந்து தாமரைத் தீவானும் இவ்வேளை நவீன கவிதையுலகிற்குள் பிரவேசிக்கின்றனர். இத்தகைய தழலில் மன்னார் பிரதேசம் அறிமுகப்படுத்திய கவிஞராகத் திகழ்வரே கவிஞர் குழந்தை!

இக்கால மொழியுணர்ச்சிக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம், தமிழ் மொழிப்பற்று, சிங்கள மொழி எதிர்ப்பு, சிங்கள ஆட்சி எதிர்ப்பு, மொழிப் போராட்டத்திற்கு தூண்டுதல் (சத்தியாக்கிரகம், உண்ணாவிரதம், பாத யாத்திரை, ஊர்வலம் முதலியன) முதலியனவாக வெளிப்பட்டது. வெளிப்பாட்டு ரீதியில் சினிமா பாடல் மெட்டினைத் தழுவியவனவாக, குறிப்பாக: ஊர்வலம் பாடல்களும், எழுச்சிப்பாடல்களும் காணப்பட்டன.

ஊர்வலப்பாடல் பாடியோருள் மிக முக்கியமான ஒருவர் அண்மையில் காலமான மட்டக்களப்பு பிரதேசத்து ஆரையூர் அமரன். அவரது பாடல்கள் சமகாலச் சினிமா மெட்டுக்களைத் தழுவி எழுந்தன.

உதாரணம்:

மெட்டு: “காட்டுக்குள்ளே கண்ட பூவு”

மோட்டார் தன்னில் போட்ட சிறி

நாட்டைக் கலக்குது - இந்த

நாட்டைக் கலக்குது - அதன்

சலசலப்பு வேஷங்கண்டு

சந்தி சிரிக்குது - இந்த

சந்தி சிரிக்குது!

(அவ்வேளை சிங்களச் சிறி பொறித்த கார்களின் நம்பர் தகடுகள் அழிக்கப்பட்டன)

கவிஞர் குழந்தையும் சினிமாப் பாடல் மெட்டுக்களிலே எழுச்சிப்பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். உதாரணம்:

மெட்டு : “கண்ணும் கண்ணும் பேசுவது உன்னால் அன்றோ”

நெஞ்சில் எண்ணும் போது வீரம் எங்கேயடா
தமிழ் நிலையை - எண்ணி நீ உணர்ந்து எழுந்து பாரடா
நிம்மதியாய் உறங்க மனம் வருகுதேயடா
உந்தன் நிலையை எண்ணி உயர்ந்துநீயும் எழுந்துபாரடா!

சேர சோழ பாண்டியனை மறந்து விட்டாயோ - உன்
செந்தமிழ் மானம் தன்னை மறந்து சென்றாயோ
சேர்ந்து அறப்போரில் வந்து நிமிர்ந்து நில்லடா - நீ
செய்வ தறியாத உண்மை உணர்ந்து செல்லடா

சினிமா பாடல் மெட்டுக்கள் தவிர, இஸ்லாமியப் பக்திப்பாடல் மெட்டுக்களிலும் கவிஞர் குழந்தை பாடல்களைப் புனைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணம்:

தொகையறா

அறப்போரே நம்மைக் காக்கும்
அறப்போரே நம்மைக் காக்கும்

பல்லவி

அநியாயமாக அன்று அடித்தார்களே
அண்ணல் செந்தமிழ் காக்கும்
அன்பின் வழியாகவே அறப்போர் செய்ய
அனைவரும் வாரீர் அன்புடன் நடப்பீர்

சரணம்

இந்து முஸ்லிம் கிறிஸ்தவ சோதரர்கள்
இணைந்தே ஒன்றாய் போராடுவோம்
அன்பின் வழியாகவே அறப்போர் செய்குவோம்
அனைவரும் வாரீர் அன்புடனே நடப்பீர்

மொழியுணர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டோருள் முஸ்லிம் கவிஞர்களுக்கும் முக்கிய இடமிருந்தமை இவ்வேளை நினைவுகூரத்தக்க விடயமாகின்றது. ஆரையூர் அமரனது பாடல்கள் திருமலைக்குரல், அறப்போர்க் குரல், இதயக் குமுறல் முதலான தலைப்புக்களில் சிறு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவரது பெயர்களோடு ஒற்றுமையுடையனவாக கவிஞர் குழந்தையின் தொகுப்புக்களும் - அறப்போர் அறைகூவல், இன்பத் தமிழன் இதய ஓலம் என்றவாறு காணப்படுகின்றன. (இவ் இருவரது தொகுப்புக்களும் பெறுதற்கரிதாகவிருப்பது விசனத்திற்குரியது)

மொழியுணர்ச்சிக்காக பாடிய கவிஞர்களிடம் பிரதேசப் பற்று, ஊர்ப்பற்று என்பன காணப்படுவதும் தவிர்க்க இயலாததே. ஆரையூர் அமரன், நாமரைத் தீவான் ஆகியோர் தமது பிரதேசம், ஊர் சார்ந்தவையாக பல கவிதைகளை எழுதியிருக்கின்றனர். கவிஞர் குழந்தையும் இவ்வாறான கவிதைகள் எழுதியிருக்கின்றார். “மாதோட்டம்” (2000) என்ற தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அத்தகையன.

உதாரணமாக: “எழிலுறு எனது கிராமம்” என்ற தலைப்பிலுள்ள கவிதையின் ஆரம்பபகுதிகள் இவை:

“சீர்பெறும் ஊராம் பாரீர்
சிறந்திடும் தேராம் கேளீர்
பார்பெறும் வளங்கள்
பாங்குடன் விளங்கும் ஊராம்
ஏர்பெறு வளங்கள் யாவும்
எழிலுடன் ஆட்சி செய்யும்
கற்பெறு வளங்கள் பொங்கும்
கண்ணிய முருங்கன் ஊராம்

வானமே முட்டக் கோவில்
வளர்புகழ் எட்ட ஊரில்
தானமே சிறந்து பொங்க
தர்மமே நிறைந்து ஓங்க
மோனமாய் மக்கள் எல்லாம்
முழுவதும் தொண்டு செய்து
கானமாய் தமிழின் கீதம்
களரியில் முழுக்குகின்றார்”

எண்பதுகளிலே மொழியுணர்ச்சி என்பது இன உணர்ச்சியாக பரிணாமம் பெற்றதும் தவிர்க்க இயலாத விதத்தில் ஆயுதப் போராட்டமும் உள்நாட்டுப் போரும் வெடித்ததும் அதனால் தமிழ் பேசும் மக்கள் பேரவலங்களை எதிர்கொண்டதும் அனைவருமறிந்த விடயங்களே. இத்தகைய சூழலைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகளும் கவிஞர் குழந்தையால் எழுதப்படுகின்றன. “வீதியில் அலைந்து வாழ்வேவர் வெற்றியும் பெறுவாராக” என்ற தலைப்பிலே கவிஞர் எழுதிய கவிதையின் சில பகுதிகள் பின்வருவன:

“உண்பதற்கு உணவுமில்லை
உடும்பதற்கு துணியுமில்லை
மண் வீட்டில் விளக்கு வைக்க
மண்ணெண்ணெய் தானுமில்லை
கண்மணியாம் சேய்களும்
கல்வி கற்க வளங்களில்லை
திண்ணமதாய் வாழ்வதற்கு
தேசம் தன்னில் துணிவுமில்லை
விண்ணிலே சுற்றி நின்று
வேடிக்கை காட்டல் என்ன
மண்ணிலே மக்கள் தன்னை
மதித்திடவில்லை அந்தோ
எண்ணிலாக் குண்டு வீசி
எத்தனை பேரைக் கொன்றார்
புண்ணிலே வேலைப்பாய்ச்சி
புதுமையும் காண்பதென்ன!”

சுருங்கக் கூறின், மன்னார் பிரதேச நவீன கவிதையின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் கவிஞர் குழந்தைக்கு முக்கிய இடமுள்ளமை மேற்கூறியவற்றிலிருந்து புலப்படுகின்றது. எனினும் கிடைத்தற்கரிய அவரது முன்னைய தொகுப்புக்களும் பிரசுரமாகாத அவரது கவிதைகளின் புதிய தொகுப்புக்களும் கைக்கெட்டும் போதுதான் அவரது இடம் மேலும் தெளிவும் வலுவும் பெறுமென்பதனை மனம் கொள்வதவசியம்.

ஏறுமுகம்

■ க.சட்டநாதன்

செல்வராசாவுக்கு மனம் ஒரு நிலைப்படாது தவித்தது. ஒரு முகப்பட முயற்சித்தான். முடியவில்லை. கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவனது மூன்று பெண் குழந்தைகளும் உணவு ஏது மில்லாமல் கிடக்கிறார்கள் அவர்களுடன் அவனும் மனைவியும் கூடப்பட்டிணி.

இதனால் இம்மியளவு இருந்த கடவுள் நம்பிக்கையும் அவனிடமிருந்து இல்லாமலாகி விட்டது.

‘இன்று ஏதாவது, எங்களுக்கு இல்லாவிட்டாலும் குழந்தைகளுக்காவது கிடைக்க வேணும்...’

தவிப்புடன் வீட்டினுள்ளிருந்து முற்றத்துக்கு வந்தான் வந்தவனது, செவிகளில் அந்தக் கோயில் மணியோசை ‘இன்று கோபுரத்தடி வயிரவர் கோயிலிலை படையல்...’ அவனது மனதில் பெரிதாகக்குதூகலம் பரவியது. சேட்டுக்கூடப்போடாமல், கோயில் பக்கம் பார்த்து நடந்தான்.

கோயிலடியில் சனசத்தடி இருந்தது. இருபது பேருக்குமேல் பொங்கினார்கள். சில பொங்கல் பாணைகளில் தண்ணீர் கொதித்த படி... சிலவற்றில் பொங்கி வர, அரிசி, போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலவற்றில் தேங்காய்

பாலில் கரைத்த சர்க்கரை, முந்திரியவத்தல், கஸ்கொட்டை எனச் சாதத்துடன் கலந்து கிளறினார்கள். சில பாணைகள் பொங்கி முடிந்த நிலையில் இறக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாருடைய பொங்கல் பாணைகளும் பொங்கி முடிந்த நிலையில் இறக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாருடைய பொங்கல் பாணைகளும் பொங்கி இறங்கிய பின்னர்தான் படையல்!

படையலை எதிர்பார்த்தபடி சிவராசா நின்றான். வயிரவருக்கு படையலானதும் அங்கு வந்தவர்களுக்குப் பொங்கல், பலகாரம், பழம் என்று ஏதாவது கிடைக்கும். பெரிய பெரிய பாலப்பழங்களும் படையலுக்கு வந்திருந்தன. குவியலாய் மாம்பழங்கள் இன்னும் கனிந்த பழங்களைக் கொண்ட, தொகையான வாழைக்குலைகள்.

படையல் ஆரம்பமாகிய நிலையில் பெரிய தலை வாழை இலைகள் பரப்பப்பட்டு படையற் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டன. தனித் தலை வாழை இலைகளில் சர்க்கரைப்பொங்கலும் அதற்கு மேலாக பசுந்தயிர் இட்டு, நெய்பெய்து உரித்த வாழைப்பழங்களும் வைக்கப்பட்டன, பலகார வகைகள் முறுக்கு, பால்ரொட்டி, வடை, அதிரசம், அரியதரம், தோற்பன், சிற்றுண்டி என விதம் விதமாக படைக்கப்பட்டன. பாரிய பலாப்பழங்களும் சரிபாதியாகப் பிளக்கப்பட்டு படையலை அலங்கரித்தன. வாழைப்பழங்கள் குலைகளுடனேயே அங்கு இருந்தன. மாம்பழங்களும் - கறுத்தக் கொழும்பான் செம்பாட்டான், விலாட்டு, அம்பலவி, கிளி மூக்கன் என்று குவியல் குவியலாக... கற்பூரம் சுடர, ஊதுபத்தி, சாம் பிராணி புகை கமிழ, சூழல் தெய்வக்களை கட்டியது.

செல்வராசாவுக்கு இச்சந்தர்ப்பங்களில் உருவேறி சந்தம் வந்து விடுவதுண்டு, இன்று இப்படி ஏதும் வருவதாயில்லை, வயிற்றுப்பசியால் அவனது சர்வாங்கமும் பதகளித்தது.

காரியார்த்தமாக ஒரு நாளுமில்லாத திருநாளாக, சந்தம் வந்தது போல நடிப்பதற்கு அவனது மனம் சாய்வு கொண்டது, கற்பூரத்தை அள்ளி எடுத்து கொளுத்தி கைகளில் ஏந்தி, சந்தம், ஆடத்தொடங்கினார். ஓரோர் சமயம் ஜுவாலை விடும் கற்பூரத்தை வாயினுள் இட்டு, வாயை மூடிக்கொள்ளவும் செய்தான். கண்டம் புடைத்தெழ தெளிவற்ற சொற்களை அரற்றியவன், தடாலென நிலத்தில் விழுந்து புழுதியில் புரண்டான். கண்கள் சிவக்க அங்கு நின்றவர்களை ஊடறுத்துப்பார்த்தவன். அவர்களது மனதில் சஞ்சலத்தையும் பயப்பிராந்தியையும் ஏற்படுத்தினான். எல்லாமே பாவனைதான் என்பது அவனுக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது. ஆனால்

அங்கிருந்த சனம் அவனைத்தெய்வ உருவாகவே பார்த்துச் சேவித்தார்கள். சந்நதம் உச்சத்தைத் தொட்ட தான மருட்சியை மக்களுக்கு அவன் தரத்தவற வில்லை. அதைப்பார்த்த, அங்கு நின்ற சனத்திரளின் அரோகரா கோஷம் வானத்தைப்பிளந்து சிலிர்த்துப் பரவியது.

சனம் முட்டிமோதி, அவனை அணைந்து அவனிடம் ஆசிபெற முயற்சித்தது. அவன் அதனை அலட்சியப்படுத்தியபடியே நின்றான்.

பெரிய போறைப் பை ஒன்றை எடுத்த முதியவர் ஒருவர் அது நிரம்பும் வகையில், பலகார வகைகளையும் பழங்களையும், படையல் பொங்கலையும் தலை வாழை இழையுடன் பையினுள் திணித்தார். தவிர, ஒரு பாதிப்பலாப்பழத்தையும் அவர் அவனிடம் தந்தார்.

பொங்கல் பொருட்களுடனும் பலாப்பழத் துடனும் தூக்க முடியாத பழுவின் அழுத்தத்தை உணர்ந்தவனாய் - அசைந்து அசைந்து அவன் தனது வீட்டைப்பார்த்து நடந்தான்.

செல்வராசாவும் மனைவியும் அவர்களது மூன்று பெண் குழந்தைகளும் அந்தப் படையல் உணவை அவக்கென அவக் விழுங்கினார்கள். தொண்டை காய்ந்து கிடந்ததால் குழந்தைகளுக்கு விக்கல் எடுத்தது. அவர்களது தாய் அவர்களுக்குத் தாராளமாக நீர்தந்து அருந்த வைத்தாள்.

சிவராசா கொண்டு வந்த உணவு அவர்களுக்கு மூன்று நாட்களுக்குப் போதுமானதாய் இருந்தது. இரவு பகல் என்று சாப்பிட்டார்கள் நான்காவது நாள் உணவுக்கு என்ன செய்வது என்ற குழம்பிய நிலை அவர்களுக்கு அலைந்து திரிந்த சிவராசாவுக்குக் கூலி வேலை என்று எதுவும் குதிரவில்லை. தெய்வத்தின் மேல் பாரத்தைப்போடுவதைத்தவிர அவனுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

மறுநாள் ஒரு சிறுவேலை அவனுக்குக் கிடைத்தது துரையறரை தோட்டத்தில் புகையிலைக் கண்டுகளுக்கு கணு எடுக்கும் வேலை. கணு எடுத்து முடிந்த கையுடன் ஒரு நூறு ரூபாய் கூலியாக அவனுக்குக்கிடைத்தது.

ஒரு கிலோ பச்சையரிசியும் தேங்காயும் அவன் வாங்கினான். பால்கஞ்சி காய்ச்சி எல்லோரும் வயிறு முட்டக் குடித்தார்கள். அவர்களுக்கு மறு நாளும் கஞ்சி தான் அடுத்த நாள் எதுவுமில்லாததால் வயிறு காயக் கிடந்தார்கள். இரண்டு நாள் கழித்து வருஷம்! வருஷத்துக்கு என்ன செய்வதென்று சிவராசாவுக்குத் தெரியவில்லை முழிசாட்டம் போட்டான். அவனது கடைக்குட்டி வருஷத்துக்குப் புதுப்பாவாடை சட்டை வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தான். என்ன செய்வது ஏது செய்வதென்ற குழப்பமும் தவிப்பும் அவனுக்கு. கோபுரத்தானை மனதார வணங்கியவன் அயர்ந்து தூங்கினான்.

விடிந்ததும் விடியாததுமாய் அவன் கோபுரத்தடி வயிரவர் கோயிலை நோக்கி நடந்தான். அவனது மனசு நிரம்பிய ஊறலிப்பான நினைவுகள் இது தெய்வக் குற்றமாய் விடுமோ, இல்லாதவர்களுக்கு தெய்வம் தானே துணையாக இருக்க முடியும்!.

பயமும் தயக்கமும் அவனை வருத்தியது. எதையுமே மனதில் போட்டுக் குமையாமல் தீர்மான மாய் அவ்விடத்துக்கு வந்தவன் - ஆலமரத்தின் அடியையும் அடியில் கிளைத்துக்கிடந்த கொப்புகளையும் விழுதுகளையும் பார்த்தான். அவற்றில் பல்வேறு நேர்த்திக் கடன்களுக்காக நேர்ந்து கட்டிய பட்டுத்துணி முடிச்சுகள்! துணிகளை அவிழ்ப்பதற்குக் கைகளை உயர்த்தினான். அப்பொழுது ஏதோ சரசரத்தது. கூடவே தாழம்பூ வாசனையும் வந்தது. பாய்ந்து ஒதுங்கியவன் காலை ஒளிச்சிதறலில் அதனைக் கண்டான். அது அவனை எச்சரிப்பது போலப் பத்தி விரித்துக் காண்பித்தது. நாக சர்ப்பம். மூன்றடி நீளத்துக்குக் குறையாதிருந்தது. சிலகணங்களில் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு அப்பாம்பு ஒதுங்கிச் சென்றது.

வெளியே வந்தவன், கோயில் கோபுர வாசலுக்கு அருகாக வந்து சர்வாங்கமும் நிலத்தில் படிய விழுந்து வயிரவரை வணங்கினான். பதட்டம் குறைந்த மாதிரி இருந்தது. மனம் சற்று ஆறுதல் அடைந்தது. மீளவும் ஆலின் அடிமரம் வரை வந்தவன், பட்டுத்துணிகளை வேகவேகமாக அவிழ்த்தெடுத்தான். துணிகளில் முடிந்திருந்த பணமும் - பட்டுத்துணிகளும் அவனுக்கு தேவையாக இருந்தன. மனம் திருப்திப்பட்ட நிலையில் அவன் கோயிலை விட்டுச் சற்றுத் தொலை வாக வந்து அருகாக உள்ள மேட்டு நிலத்தை அடைந்தான்.

சூரிய ஒளி கீறலாய் அவனைச் சூழப் பளீரிட்டது. துணியில் இருந்த பணத்தை குற்றிகளாக வும் தாள்களாகவும் சேர்த்து எடுத்தவன். எண்ணிப்பார்த்தான். முந்நூற்றியிருபது ரூபாய்களுக்குக் குறையாமல் இருந்தது. பட்டுத்துணிகளையும் சுருக்கெடுத்து மடித்து வைத்துக் கொண்டான். அவனது மடி கனத்தது

பண்டிகைக்குரிய பணத்தை வயிரவர் தந்து விட்டதான மகிழ்ச்சி அவனுக்கு, வீடு வந்து சேர்ந்தவன் துணிகளை மனைவியிடம் தந்து அவற்றைப் பொருத்திச் சட்டையாகத் தைக்கும் படி கூறினான். கடைக்குட்டி தான் சட்டை கேட்டிருந்தான் ஆனால் மூன்று குழந்தை களுக்குமே உடுபிடவை கிடைத்து விட்ட மகிழ்ச்சி அவனுக்கு. பட்டுத்துணியை நீளத்துக்கு அகலம் குறைந்த விதத்தில் கத்தரித்து அவற்றை நேர்கோட்டில் பொருத்தி தாயானவள் மக்கள் மூவருக்கும் சட்டை தைத்தாள். சட்டைகள் கோயில் பட்டுத்துணியின் வடிவத்தை இழந்து அழகான கோட்டுத்துணிகளாகக் கோலம் கொண்டதில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி. மூன்று குழந்தைகளின் குதூகல ஒலியும் துள்ளலும் வீட்டை ஒன்றில்லை என்று ஆக்கியது.

வருஷப்பொங்கலுக்கு: பச்சையரிசி சற்கரை, கஸ்கொட்டை, முந்திரிய வத்தல், தேங்காய், என்ப வற்றையும் படைப்புக்கு உதவும் வகையில் முக்களி களான மா, பலா, வாழை ஆகியவற்றையும் சிவராசா வாங்கினான். அத்துடன் பூசைப்பொருட்களான வெற்றிலை, பாக்கு, ஊதுபத்தி என்பனவும் அவனால் கொள்வனவு செய்யப்பட்டன. கையில் இருந்த வயிரவரது பணம் அவனுக்கு இவ்வகையில் பெரிதும் உதவியது.

முற்றத்தில் அவர்கள் அதிகாலையிலேயே பொங்கினார்கள். அரிசி பாணையில் இடப்பட்டு பத மாக அரிசி வெந்து வந்ததும், தேங்காய்பாலில் கரைக்கப்

பட்ட சற்கரை, முந்திரியவத்தல், கஸ்கொட்டை
என்பன பொங்கல் பாணையுள் சேர்த்துக்
கொள்ளப்பட்டது.

சக்கரைப்பொங்கலுடன், வாங்கிய படையல்
பொருட்களும் படைக்கப்பட்டு, சூரிய பகவானைக்
குடும்பமே வணங்கியது.

வருஷத்துக்கு மட்டுமல்ல, வருஷம் கழிந்த
பின்னரும் சில நாட்களுக்கு கோபுரத்தானின் கொடை
கள் அவர்களது வயிற்றைக்கழுவினது. அதுவே
அவர்களுக்கு மன நிறைவைத்தருவாதாயிருந்தது.

தொடர்ந்து வந்த நாட்களிலும் உயிர்
வாழ்வதற்கான வசதிகள் சிவராசாலைப் பொறுத்த
வரையில் சாத்தியமாகியது. துரையர் தனது தோட்ட
வேலைகளுக்கு பங்குக்காரனாக அவனைச் சேர்த்துக்
கொண்டார். புகையிலைச் செய்கையில் ஈடுபட்ட அவர்
சிவராசாவுக்கு மாதா மாதம் ஒரு தொகை பணத்தைக்
கூலியாகத் தந்தார். அப்பணம் அவனது குடும்பத்தேவை
களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. அத்துடன்
புகையிலை விலை போனதும் தனது பங்குப்பணம்
கிடைக்கும்மென்ற நம்பிக்கையும் அவனுக்கு இருக்கவே
செய்தது. பங்குப்பணம் கிடைத்ததும் கோபுரத்தானிடம்
பட்ட கடனை எப்படியும் திருப்பித்தர வேண்டும்
என்ற கவனம் அவனுக்கு இருந்தது.

மூத்த மகள் சாரதாவை பக்கத்தில் உள்ள
பாடசாலையான சரஸ்வதியில் சேர்த்துப்படிக்க
வைத்தான். அவளது படிப்பு அவனுக்குப் புதிய
செலவுகளை ஏற்படுத்தியது. அதனை அவன் பெரிது
படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

“எல்லாமே எம் பெருமான் கோபுரத்தான்
தந்தவரம்... என அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

குடும்பத்தவர்கள் வேளாவேளைக்கு உணவு
கிடைத்ததால், ஓரளவு ஊட்டம் பெற்றுச் செழுமை
அடைந்தார்கள். புது இரத்தத்தின் பாய்சல் அவனது
மனைவியைத் தேவதையாக்கியது. மதர்ப்புக்கொண்ட
அவன் அவளை இரவு பகல் பாராது நாடினான்.
அவனது இதயமும் இணைவும் அவளுக்கு நாலாவது

குழந்தையைத் தந்தது. பெற்ற குழந்தை ஆண். இந்தக்
குழந்தையின் பேறு அவர்களைக் கிறங்க வைத்தது.

“இது இந்தச் செல்வம் தான் என்னையும் என்
குடும்பத்தையும் எதிர் காலத்தில் பார்த்துக் கொள்ளும்!”
அந்த நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்பும் அவனது
மனதளவில் ரசத்துளிகளாய் பொங்கிப்பரவியது.

குழந்தையின் வளர்ச்சியில் குடும்பமே
இறுமாந்திருந்தது. அக்காமாரும் அவனில் மிகுந்த
கவனிப்பும் ஈர்ப்பும் கொண்டிருந்தார்கள்.

கால நகர்வு சிவராசாவுக்கு பல நன்மைகளை
அள்ளித் தந்தது. மனம் நிறைந்த வாழ்வு என்பது இது
தான்...! என அவனை நினைக்க வைத்தது. மகிழ்ச்சியில்
கரைபுரண்ட குடுபத்தவர்கள் தங்கள் குல தெய்வமான
கோபுரத்தானை மறந்து விடவில்லை வருடம் தோறும்
நடைபெறும் பொங்கலிலும் படையலிலும் சிவராசா
வும் குடும்பவும் கலந்து கொள்ளத்தவறவில்லை.

வாழும் வாழ்க்கை அவனுக்குப்பெரிய
அளவில் சுபீட்சமாக இல்லாத போதும் நிறைவு
தருவதாக இருந்தது. எல்லாமே கடவுளின் கிருபையால்
தான் என நினைத்துக் கொண்டான்.

சாட்டியில் உயர்ப்புல மேட்டில் உள்ள
சிவக்கொழுந்தாச்சியின் காணியைக் குத்தகைக்கு
எடுத்து - கத்தரி, மிளகாய் தக்காளி போன்றவற்றைப்
பயிரிட்டு குடும்பத்துக்கு மேலதிக வருமானத்தை
அவன் பெற்றான். உயர்ப்புலக்காணியைப் பார்த்துக்
கொள்ளும் பொறுப்பு அவனது மனைவிக்கும்
பிள்ளைகளுக்கு ஆகிவிட்டிருந்தது.

“இதுபோதும்! இது போதும்” என்ற மன நிறைவு
சிவராசாவுக்கு எப்பொழுதும் இருந்தது. எல்லாமே
கோபுரத்தானின் கருணையால் தான் என அவனது மனசு
அவரை நினைத்துக் கொள்ளத் தவறில்லை.

மனம் பொங்கிப்பொங்கி தனக்கு உதவிய
அனைவரையும் மனமிருத்தி அவன் கரைந்து போனான்
அவனுக்கு எதிர்காலம் பயமுட்டுவதாக இல்லாமல்
அதிக நம்பிக்கை தருவதாகவும் ஒரு வகையில்
ஏறுமுகமாக இருப்பதாகவும் தோன்றியது

விடுதலையாளியை அறியாத விடுதலை

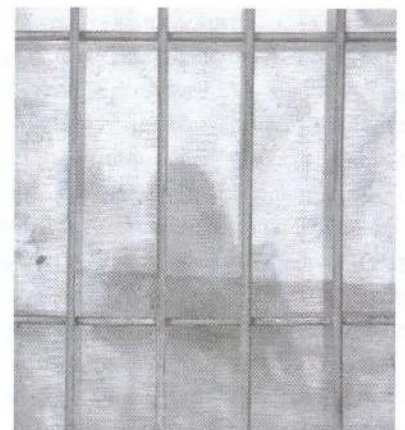
பரந்து விரிந்த
ஆகாய வெளியுடே
அதோ தெரிகிறது விடுதலை...

அது எங்கே கண்டுகொள்ளப்
போகிறது
உயர்ந்த மதிற் சுவர்களுக்குள்
ஊத்தையான சிறை அறையின்
ஒரு மூலையில்
சிதிலமடைந்து போய் கிடக்கும்
எனது வாழ்க்கையையும்
எனது இளமையையும்...

எங்கோ ஒரு அரிசியல் வாதியின்
வாக்குப் பிரச்சாரத்துக்கான

வாய்ப் பேச்சுக்கு இரையாகப் போகும்
விடுதலை அறியுமா?
என் முன்னே விரிந்து கிடக்கும்
எனது விருப்பங்களையும்
எனது வெறுப்புக்களையும்...

நான் அடைந்து
வைக்கப்பட்டுள்ள
சிறை வாசலை
அது ஒருநாள் வந்தடையலாம்
விரக்தியுற்ற ஆன்மாவோ எனது
உயிற்ற உடலோ
ஒருவேளை
விடுதலையிடம் வினா
தொடுக்கலாம்...

-விவேகானந்தனார் சதீஸ் -

பெருமை கொண்டோம் எவரோவாய் வாழ...

நீலி சூலி திரிசூலி பிடாரி
மாரி காளி கருமாரி
மற்றும்பிற சாமிகளே! தெய்வங்களே!!
கவனியுங்கள்!

“ஆய்” போட்டு ஆட்டம் போட்டு
கட்டாடி மந்திரம் மன்றாட்டு
சாட்டை சடங்குகள்
பள்ளயங்கள் ஏதும்
உமக்கினி இல்லைப்போம்.

ஓயுங்கள் ஓடுங்குங்கள்
“ம்” கொட்டி அடங்குங்கள்

“ரீ” போட்டு
உங்கள் பெயர்மாற்றி
உடை மாற்றி உருமாற்றி
எல்லாம் ஆயிற்று

அம்மாணை காவியம் தெம்மாங்கு
ஊஞ்சலென அழகுதமிழ் வாழ்த்தும்
வழிபாடும் இனியில்லை

செவி நுகர்ந்து மனங்குளிர
இனித் தமிழே இல்லை
தமிழிலே எதுவுமில்லை

ஓடுங்கள் ஓடுங்குங்கள்
குருகுலங்கள் தேடுங்கள்
சமஸ்கிருதம் கற்றுத் தேறுங்கள்
தமிழிலேனும் அதையெழுதிப் படியுங்கள்.

பெரிய ஐயா வருகிறார்
சமஸ்கிருதம் அறியா எம்
அவாக்கள் அந்தரங்கள்
உமக்கறிவிக்க அவர்
சமஸ்கிருத மந்திரம் புனைந்து
எமக்காய் உமக்கவர் ஓதுவார்
அது புரிந்து எமக்கேதும் அருள்
ஓடுங்கள் ஓடுங்குங்கள்
குருகுலங்கள் தேடுங்கள்
சமஸ்கிருதம் கற்றுத் தேறுங்கள்
தமிழிலேனும் அதையெழுதிப் படியுங்கள்.

“ரீ” போட்டு
உங்கள் பெயர்மாற்றி

உடைமாற்றி உருமாற்றி
எல்லாமே ஆயிற்று.

பெருமை கொண்டோம்
எம்மை புதைத்து
எவரோவாய் வாழ

இல்லையேல் கொல்வீர் தமிழ்

நீ பெருமை கொண்டாடும் இசை
இல்லை உன் மொழியில்
வல்லான் ஆடலில் இடமில்லை
உன் மொழிக்கு
உள்ளம் உருக்கும் இறையழைப்பில்
இடமில்லை உன் மொழிக்கு
கல்வி கேள்விக்கும் இடமற்ற
உன்மொழி
திரையிசையில் பரவி
உலகெலாம் தழைக்கிறது.

இலத்திரன் தமிழ்
இனிது பேசிப் பெருகும்
இளந்தமிழர் வெள்ளத்தில்
இன்னமும் வற்றாத கிணற்றுநீர்
ஊற்றெடுக்கும் உலகு செய்ய
திண்ணம் கொள்ளும் ஏது உண்டோ
சொல்வீர்
இல்லையேல் கொல்வீர் தமிழ்

- சி ஜெயசங்கர்

சங்கப்பத்து

(ஐந்திலமும் கலந்த ஈழநிலத் தலைவி சமர் ஓய் காலத்தில் தலைவன் பிரிவினைக் குறித்து தோழிக்கு உரைத்தது)

1.கேட்டிசின் வாழி தோழி விசம்பின்
வீழ்புனல் விண்போய் முந்நீர் பெயர
ஆழ் துளைக் கூவல் நன்மீர் வெளவி
பழிகுளிர் பாணம் நல்கும் நாடன்
சிரல்வாய் மீன் துடி மறந்தனன்
ஒண்ணுதல் பசப்ப யானெவன் செய்கோ

2. கேட்டிசின் வாழி தோழி புள்ளடர்
கான மஞ்சைக் கலாப மன்ன
மென் மொழி பகர்நறு மேனி தழீயி
பாணன் பாடிப் பரிசுறு நாடன்
முகநூற் கேண்மை இறக்க
பெய்வளை ளெகிழும் பசலை ஊர்ந்தே

3. கேட்டிசின் வாழி தோழி அடைபெயல்
கூதீர் பிறந்தோன் உவர் நீர் மிதக்க
மள்ளர் மடிய மாண்குணம் பொய்த்தோர்
மாற்றென முன்றில் வேட்ட தன்ன
யாம் கேள் மறந்து அமைகுதல்
விசம்பினில் ஏகும் நாளிலும் இலமே

4. கேட்டிசின் வாழி தோழி நெருநல்
முன்றில் பல்கனை சிதறத் தாய்சா
அறியாக் குழவி கொங்கை மேயும்
நிணத்திரள் கூர்தரும் சுடுகலன் உயிர்தெறும்
அற்றைத் துயில் தரு மாகம்
இற்றை பலர்க்குச் செல்லல் எவன்கொலோ

5.கேட்டிசின் வாழி தோழி வான்பெயல்
பார் வயல் மேழி புதை நுதி நெகிழ்பை
கொழுவுவ தன்ன அளிமொய் ஒதி
மெல்விரல் கோதி ஆம்பல் உதிர்த்து
உவக்கும் யாம விருந்தன்
என்வயின் கேண்மை உள்ளுவார் கொல்லோ

6.கேட்டிசின் வாழிதோழி ஒள்தெறி
எறிகனை அன்ன நெடுங்கண் வேங்கை
உறுமல் விடுக்க அரிமா அகலும்
நெருநல் நாடன் வித்திய செந்நெல்
வெள்ளர சின்சிகை கொடும்புள்
விருந்தோ உள்ளின் கண்பனி யுகமே

7.கேட்டிசின் வாழி தோழி வெண்பொலி
எக்கர் வெளவும் நீள்கருஞ் சகடம்
மொக்குள் அன்ன மதலை மறுகில்
சிறுதேர் ஈர்க்க மோதி உயிர் அடும்
விழும் வதியும் நாடன்
யான் துயர் அறிகொலோ நெகிழ் எல் வளையே

8. கேட்டிசின் வாழி தோழி குவிவன்
ஓட்டு மாநீர் யாமை புலம்பு
முடுகி பல்சிகை மண்குழி மூயும்
அரூர் கடந் தூய்யும் பார்ப்பு புணரி
நடுவண் ஏகும் நாடன்
தேற்றிய தேம்மொழி துறப்பது எவன் கொலோ

9.கேட்டிசின் வாழி தோழி வெண்ணெற்
சோற்றைப் பலியென நல்க சொற்புள்
உண்ணாது கடியுண் நாடும் நாடன்
அம்சிறை வண்டு தேறல் மம்மர்
தம்பெடை மறத்தல் இலமே
தமியேன் இ.தோ காதலர் வரைவே

10.கேட்டிசின் வாழி தோழி செந்தமிழ்
வாழ்புலச் செல்லளை நாகம் குடிவர
கேளீர் நடுகல் சிகைவறு நாடன்
ஈழச் செருநேர்ச் செவ்விதழ் நாற்றம்
ஆழ நுகர்ந்து பிரியின்
சிறுநூர் அலர்மிகும் நோகோ யானே.

மறக்க முடியாத காலைப் பொழுது

மரபுகளின் மாறிலியாய்
துயர நொடிகளை கடந்து
எனது விடியலின் நிறப் பொலிவை
உறங்கச் செய்கின்ற
எனது மறக்க முடியாத காலை, அது

எனக்குள் ஒளிர்ந்து இசைக்கின்ற பொழுதை
கொழுத்தி அந்த உஷ்ணச் சுவையை
உண்டு மகிழ்ந்தது, அந்தக் காலை

என்னை அவிழ்த்துப் போட்டு ஓடத்துவங்கினேன்
இறந்தவனின் பேய்க் காற்று
பைத்தியக்காரனின் உலரல்
என் மீது நிரம்பிப் பாய்ந்தது

வாழ்வின் இறுதிக் காட்சிகளுக்குள் ஓடியது
அந்த மறக்க முடியாத காலை

அது என்
வசந்த விருட்சங்களுக்கு தீ மூட்டியது

என் புதிய காணங்களையும்
என் புதிய கணாக்களையும்
கழற்றியெறிந்தேன்

எனது துக்கத்தின் தூதை காற்றில்
சிறகு உடைந்த பறவையாக்கி பறக்க விடுகிறேன்
அது தவழ்ந்து தவழ்ந்து பறத்தலுக்காய் போராடியது

எனது ஆத்மத்தை சுவரில் அறைகிறேன்
எனக்கு எதிர்த்தாக்கம் செய்தது
காலை எனக்கு கொடூரமான
செய்தியைக் கொண்டு வந்தது
அது வாழ்வில் மறக்க முடியாதது காலை

கறுப்புச் சனி

இரவு புடைத்து தொங்கிய வானில்
ஒரு நட்சத்திரமாவது இல்லை.

ஊனக் கண்களின்
நட்சத்திரக் கனவுகள்
உடைந்த கூரையின் மேல்
பெளர்ணமி நிலவு

அமாவாசை இருள் கடைந்த
காலத்தின் விம்பமாய்
வரலாற்றுக் கதைத் தொடர்
காயச் சமைகளாக
காலத்தை கசக்கி எரிக்கின்றது
அகதிகளின் கறுப்புச் சனி

உடல் முழுதுமாக
ஊர்ந்து திரிகிறது நிலவொளி

பனி இரங்கும் நடு இரவில்
வெளியொன்றில் தனிமையை
ஏந்திச் செல்கிறது ஆன்மா...

புருவங்கள் குளிரில் ஊறி மிதக்க
இரவை அகழ்ந்து தேடுகிறேன்.

வானத்தில் மூழ்கித் தொலைகிறது
அச்சத்தின் அச்சாணி

ஓடைகளில் நீர்ச்சுனை
ஓலமிட்டு ஓடுகிறது

நான் மரக்கொம்புகளில்
பறவைகளுடன் படுத்திருக்கிறேன்

நேர்காணல்

மகுடேசுவரன்
சந்திப்பு : இ.சு.முரளிதரன்

மகுடேசுவரன் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் கவனக் குவிப்பிற்குரிய கவிஞராவார். திருப்பூரில் ஏற்றுமதி ஆலோசனை நிறுவனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். சமூக வலைதளங்களில் அதிக வரவேற்பைப் பெற்று வருகின்றார். இவர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. காமக் கடும்புனல், மண்ணே மலர்ந்து மணக்கிறது, சொல்லென்னும் உயிர் விதை, விலைகள் தாழ்வதில்லை, நீர் கொணர்ந்த நெடுங்கோன் உட்பட 17 நூல்களை எழுதியுள்ளார். "நஞ்சுபரம்" திரைப்படத்தில் வசனகர்த்தாவாகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

இ.சு.முரளிதரன்:

உங்கள் ஆரம்பகால எழுத்துலகப் பிரவேசம் குறித்துச் சொல்லுங்கள்?

மகுடேசுவரன் :

தொடக்கத்தில் மரபுக் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். என் முதல் கவிதை 1988ஆம் ஆண்டு திசம்பர்த் திங்களில் "கோகுலம்" என்ற இதழில் வெளியானது. அப்போது என் அகவை பதின்மூன்று. யாப்பினையொட்டி எழுதிய விருத்தப்பாடல் அஃது. அதற்கும் முன்னமே இரண்டாண்டுகளாக நான் கவிதை என்ற பெயரில் என்னென்னவோ எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். திரைப்பாடல் மெட்டுகளையொட்டி என்னால் இயன்ற பாடல் வடிவங்களையும் எழுதிப் பார்த்தேன். அதுவே நல்ல தூண்டுதலாக இருந்தது. வசந்த மாளிகை திரைப்படத்தில் வரும் "யாருக்காக" என்ற பாடலின் மெட்டினை

யொட்டி நான் எழுதிய பாடல் நன்றாகவே இருந்ததாக நினைவு. தமிழ் இலக்கியத்தில் வெளியான பெரும்பாலான நூல்களை என் பத்தாம் அகவை முதற்றே படிக்கத் தொடங்கினேன். குற்றாலக் குற வஞ்சி, மனோன்மனையம் போன்ற நூல்களை ஆழ்ந்து கற்றேன்.

சுஜாதா, பாலகுமாரன் ஆகியோரைப் படிக்கத் தொடங்கி யது முதல் நவீன இலக்கியத்தின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. தொண்ணூற்றிரண்டாம் ஆண்டில் என் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் கணையாழி என்ற இலக்கிய இதழ் எங்குளூரில் படிக்கக் கிடைத்தது. அவ்வாண்டிலேயே கணையாழியில் என் புதுக்கவிதைகள் வெளியாயின. தொடக்கத் திலேயே நான் எழுதிய கவிதைகள் பெரும்பாராட்டுகளைப் பெற்றன. என்னை மூத்தோரும் இளையோரும் ஊன்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கினர்.

இ.சு.முரளிதரன்:

எழுத்தாளர் சுஜாதா பல தருணங்களில் உங்களை அடையாளங் காட்டினார். அவரது ஊக்கப்படுத்தல் உங்கள் முன்னேற்றத்தை எவ்வகையில் செப்பனிட்டது?

மகுடேசுவரன் :

நான் கணையாழியில் எழுதிய முதல் கவிதையிலேயே எழுத்தாளர் சுஜாதா என்னை அடையாளங்கண்டுகொண்டார். அந்தக் கவிதையினைப் பாராட்டி அடுத்த திங்கள் கணையாழியின் கடைசிப் பக்கத்தில் எழுதியமிருந்தார். “கவிதை எழுதி வருந்தும் வருத்தும் இளைஞர்கள் படிக்க வேண்டிய கவிதை” என்பது அந்தப் பாராட்டுரை. குடை என்பது அந்தக் கவிதை. அது முதற்கொண்டு சுஜாதாவின் தொடர்ச்சியான பாராட்டுதல்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. இலக்கிய மேடைகளில் கவிதைக் கூட்டங்களில் என் கவிதைகளை மேற்கோள் காட்டிப் பேசினார். அவர் அவ்வாறு எடுத்தாண்டதை நேரில் என்னைக் கண்ட நண்பர்கள் கூறினர். கணையாழி இதழின் கவிதைகள் தேர்விலும் அவரே பங்கு பெற்றார். ஒவ்வொரு திங்களிலும் நான் ஐந்தாறு கவிதைகளைக் கணையாழிக்கு அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். அவற்றை அப்படியே தேர்ந்தெடுத்து உதவி ஆசிரியரிடம் கொடுத்து விடுவாராம். என் முதல் தொகுப்புக்கு முன்னுரை வழங்கி உதவினார். என் கையெழுத்தழகு அவரைக் கவர்ந்து விட்டது. நேரில் கண்டபோது “ரொம்ப சின்ன பையனா இருக்கீங்களே...” என்று சிரித்தார். சுஜாதாவின் முன்மொழிவு கிடைத்ததும் எல்லாத்துறை இதழியல், திரைத்துறை சார்ந்த பெருமக்கள் என்னைப் படிக்கத் தொடங்கினர். சுஜாதாவின் இலக்கியப் பார்வையைத் தொடர்ந்து எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிறு கூட்டத்தினர் என்னை வேண்டுமென்றே இருட்டடிப்பு செய்யவும் தவறவில்லை. தொடக்கத்தில் எனக்கு விளங்கவில்லை என்றாலும் நாளடைவில் அத்தகையோரைக் கண்டுகொண்டேன். “சுஜாதாவின் அறிமுகம்” என்ற பெயர் எனக்குக் கிடைத்ததும் என் தொடக்க நிலை வளர்ச்சிக்கு உரம்தான்.

இ.ச.முரளிதரன்:

காடுகளுக்குள் பயணிக்கும் வேட்கை மிகுதி உங்களிடம் இருப்பதாக அறிகிறோம். அத்தகைய பயணங்கள் குறித்து...

மகுடேசுவரன் :

காடுகள் என்றில்லை. வெற்றுச் சமவெளி, மொட்டைப் பாறை என்றாலும் அங்கே அலைவதற்கு விருப்பம்தான். தனித்த நீள்பெரும்நிலம் என்பது ஒரு படைப்பாளியின் கனவு. இரண்டு நகரங்களுக்கிடையே சாலையோரம் முழுக்கவே சுதவு என்களால் நிறைந்து விட்ட தமிழ்நாட்டுச் சூழலிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு எப்போதும் ஒரு நாட்டம் தோன்றிவிடுகிறது. கரு நாடகம், ஆந்திரம் போன்ற மாநிலங்களில் ஆளற்ற அகன்ற வெற்று நிலங்கள் மிகுதி. கரும்பெண்ணை கோதாவரி துங்கபத்திரை பெண்ணை ஆற்றுச் சமவெளிகளைக் கைப்பற்ற வரலாற்றெங்கும் நிகழ்ந்த போர்களால் அங்கே குடியேற்றம் பரவலாகவில்லை. மக்கள் தொடர்ந்து அங்கே வாழும் வகையில் இருக்கவில்லை. போர்கள் நடக்குமிடங்களாக, படைகள் கடந்து போகும் வழித்தடங்களாக அவை இருந்தமையால் அந்தத் தனிமை நிலவி வருகிறது. அதனை விரும்பியேற்று அலைகிறேன்.

காடுகளின் அடர்ந்த தன்மைக்குள் என்னைத்

தொலைப்பதை உணர்கிறேன். அண்மையில் ஆரியங்காவுக் கணவாய் வழியாக சபரி மலைக் காடுகளில் அலைந்தபோது ஏற்பட்ட பேருணர்ச்சி விளக்கற்கரியது.

இ.ச.முரளிதரன்:

காமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நானூறு கவிதைகளை “காமக் கரும்புனல்” என தொகுப்பாக்கியுள்ளீர்களே.

மகுடேசுவரன் :

தமிழில் சங்கப் பாடல்களில் அகநானூறு, புற நானூறு என்று இரண்டு தொகை நூல்களை முதன்மையாக வைக்கிறோம். அகத்திணைப் பாடுபொருள்களில் பல்வேறு புலவர்களால் எழுதப்பட்ட நானூறு பாக்களின் தொகுப்பே அகநானூறு. புறத்திணைப் பாடுபொருள்களில் அமைந்த தொகை நூல் புறநானூறு. அன்றைய புதுக்கவிதைத் தொகுதிகள் நூறு கவிதைகளைக்கூட தாண்டாத அளவுக்கு மிகவும் சிறிதாக, ஒல்லியாக வெளிவந்தன. என் முதல் தொகுப்பான “பூக்கள் பற்றிய தகவல்களில்” இடம்பெற்றிருந்த கவிதைகளின் எண்ணிக்கையும் அறுபத்து நான்குதான். பெருங்கவிஞர்களின் தொகுப்பு நூலும் அவ்வாறே சிறுதொகை நூல்களாக வெளிவந்தன. அவ்வளவு எளிய முயற்சிகளாகவே கவிதைகள் எழுதப்பட்டன, நூலாக்கம் செய்யப்பட்டன. ஒரு கவிஞர் வாழ்நாள் தொகுப்பு நூலேகூட விரற்கனத்திற்கு மிஞ்சவில்லை. இது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எண்ணிக்கையும் அளவும் பொருட்டில்லை என்பது அறியாமை. நம் மரபில் எல்லாப் புலவர்களும் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். காப்பிய முயற்சியில் பத்தாயிரம் பாடல்கள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய வளமான கவிதை மரபுடைய தமிழில் இன்றைய கவிஞர்கள் என்று அறியப் படுபவர்கள் இவ்வளவு சிறிதாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அதனை நாம் ஏன் உடைக்கக்கூடாது என்று எண்ணினேன். ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு ஏன் நானூறு கவிதைகளைக் கொண்டதாய் இருக்கக்கூடாது? அது பெருமுயற்சியாகுமே. பல்வேறு பொருள்களில் நானூறு கவிதைகள் என்பதுகூட இயலக்கூடியதுதான். ஒரே பொருளில் நானூறு கவிதைகள் எழுதுவதுதான் ஒருவரின் கவியாக்கும் திறனுக்குப் பெருஞ்சான்று. அம்முயற்சியில் நாம் ஏன் ஈடுபடக்கூடாது என்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அகநானூறு, புற நானூறு போல் இது புதுநானூறாக இருக்கட்டுமே. இப்படி எழுதுவதுதானே கவிதைக்கு வளம் சேர்க்கும்? அம்முயற்சியில் என்னை நான் ஈடுபடுத்திக்கொள்வது என்று முடிவெடுத்தேன். பாடுபொருளாக எதனைத் தேர்வது? நவீன கவிதையில் முதல் பாலியல் கவிதைகளை எழுதியோர் பட்டியலில் எனக்கும் இடமுண்டு. என் முதல் தொகுப்பில் அக்கவிதைகளைக் காணலாம். அதன் நீட்சியாகத்தான் பெண்பால் கவிஞர்களின் பாலியல் வரிகள் வந்தன. நவீன கவிதையில் பாலுறவு சார்ந்த கவிதைகள் அதுவரை எழுதப்படவே இல்லை எனலாம். முன்னதாக வானம்பாடி இயக்கத்தில் தமிழ்நாடன் சிலவற்றை எழுதியிருக்கிறார். நீலமணி போன்றோர் சிலவற்றை எழுதியிருக்கக்கூடும். நவீன கவிதை இடதுசாரிச் சிந்தனைகளோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் காமம் சார்ந்து எதுவும் எழுதப்

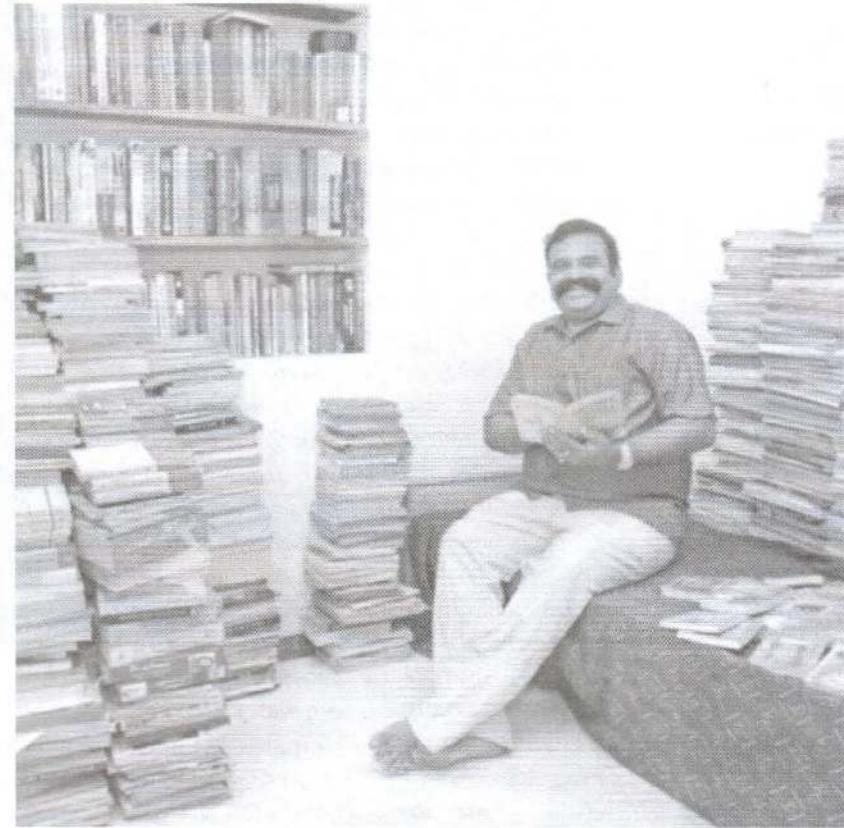
படவில்லை என்று நினைக்கிறேன். நான் எழுதத் தொடங்கிய கணையாழியில் அத்தகைய கட்டுகள் எவையும் இல்லை. திருக்குறளின் வளமான பகுதியே காமத்துப்பால்தான். காமத்துப் பால் குறள்களின் தொடர்ச்சியாகவே என் புதிய முயற்சி இருக்கட்டும், யாரும் தொடத் தயங்குகிற பாடுபொருளையே எடுப்போம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். முன்னதாக, புணர்ச்சி இருபது என்ற என் கவிதையொன்று புகழ் பெற்றிருந்தது. காமம் சார்ந்த இருபது கவிதைகள். ஆண் பெண் காதல் காமம் நினைவுகள் ஏக்கங்கள் தவிப்புகள் கருத்துகள் களப்போக்குகள் மதிப்பீடுகள் என அவற்றையெல்லாம் கவிதையில் எழுதினேன். ஏறத்தாழ இரண்டரை ஆண்டுகள் எழுதி அந்நூலை முடித்தேன். அதுவே அத்தொகுப்பு. இன்றைக்குக் காமம் சார்ந்து எழுதுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. இப்போது என்னால் அவ்விதம் எழுதவும் இயலாது. அன்றைக்கு என் இருபத்தாறாம் அகவையில் அவ்வாறு புது முயற்சியில் ஊக்கத்துடன் எழுதினேன்.

இ.சு.முரளிதரன்:

ஆங்கில வார்த்தைகளுக்கான நவீன சொற் சேர்க்கைகளை உருவாக்கி வருகின்றீர்கள். இத்தகைய கலைச் சொல்லாக்கம் தமிழ் சமூகத்திடம் பரவலடையும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளதா.

மகுடேசுவரன் :

ஆங்கிலத்தில் ஒரு சொல் இருந்தால் அதனை அப்படியே இன்னொரு மொழியில் ஆள்வது எவ்வகையில் சரியாகும் என்று வினவுகிறேன். உலகில் ஆறாயிரம் மொழிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஆங்கிலம் என்ற ஒற்றை மொழியை அறிந்த நிலையில் நம்மவர்கள் ஏன் இவ்வாறு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள் என்ற கேள்வி ஒவ்வொருவர்க்கும் எழ வேண்டும். ஆங்கிலத்திலும் ஆக்கப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் குறித்தே எழும். அந்தப் பொருளை அடியொற்றி நம் மொழியில் தமிழ்ச் சொல்லாக்கினால் வேலை முடிந்தது. அதனை நான் மட்டுமில்லை, ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டும். காபி என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? குளம்பி என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆங்கிலக் கல்வியில் தொழில்சார் மேற்படிப்புகள் இருப்பதால் ஆங்கிலம் கற்பதைப் பிழைப்பு சார்ந்த

கெட்டிக்காரத்தனமாகப் பார்த்தார்கள். பிறகு ஆங்கிலத்தையே கட்டித் தொங்கிக் கொண்டுள்ளார்கள். எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் கூட பலப்பல ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்துமளவுக்கு நிலைமை தலைகீழாகிவிட்டது. என்னிடம் கட்டட வேலைக்கு வந்த தலைக் கொத்தனார் "சப்போஸ்" என்கிறார். அவ்வளவுக்கு இங்கே அடிமை மோகம் தலைவிரித்தாடுகிறது. ஒரு தமிழ்ச்சொல் பரவலாவது அதனைப் பயன்படுத்துவதில் தான் உள்ளது. நான் தொடர்ந்து பயன்படுத்துகிறேன். எண்ணற்ற சொற்களைப் பரவலாக்கியும் உள்ளேன். நான் எழுதுகின்ற தமிழ்ச்சொற்களைப் பலரும் எடுத்தாள்வதையும் காண்கிறேன். ஐம்பதாண்டுக்கு முன்னர் அபேட்சகர், பிரச்சாரம், ஜில்லா போன்றவை வேட்பாளர், பரப்புரை, மாவட்டம் என்று பரவலாகும் என்று யாரேனும் நம்பி யிருப்பார்களா? பிறகு அவை பரவி நிலைக்கவில்லையா? எல்லாம் பயன்படுத்துவோர்கையில்தான் உள்ளது.

இ.சு.முரளிதரன்:

"தகத்தகாயம்" குறித்த பதிவினை முக நூலிலே பார்த்தேன். தக என்பதற்கு ஒளி என்னும் பொருள் இருக்குமாயின் "தகதக" என்பதை இரட்டைக் கிளவி என்று கொள்ளுதல் ஏற்படையதா?

மகுடேசுவரன் :

தகதக என்று மின்னியது என்னும்போது தக என்னும் ஒலிக்குறிப்புக்கு ஒளிரும் தன்மையுடை

யது என்னும் பொருள் கிடைக்கப் பெறுகிறோம். அதன்படி தகதகப்பு எனலாம். பளபளப்பு, வழுவழப்பு, கரகரப்பு, சுறுசுறுப்பு போன்றவை அத்தகைய சொற்கள்தாமே? தகதக என்பதுதான் இரட்டைக்கிளவி. தகத்தகாயம் என்பது பாவேந்தர் ஆக்கிப் பயன்படுத்திய சொல். கண் கூசச் செய்யும் ஒளிர்வினைக் குறிப்பது. ஒரு கவிஞர் எனப்படுபவர் இத்தகைய மொழியாற்றலோடு விளங்க வேண்டும். புதிய புதிய சொல்லாக்கங்களை, சொற்றொடர் வளங்களைத் தோற்று விக்க வேண்டும். இருக்கின்ற முந்நூறு சொற்களுக்குள் செக்குமாட்டுக் கவிதை எழுதுவோரை நாம் சுண்டு விரலால் தள்ள வேண்டும். யார் என்ன எழுதினாலும் பேசினாலும் இறுதியில் அவர்களுடைய செயலால் மொழிக்கும் மொழி மக்களுக்கும் என்ன பயன் கிடைத்தது என்பது தான் ஆராயப்படும். இல்லையேல், ஓர் மாய்ப் பிழைத்துக் கிடந்தார் என்றே பிற்காலத்தினர் மதிப்பிடுவர். அதனை அறிந்து மொழியாளமை பெற்று கவிதை, கதை, கட்டுரைப் புலத்தில் செயலாற்றுக என்பதே என் வேண்டு கோள்.

இ.க.முரளிதரன்:

எரிமலை, வெடிகுண்டு, குடிநீர் என்பவற்றைத் தமிழ் நாட்டில் வினைத்தொகையாக ஏற்க ஆசிரியர்கள் தயங்குவதாக குறிப்பிட்டுள்ளீர். இலங்கையில் இவற்றை வினைத் தொகையாக ஏற்றுப் புள்ளி வழங்குகிறோம். ஆனாலும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பாடநூலில்—(தமிழ் மொழியும்

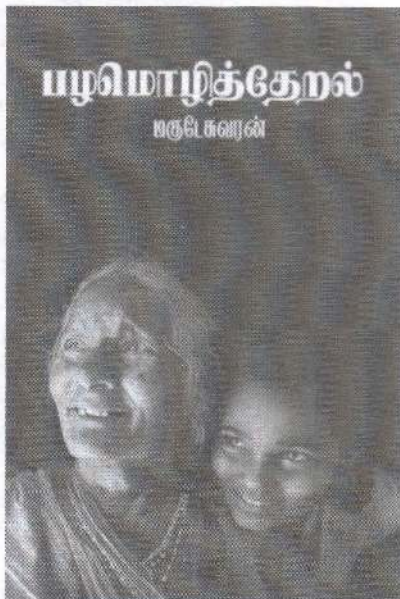
இலக்கியமும் தரம் - 11) வினைத் தொகைக்கு வெட்டுக் கத்தி, விடுகதை என்பன உதாரணங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. வெட்டுக் கத்தி சந்தி விகாரத்தை ஏற்றுள்ளது. "விடுகதை என்பதை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு விட்ட கதை, விடுகின்ற கதை, விடும் கதை என்ற அடிப்படையில் விரித்துப் பொருள் கொள்ள முடியாது" எனப் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் கூறியுள்ளார். இவை பற்றி

மகுடேசுவரன் :

வினைத்தொகைக்குப் பாடத்திட்டத்தில் என்ன எடுத்துக்காட்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு அப்பால் எண்ணுவதற்கு நம் தமிழாசிரியர்கள் வினைக் கெடுவதில்லை என்பதைத்தான் அவ்வாறு கூறினேன். வினைத்தொகைக்கு எடுத்துக்காட்டு தருக என்பது வினா எனில் பாடத்தில் தரப்பட்டவாறே ஊறுகாய், சுடுகாடு என்றே விடையெழுத வேண்டும். மாணாக்கன் தானாக ஆராய்ந்து எரிமலை, வெடிகுண்டு, குடிநீர் என்று எழுதினால் தமிழாசிரியர்கள் தவறென்று மதிப்பிடு கிறார்கள். இதுதான் தமிழ் கற்றுத்தருவோரின் இன்றைய நிலை. இதனை என்னிடம் கூறியவரும் ஒரு பேராசிரியர்தான். மொழியைப் பாடத்திட்டத்திற்கு அப்பால் சிறிதும் நகர்த்துவதில்லை நம் ஆசிரியர்கள். பிறகு எப்படி மொழிக்கல்வி சிறக்கும்? திருப்புளி (திருப்பு உளி) என்பதுகூட வினைத் தொகைதான். நாம் வழங்கும் சொற்களில் பலவும் வினைத்தொகைகளே.

வெட்டு என்பது அடி, உதை, குத்து போல வினையுமாகும். முதனிலைத் தொழிற்பெயருமாகும். வெட்டு கத்தி என்று வலிமிகுவிக்காமல் எழுதினால் வினைத் தொகை. வெட்டுக்கத்தி என்று வலிமிகுவித்து எழுதினால் நான்காம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை. தொகை தொடர் குறித்த பேரறிவினைப் பெறாமல் இவற்றினை விளங்கிக் கொள்வது கடினமே.

எம். ஏ. நுஃமான் போன்று இலக்கணத்தைக் கொச்சையாக விளங்கிக்கொண்ட இன்னொருவரைப் பார்க்க முடியாது. அவருடைய நூல் அப்போதைக்கு அச்சில் கிடைத்த இலக்கண நூல் என்பதற்காகவே பரவி விட்டது. எல்லா இலக்கண நூல்களிலும் கட்டாயம் நாம் கற்பதற்கு எதுவாகினும் இருக்கும். தொல்காப்பியத்திற்கு எதிராக ஒரு நூலை எழுதினாலும் அதனில் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒன்று இருக்கும். நுஃமானின் நூலை அவ்வாறுதான் பாற்ப்பேன். விடுகதை என்பது விட்டகதை என்று விரியாது. கொடு என்பது கொடையாவதுபோல, தடு என்பது தடையாவது

போல, விடு என்பது விடை என்னும் தொழிற் பெயராகும். அப்படியானால் விடு என்பதற்கு விடை கோருகின்றவாறு ஏவல் வினையாயும் பயன்படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. விடுகதை என்பதும் அது தானே? பிறகு எப்படி அது வினைத் தொகை ஆகாமல் போகும்?

இ.ச.முரளிதரன்:

“அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” நூலில் ஐகாரக் குறுக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “குறில் போல ஒரு மாத்திரை அளவே ஒலிக்கும்” என்று பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் கூறுகிறார். “கைது” என்பதில் கை குறிலாக ஒலித்தால், அடுத்து வரும் “து” குறைந்து ஒலிக்கும் வாய்ப்பினை இழந்து விடாதா? அதாவது கைது குற்றியலுகரம் என்பதிலிருந்து விலகிவிடாதா?

மகுடேசுவரன் :

தனியெழுத்தாக ஐகாரம் நெடில்தான் எனினும் சொல்லில் வழங்குகையில் குன்றி ஒலிக்கும். தளை தட்டுமிடத்தில் ஐகாரத்தைக் குறிலாகக் கருதுவதற்கும் இடமிருக்கிறது. கைது தமிழில்லை. இவ்வாறு தோன்றுமிடங்களில் முற்றியலுகரமாகக் கருதுவதையாரும் தடுப்பார் இல்லை.

இ.ச.முரளிதரன்:

ஆங்கிலத்தில் காய் - கனி இரண்டுமே Fruit என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இலங்கையில் பெரும்பாலான தமிழாசிரியர்கள் காய் x கனி, பாலர் x விருத்தர் என்பதையே எதிர்ச் சொல்லாக ஏற்கிறார்கள். பிஞ்சு காய் - கனி என்பது போலவே பாலர் - இளைஞர் - விருத்தர் என்பது அமைந்துள்ளது. காய்க்கு கனி எதிர் எனில் இளைஞர் என்பது விருத்தருக்கு எதிரானதே. பாலருக்கு விருத்தர் எதிர் எனில் பிஞ்சு கனிக்கு எதிரானதே! ஆனால் தர்க்கத்தினை நிராகரித்து விட்டு மரபு வழிப்பட்ட மனனமுறைச் சொற்களுக்கு மட்டுமே தமிழாசிரியர்கள் முன்னுரிமை வழங்குவது ஏற்புடையதா?

மகுடேசுவரன் :

எதிர்ச்சொற்கள் என்பவை இரண்டு தண்ட வாளங்களைப் போன்றவை. முற்றிலும் எதிராக இருக்க முடியாது. அத்தன்மையில் எதிராக இருக்க வேண்டும். கிழக்கு எதிர்ச்சொல் மேற்கு என்பதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அத்தன்மையிலிருந்து வெளியேறிய மாற்றுத் தன்மையைத்தான் கருத வேண்டும். ஆண்பிள்ளைக்குப் பெண்பிள்ளை எதிர்ச்சொல். இவை பிள்ளைகளாகவே இருத்தலைக் காண்க.

மரபுவழிப்பட்ட மனப்பாட முறைகள் மொழிக் கல்வியில் தலையாய இடம் வகிப்பவை. மனப்பாடத்தைக் குறித்து வெவ்வேறு கருத்துகள் இருப்பினும் மனப்பாடத்தின் ஆற்றலைத் தாழ்த்தி மதிப்பிடவே முடியாது. கம்ப இராமாயணம் முழுவதும் மனப்பாடமாகத் தெரியும் என்றால் அவர் மேலானவரே. அந்த மனப்பாடமானது அவருடைய வாழ்க்கை முழுவதும் நின்று விளையாடும்.

இ.ச.முரளிதரன்:

கமல்ஹாசனின் கவிதைகளுக்கு மகுடேசுவரன் உரையாசிரியராக மாறிவிட்டார் போலிருக்கிறது. கமல்ஹாசனின் மொழியாட்சி குறித்த உட்கள் கருத்துகளை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

மகுடேசுவரன் :

தொடக்கத்தில் சிட்டுரையில் கமல்ஹாசன் எழுதிய கவிதைத் தொடர்கள் விளங்காதபோது என்னிடம் விளக்கம் கேட்டார்கள். அவற்றுக்கு உரிய விளக்கத்தை நான் கொடுத்தபோது அதனை இணையத்தில் விரைந்து பரவச் செய்தனர். பலர்க்கும் என் விளக்கங்கள் ஏற்புடையதாயிருந்தன. முதலில் ஒரு கவிஞன் எனப்படுபவன் தெளிவான உரைஞனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பேன். அதனாற்றான் திருக் குறளுக்கு உரையெழுதினேன். உரை எழுத வல்லர் எனில் எவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்து பார்க்கிறீர்கள், உண்மைப் பொருள் உரைத் தலைப்படுகிறீர்கள் என்பது பொருள். ஒன்றின் பொருள் விளக்கத்திற்கே உதவி தேவைப்படும் நிலையில் இருப்பவர்களின் எளிய மதிப்பீடுகளைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவற்றைப் புறந்தள்ளுவதே அறிவுடைமை.

இ.ச.முரளிதரன்:

நடிகர்கள், இயக்குநர்கள் எனப் பலதரப்பட்டோர் திரையிசைப் பாடல்கள் எழுதுகின்ற சூழல் காணப்படுகிறது. இத்தகைய இன்றைய சூழலில் திரையிசைப் பாடல்களின் தரம் குறித்த உட்களின் கருத்துகளை அறிந்து கொள்ளலாமா?

மகுடேசுவரன் :

ஒரு பாடலை எழுதுபவர் கவிதை அறிந்தவராக, மொழி அறிந்தவராக, பண்ணியல்புகள் அறிந்தவராக, யாப்பு அறிந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். அப்படி இல்லாதவர்கள் எழுதிய பாடல்கள் எனினும் மேற் சொன்ன அடையாளங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மானே தேனே கைவருகிறது என்பதற்காக இங்கே நானும் பாட்டு எழுதுகிறேன் என்று வந்தவர்கள் பலர். வரகவியாகப் பாடல்களைக் கூறும் திறமுடையாரே பாடல் எழுத வேண்டும். ஒருவருடைய பாடல்களில் மொழியும் கருத்தும் சொற்களும் சந்தமும் துள்ளி விளையாட வேண்டும். ஒருவர் பயன்படுத்திப் பரப்புகின்ற மொழி அவருடைய கண்டுபிடிப்பு இல்லை. அது பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் இருந்தது, பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்பும் இருக்கும். இடையில் வந்த சிறுதுகளாகிய நாம் அதனைக் கெடுத்துக் குற்றிச் சுவராக்குவதற்குத் துணிவது வன்மையான கண்டனத்துக்கு உரியது. உடலில் ஒரு கீறல் விழச் செய்தால் கொடுங்குற்றம். அதைத்தான் மொழியில் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள். கேட்பார் இல்லை. மொழிப்புலத்தில் ஆண்மையோடு செயல்பட்டவர்கள் சென்ற தலைமுறையோடு அருகிவிட்டனர். மீதமுள்ள சிலரும் முதுமையின் இறுதியில் இருக்கக்கூடும். அதனால்தான் நிலைமை கைமீறிப்போய்விட்டது.

இன்றைக்கு எழுதுவோர் திரைத்துறையில் ஏதேனும் ஓரிடத்தைப் பிடித்தால் போதும் என்று வந்தவர்கள். அவர்கட்கு எப்படியாவது திரைத்துறையில் இருக்க வேண்டும். முதல் நோக்கம் இயக்குநராவது. இல்லையேல் பழுதில்லை, கடைநிலைப் பணியேனும் கிடைத்தால் போதும். இவற்றிடையே பல்வேறு இசையமைப்பாளர்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொருவர்க்கும் பாட்டு எழுதுவதற்குப் பலர் தேவைப்பட்டார்கள். போகின்றவருகின்றவரெல்லாம் எழுதத் தொடங்கினர்.

திரைப்பாடல்களில் தரமா? எந்தக் காலத்தில் இருக்கிறீர்கள்? மொழியைக் கெடுக்காமல் முகத்தைச் சுழிக்க வைக்காமல் எதனையோ எழுதித் தொலைத்தால் போதும் என்பதுதான் நிலைமை.

புதிய வேதம்

■ ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன்

இன்றைய காலைப் பொழுதின் பனிக்குளிர் அவளின் இதயத்தை மெல்ல மெல்ல குளிர வைத்த வண்ணம் இருந்தது.

மெல்லிய இதழ்களை விரித்தும், விரியாமலும் மலர்கள் தங்கள் மகரந்தப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தன.

எங்கோ தூரத்தில் ஒரு கையில் மட்டும் தன் துணையைத் தேடிக்கூவும் அந்த இனிய குரல் அவளின் இமைகளை மெல்ல மலர வைத்தது.

அவளின் எதிர்கால அந்த நினைவுகளைச் சுமந்த இதயமும் மலரத் தொடங்கியது.

இன்றைய விடியல் அவளை எழுப்பவில்லை. அவள் தான் விடியலை எழுப்பினாள்.

“இன்றைய பொழுது எனக்காகவே விடிந்து கொண்டிருக்கின்றது” என்ற நினைப்புடன் உற்சாகமாக எழுந்தவள், ஏதோ நினைத்தவளாக தனக்குள்ளாகவே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டாள்.

காலைக் குளியலை முடித்துக் கொண்டு தலை துவட்டிய படி வந்து கொண்டிருந்த எழில் வழமைபோல் தன் அப்புச்சியின் சயிக்கினின் முன்னால் நின்றாள்.

அவளின் பத்து வயதில் ஷெல்லடியால் இறந்துபோன அப்புச்சி, இத்து இறந்து கொண்டிருக்கும் அந்தச் சயிக்கின்

வடிவத்தில் இன்றும் அவளின் கண் முன்னால் நிற்கின்றார்.

பருத்தித்துறையில் உள்ள பெரிய கடைகளிலிருந்து உள்ளூர்க் கடைகளுக்குப் பொருட்களைக் காவிச் சுமந்து கொடுத்து அதனால் வரும் அற்ப சொற்ப வருமானத்தில் தன் குடும்பத்தை வழி நடத்தி வந்தவர்தான் எழிலின் தகந்தை.

எப்படியாவது தன் ஒரே மகளான எழிலை ஆசிரியையாக உருவாக்கிப் போட வேணும் என்ற ஒரே நினைப்புடன் தான் அந்த இறவல் சயிக்கிளை உயிரைக் கொடுத்து மிதித்து வந்தார்.

காலம் எறிகணை வடிவில் அவர் கனவைக் காவு கொண்டது.

அதில் மிஞ்சியது, அவரின் குடும்பப் பாரத்தையும், மனதின் சுமையையும், அவருடன் சுமந்த அந்தச் சயிக்கின் மட்டும் தான்.

தான் விளையாடும் பொம்மையின் கை உடைந்தாலே கதறி அழும் அந்தக் குழந்தை, கை, கால்கள் சிதறிக்கிடக்கும் தன் அப்புச்சியைப் பார்த்தால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்வாள்.

அவள் காணாமலே அப்புச்சி கடவுளிடம் சென்று விட்டதாகக் கூறி உறவினர்கள் காரியத்தை முடித்து விட்டார்கள்.

ஆனால் இன்றும் அப்புச்சி தன்னுடன் இருக்கின்றார் என்ற நினைவில் அந்தச் சயிக்கிளுடன் அவள் சீவிக்கின்றாள்.

அப்புச்சியுடன் வாழ்ந்த காலங்கள் கனவாகப் போய்விடாமல் தினம் தினம் உழைப்புடன் அவரின் உள்ளம் சுமந்த நினைவுகளுக்கு உயிர் கொடுத்து? உழைத்து, எழில் இன்று ஒரு ஆசிரியையாக உயர்ந்துள்ளார்.

பனிக்குளியலை இன்னமும் துவட்டிக் கொள்ளாத இளம் காலைப் பொழுதை சூரியக் கதிர்கள் மெல்ல மெல்லத் தலை துவட்டிய வண்ணமிருந்தது.

எழிலின் சுருண்ட கூந்தலில் நின்று சொட்டுச்சொட்டாக தண்ணீர் சிந்த, அவள் தன் தந்தையின் சயிக்கிளையே பார்த்தபடி மௌனமாக நின்றாள்.

அவள் கல்வியையும், அதனால் வந்த பதவியையும் மட்டும் தன் மனத்தில் சேமித்து வைத்திருப்பவளல்ல, கண்ணீரையும் கவலைகளையும் சேமித்துப் பழகி விட்டாள்.

கடந்த கால நினைவுகள் எரிமலையாக அவள் மனத்தில் வெடிக்க, நினைவலைகள் மட்டும் கண்ணீர்த் துளிகளாக அவளின் கடை விழியில் ஓரங்கட்டி ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அவள் வாய்விட்டு வார்த்தைகளால் பேச வில்லையே தவிர மனம் விட்டு மனதுக்குள் கதறி அழுகின்றாள்.

அது அவளுக்கும், அவளின் அப்புச்சிக்கும் மட்டுமே கேட்கும்.

“அப்புச்சி! நீ என்னோட தான் இருக்கிறாயெண்ண. என்னை மனதுக்கை இருக்கிறாய்”

“உனக்குத் தெரியுமெனை. அம்மா ஒரு விபர மில்லாதவ. பாவம். அவ என்னை வழிப்பயணத்துக்கு துணையாய் இவ்வளவு காலமும் வந்திட்டா. எனக்கெண்டொரு வாழ்க்கையைத் தேடித்தாரவல்லமை அவவிட்டை இல்லை”

“என்னை வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணையை நான் தான் தேட வேணும்” என்ற அவளின் நினைவுப் பிரார்த்தனை தந்தையிடம் எதையோ யாசித்தது.

அந்த மௌனம் அவளின் மனது சமந்த நினைவை அப்புச்சியிடம் சமர்ப்பித்தது.

“அப்புச்சி! திலீபன் என்னை பள்ளிக் கூடத்திலை தான் படிப்பிக்கிறார். நல்லவர். அமைதியானவர். என்னை மனதில் உள்ளதை எப்பிடி எண்டாலும் இண்டைக்கு அவரிட்டைச் சொல்லி முடிவு கேட்கப் போறன்...”

தனது அப்புச்சியின் முன்னால் நின்று கேட்பது போல் தன் மனதுக்குள்ளேயே தந்தையுடன் பேசிக் கொண்டாள்.

எப்படியாவது இன்று தன் வாழ்க்கையின் அத்தியாயத்தைத் தொடங்குவது என்ற முடிவான தீர்மானத்துடன் பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆயத்தமானாள் எழில்.

எழில் படிப்பிக்கும் பாடசாலையில் தமிழ் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர் தான் திலீபன்.

பக்கத்து உளரான அல்வாய் கிராமத்தைச் சேர்ந்த திலீபன் எழிலின் தூரத்து உறவுக்காரன் தான்.

அத்துடன் நல்ல அழகானவன் என்பதை விடவும் உண்மை பேசும் உள்ளம் கொண்டவன்.

மாணவர்களுடன் அன்பாகப் பழகுவவர், கடமை நேரத்தையும் தாண்டி பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர், இவைகள் எல்லாம் அவனுடன் கடமையாற்றும் காலத்திலேயே புரிந்து கொண்டிருந்த படியால் எழில் திலீபனுடன் தன் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

அன்று பாடசாலை தொடங்கி இரண்டு பாடங்கள் முடிவடைந்து விட்டன.

தனது வகுப்பறையில் இருந்து வெளியே வந்த எழில், திலீபனும் தன் பாடம் முடிந்து வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வருவதை நேருக்கு நேராகக் கண்டு கொண்டாள்.

எழிலின் இதயத்தினுள் கடிக்காரம் ஓடுவது போல் ஒரு துடிப்பு. மெல்லக் கைகள் நடுங்க நெற்றி வியர்க்கத் தொடங்கியது.

எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளேயே சீரணித்துக் கொண்டவளாகத் தன் கைக்குட்டையால் நெற்றி வியர்வையை ஒற்றியபடி, எப்படியாவது இன்று தான் நினைத்தை திலீபனிடம் பகிர்ந்து கொள்வ தென்ற நினைவுடன் முன்னேறினாள்.

பாடசாலை நூலகத்திற்கும், விஞ்ஞான ஆய்வுகூடத்திற்கும் இடையே உள்ள நடைபாதையால் திலீபன் வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த எழில் “சேர் பிளீஸ் ஒரு நிமிடம்” எனத் திலீபனை வழிமறித்தது அவளின் அந்த அழைப்பு.

வார்த்தைகளை நிறுத்திக் கொண்டால் எங்கே தடுமாறி விடுவனோ என்ற பதட்டத்தில் சொல்ல வந்த

விடயத்தை திலீபனின் பதிலைக் கூட எதிர்பார்க்காமல் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“சேர் உங்களோடே ஒரு விசயம் கதைக்க வேணும். பாடசாலை முடிய ஒரு ஐஞ்சு நிமிசம் ஸ்ராவ் றுமிலை கதைக்கலாமே சேர்”

அவள் விடயத்தில் தெளிவிருந்தாலும் அதைச் சொல்வதற்குப் பதட்டப்படுகின்றாள் என்பதை நன்கு புரிந்து கொண்ட திலீபன், “சரி மிஸ் அதுக்கென்ன நான் வாரன்” என்று எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் கூறியவர், உதடு விரியாத மெல்லிய புன்னகையுடன் விலகிச் சென்றார்.

ஸ்ராவ் றுமிலில் எழிலின் வருகைக்காக காத்திருந்தார் திலீபன்

அவருடன் திருமதி கமலசேகரம் ஆசிரியை ஏதோ பாடம் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். எழில் மெல்ல அறையினுள் வந்தாள்.

எழிலின் நிலைப்பாடு, அவள் திலீபனுடன் என்ன கதைக்கப்போகின்றார் என்பதெல்லாம் திருமதி கமலசேகரத்திற்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

ஏற்கனவே இவைபற்றி தன் தோழியான திருமதி கமலசேகரத்துடன் கலந்தாலோசித்திருந்தாள். அதனால் அவ நாகரிகமாக விடைபெற்று நகர்ந்து கொண்டார்.

“மன்னிக்க வேணும் சேர். கொஞ்சம் கணங்கிப் போனன்” என்றபடி அவரின் எதிராக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“பறவாயில்லை எழில். கொஞ்சநேரம் காத்திருந்தால் என்ன குடி மூழ்கிப் போற அலுவலா” என்றார். அதே மலர்ந்தும் மலராத சிரிப்புடன்.

தான் கையில் எடுத்து வந்த அந்தப் புத்தகத்தை மேசையின் மீது வைத்தவள். அதையே பார்த்த வண்ணமிருந்தாள் தான் சொல்ல வந்த விடயத்தைத் தொலைத்து விட்டவள் போல் மௌனமானாள்.

அவளின் அந்த நினைவுகள் இதயத்தை விட்டு எங்கெங்கோ சிதறி அலைந்தன, பதற்றத்துடன் அவளின் இதயத்தினுள் சிறகடித்தன. வெளியே வர முடியாமல்.

எழிலின் அந்த நிலை திலீபனுக்கு நன்கு புரிந்து கொண்டது.

“எழில் என்ன யோசிக்கிறியள். உங்கடை புத்தகத்திலை நீங்கள் சொல்ல வந்த விசயம் இல்லை. அது உங்கடை மனதில் தான் இருக்கும். எங்கையும் போகாது எதெண்டாலும் தாராளமாகச் சொல்லுங்கோ நான் உங்கடை சக ஆசிரியர் என்றதை விட, உங்கடை உறவுக்காரன் என்க முறையிலை கதையுங்கோ” என்றவளின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் எழில்.

திலீபனின் அந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கு மனத்தையிழைக்க காவி வந்து கொடுத்தது. எப்படி ஆரம்பிப்பது எனச் செத்துக் கொண்டிருந்த அவளின் உணர்வுகளுக்குப்புத்துயிர் கொடுத்தது.

நிமிர்ந்து நிதானமாக உட்கார்ந்து கொண்ட எழில் ஒருபெரிய சுவாசக்காற்றை உள்ளே எடுத்துத் தன் மூச்சை நிறைத்துக் கொண்டவளாக...

“சேர் என்னை குடும்ப நிலைமை பற்றி உங்களுக்குப் புதிசா நான் சொல்ல வேணுமெண்டில்ல”

“அப்பாவுக்கு நடந்தது அம்மா ஒரு விவேக மில்லாதவ மற்றது, பனையாலை விழுந்தவனை மாடேறி மிதிச்சது போல எங்கடை உறவுகள் அயல் அண்டை எல்லாரையும் உங்களுக்குத் தெரியும்.”

“இது வரையிலை அம்மாவின்ரை பாதுகாப்

போடை எனக்குத்தேவையான விசயங்களை முடிஞ்சாவு நான் தேடிப்போட்டன் என்று நினைக்கிறன்”.

“என்றை வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்திக்க என்றை அப்பா.”

என்றவளின் இருவிழிகளும் அவளையும் மீறி உடைப்பெடுத்தன.

“எழில் கவலைப்படாதையும் உங்கடை நிலை மட்டும் இல்லை. வீட்டுக்கு வீடு வாசல் படி தான் எல்லாரின்றை நிலையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டுத்தான் இருக்கு.”

“இதுதான் தமிழன்றை தலை விதி ஒருவருக்கு கைதந்து தூக்கி விட்டால் தான் மெல்ல நடக்கலாம்.”

என்ற தீலிபனின் வார்த்தைகள் அவள் சொல்ல வந்த விடயத்திற்குக் கை கொடுத்துத் தூக்கி நிறுத்த அவள் சொல்ல வந்ததைத் தொடர்ந்தாள்.

“சேர் நான் சொல்ல வந்த விசயம் என்னைப் பொறுத்தளவில் சரியாயிருந்தாலும் அது எனக்கு என்றை வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒன்றாயிருந்தாலும் சொல்லுறமுறை தவறெண்டால் என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ என்றை அப்பா இருந்தா இந்த நிலை எனக்கு...?” மெளனமானாள்.

அவள் சத்தமில்லாமல் தன் இதய அறைகளை இறுகத் தாழ்ப்பாளிட்டுக்கதறி அழுகின்றாள்.

தீலிபன் புரிந்து கொண்டான். அவளின் அந்தக் தாழ்ப்பாளைத்தீலிபன் திறக்க விரும்பவில்லை அவளாக மீண்டு வரும் அந்தச் சில வினாடிகள் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

நான் சுத்திவளைக்காமல் நேர கேட்கிறன் என்றை வாழ்க்கையை உங்களோடை பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறன் நான் உங்களைத்திருமனம் செய்து நான் உங்களைத்திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறன்.

நானே என்றை வாழ்க்கையைப் பற்றி உங்களோடை கதைக்கிறன் என்றா அதுக்கு என்றை குடும்பச்சூழல் தான் காரணம் என்று ஒரே மூச்சில் கூறிமுடித்த எழில் அவனிடம் பதிலை எதிர் பார்த்து மெளனம் காத்தாள்.

மெளனமானது எழிலின் வார்த்தைகளே தவிர அவளின் வாழ்க்கைக்காக அவளின் இதயம் உடைத்து வெளிவந்தகேள்விகளின் எதிர்பார்ப்பல்ல.

தீலிபன் அவளிடமிருந்து அப்படி ஒரு வார்த்தையை அத்தகைய எதிர்பார்ப்பை நினைத்துக் கூடப்பார்க்கவில்லை.

அவனின் அடி மனத்தில் அவை மோதிய எண்ணங்களின் அலைகள் கரை தேடித்தவித்தன.

அதற்கு ஏது கரை? அதற்கான பதில் தீலிபனுக்கு மட்டும் தான் புரியும்.

ஒரு ஆண்மகனாக அவனால் சொல்ல முடியாத அத்தியாயங்கள் அவைகள்.

அவனுக்கு முன்னால் அந்தச்சுவரில் மாட்டப் பட்டிருந்த அழகான காகிதமலரையே பார்த்த வண்ணம் மெளனமானான்.

சிலவினாடிகளில் அவன் மெளனச்சுவர்களை உடைத்தபடி மெல்லத்தவழ்ந்து வந்தது அந்த வார்த்தைகள்.

அவைகள் வலிகள் சுமந்த வார்த்தைகள் தான். ஆனால் வலுக்கட்டாயமாக அவன் உதட்டிலிருந்து

பிரசவித்தன.

“எழில் தயவு செய்து மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ நான் உங்களிட்டை இதை எதிர்பாக்க இல்லை”

“தப்பா கேட்டிட்டனோ சேர்”

“இல்லை நீங்கள் கேட்டது கேட்ட முறை எல்லாமே சரி”

“அப்ப”

“நான் தான்... நான் இப்ப என்றை வாழ்க்கை பற்றி சிந்திக்கிற நிலையில் இல்லை.”

“சேர் என்றை நிலையைத்தான் நான் சொன்னான்”

“புரியுது எழில்”

“ஆனால் இப்ப ஒண்டும் அவசரம் இல்லை. நீங்கள் ஆறுதலாக உங்கடை முடிவைச் சொன்னால் போதும்”

“எழில்...”

“இல்லை சேர் ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதமோ உங்கடை முடிவு செரிஞ்சால்” வருடங்களானாலும் நான் காத்திருப்பன் சேர்.

“இல்லை எழில் நான் திருமணமே செய்து கொள்ளப்போறதில்லை அந்த முடிவோடை தான் நானிருக்கிறேன். வாழுறன் உங்களோடை மட்டுமல்ல யாரோடையும் வாழுற நிலையில் நான் இல்லை.

என்றபடி தீலிபன் எழுந்தான். இப்போதும் அவனின் பார்வையில் வெறுமை கலந்திருந்தது.

பாலைவனமாக இருந்த அவனின் மன தொங்கும் வெறும் மணற்புயல்வீசியது யாருக்கும் புரியவில்லை. அவனின் நிலையை அவனாலும் சொல்ல முடியாத நிலையில் அந்த சொல்ல முடியாத நிலையில் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். அவனுடன் அவனின் மனத்தில் வலியும் சேர்ந்து நகர்ந்தது.

அவன் போவதையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தபடி மெல்ல எழுந்து கொண்டான் எழில்.

ஏமாற்றங்கள் எதிர்பார்ப்பின் விரிசல்கள் அவளுக்கொன்றும் புதிதல்ல.

ஏமாற்றங்கள் விதைத்த விளை நிலத்திலேயே வாழப் பழகிக்கொண்டவன். காலம் வரும் வரை காத்திருப்போம் என்ற நினைவை மனம் சுமக்க இதயம் கனக்க அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். எதையோ இழந்த வெறுமை யான நிலை மட்டும் அவளுடன் தொடர்ந்தது.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறைநாள் இன்று லீவு தானே மெல்ல எழுந்து கொள்ளலாம் என்ற நினைவுடன் அதிகாலை இளம் குளிர் உடல் வருட இமை கள் ஒன்றை ஒன்று பிரிய மறுக்க மீண்டும் ஒரு குட்டித் தூக்கத்தினுள் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டான் எழில்.

பிள்ளை நீ படுமோனை. என்றை அப்பன் வல்லிபுரத்தானிட்டை நான் போட்டுவாறன் மோனை” என்றபடி எழிலின் தாய் புறப்பட்டு விட்டாள்.

தாய் சென்று சற்று நேரத்தால் வீதியில் நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் அமளிதுமளியாய்க்கேட்டது.

எழிலுக்கு நிலைமை புரிந்து விட்டது. “நாளும் கோளும் நலிந்தவர்களுகேது” என்று சலித்தபடி போர்வையை விலக்கி சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

தமிழ் மக்களின் தலைவிதியை தலையாட்டிகள் தீர்மானிக்கும் அந்த நொடிப்பொழுது உயிர்காவும் வேதனை என்ன என்பது அவளுக்குப்புரியும் பச்சைச் சீருடைகள் பாசி போல் எங்கள் மண்ணைப் போர்த்திக் கொண்ட காலமது.

மெல்ல வெளியே வந்தவள் வீதியை எட்டிப்பார்த்தாள்

மக்கள் எல்லாம் மந்தைகளாக மேய்க்கப் பட்டுப் பிள்ளையார் கோவில் வெட்டைக்கு இராணுவத்தினாரால் சாய்த்துச் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இன்னமும் அந்த இரவு ஆடையைக்களைந்து விடாமலிருந்த எழில் தானும் போக வேண்டும் என்ற நினைவுடன் தன் உடையை மாற்றுவதற்காக படுக்கை அறையின் கதவைத்திறந்து உள்ளே செல்ல எத்தனித்தாள்.

“உள்ளே ஆர் இருக்கிறீங்கள்” என்று ஒரு முரட்டுக் குரல் ஆசாமி கையில் ஆயுத்தத்துடன் உள்ளே வந்தான்.

அது அவளுக்குப் புரியாத மொழி தெரியாத முகம்.

ஒரு கையால் தன் இரவு ஆடையை இறுகப் பிடித்தபடி மறுகையால் அறையின் கதவைத்திறந்து உள்ளே போக எத்தனித்தவளை அந்த ஆயுதம் தாங்கிய முரட்டுக்கரம் அறையின் உள்ளே தள்ளியது.

கதவு தானாக மூடிக்கொண்டது. அங்கே அவள் துச்சாதனனானான். பாஞ்சாலியைக் காக்க கண்ண வந்தான். அது அன்றைய இதிகாச அவதாரம். இங்கே எங்கள் அவதாரங்கள் வரமுன்னரே எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

அதற்குமேல் உள்ளே நடந்தவற்றைச் சித்திரித்து எழுத எந்தத் தமிழினிள் பேனாவும் துணியாது.

தான் தலை குனிவதால் தமிழினம் தலைநிமிரும் என்ற எண்ணத்துடன் நடைபயின்ற என் பேனாவின் உயிர் தொலைந்து மை உறைந்து விட்டது. சென்னீர் வடித்துச் செத்து விட்டது

ஊரின் நிலைமை புரிந்து கொண்ட எழிலின் தாய் அவசரமாக உள்ளே சென்று எழிலைத்தேடினாள் வெளியே அவள் இல்லாத படியால் அறையின் கதவைத் திறந்தாள்...”

அங்கே ஒற்றை ஆடையுடன் ஓரமாக அந்த அறையின் மூலைக்குள் எழில்

எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டாள்.

குறுக்காலை போவாங்கள் சிதறுவாங்கள் வம்பிலை பிறந்த நரகாலிகள் என்றை பிள்ளையை... என்றவள் உரக்கக்கத்தி ஊர் கூட்டாமல் எழிலைத்தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

இருவர் மனமும் எரிமலையாக உள்ளே குமுறியது.

அவளுக்காகச் சுரந்த தாயின் மார்பை அவள் கண்ணீர் கழுவியது.

இதை ஆர் கேட்பது. விதுரர்களாக வில்லை உடைத்துக் களம் காணாதவர்கள் சிலர், கர்ணனாக எதிரியின் பக்கம் சார்ந்தவர்கள் சிலர். ஏகலைவனாக கட்டைவிரல் பறிக்கப்பட்டவர்கள் சிலர், பேச வேண்டிய காலத்தில் பேசாது நின்ற பாண்டவர்களாகப் பலர். சூதாட்டத்திற்குத் துணை போனவர்கள். இவைகளுக்கு மத்தியில் யார் கேட்பது.

பாடசாலைக்கு நீண்ட லீவு போட்டு விட்டு வீட்டிலேயே தங்கி விட்டாள் எழில்.

நாட்கள் நகர, நகர அவள் விலக்காகும் நாட்களும் நகர்ந்து எல்லை தாண்டி விட்டது.

வேண்டாத விதைப்பின் வில்லங்கம் தன் வயிற்றில் வளர்வதை எழில் புரிந்து கொண்டாள்.

ஊரவரின் நீட்டிய விரல்களுக்கு மத்தியில் தான் ஓர் அவமானச் சின்னமாக நிற்பதால் அவள் மனம் எண்ணித்தவித்தது.

ஆனால் எழில் தளர்ந்து விடவில்லை. சிறு வயதிலேயே தந்தையை இழந்து, பல தடைகளைத் தாண்டி இந்தச் சமுதாயத்தின் மத்தியில் எப்படி எழுந்து வேர்விட்டாளோ அப்படியே இதையும் தாங்கி தழைத்துக் கொள்ளத் துணிந்தாள்.

வீழ்ந்த இடத்தில் சாய்ந்து கிடப்பதற்கு அவள் ஒன்றும் விபரமறியாதவளில்லை.

எழில் சாதிக்கப்பிறந்தவள் சாவதற்கல்ல அவளின் பிறப்பு.

புறப்பட்டாள் தடைகளைத் தாண்டி வாழ வழி தேடிப்பறப்பட்டாள்.

அவளுடன் படித்த வளர்மதி ஒரு டாக்ராக இருக்கின்றாள். அவளுடன் கதைப்பதற்காக அவளின் வைத்தியசாலை நோக்கி நடந்தாள்.

டாக்டர் வளர்மதி எழிலைக்கண்டதும் மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றார்.

தனக்கு நடந்த விபரீதத்தை டாக்டரிடம் விபரமாகச் சொன்ன எழிலின் கண்களில் நீர் திரை கட்ட அவளின் வார்த்தைகள் மேலே செல்ல மறுத்து நின்றன. “எழில் இது ஒரு விபத்து உங்கடை தப்பு இதிலை ஒண்டு மில்லை. ஆம்பிளை எண்டாலும் சரி பெண் பிள்ளை எண்டாலும் சரி இந்தக்காலநிலை விபத்திலை மாட்டாதவை ஒருவரும் இல்லை. நீர் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்.”

“இல்லை மதி எனக்கு நாள் தள்ளிப்போட்டுது சரியான டேற்றுக்கு வரும் இப்ப இருபது நாளைவில் தள்ளிப்போட்டுது அதுதான்...”

“சரி இப்ப என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கிறீர் பயப்படாதையும் நாள் இருக்கிறன். உம்மட மனதிலை பட்டதைச் சொல்லும்”

மதி எனக்கு இது தேவை இல்லை. எனக்கினி கலியாணம் காட்சி எண்டு எதுவும் தேவை இல்லை.

ஆனால் நாள் செத்துப்போய் ஒரு கோழையாகக் கூடாது. வாழ வேணும் இந்தச் சமூகத்தில தனிச்ச வாழ வேணும். இந்த வேண்டாத விதைப்பை விளைச்சலை எடுத்துவிடு மதி பிள்ளீ...”

டாக்டர் வளர்மதி தனக்குள் எதையோ யோசித்தாள் சில விநாடி மெளனத்தின் பின்னர் எழில் கவலைப்படாதையும் உம்முடைய நிலை எனக்குப் புரியுது, நாள் உமக்கு உதவுவன்” என்றார். வெளியே நின்ற மருத்துவத்தாதியை அழைத்தார்.

“எழில் இவ்வோடை போய் உங்கடை இரத்தத் தையும் சிறுநீரையும் குடுத்திட்டுப்போம். நாளை யிண்டைக்கு எல்லா ஆயுத்தத்தோடையும் அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு காலமை எட்டு மழைக்கெல்லாம் வாரும். மற்றதை நேஸ் சொல்லவா. மிச்சமெல்லாம் நாள் பாக்கிறன். கவலைப்படாமல் போட்டு வாரும்” எனச் சொன்னார்.

எழில் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதியின் மனம் பலவற்றை சிந்தித்தது.

பாவம் எழில். பட்ட காலிலதான் படும், கெட்டகுடிதான் கெடும். அவள் புதுமைப்பெண் வாழத் துடிக்கின்றாள். பல எதிர்ப்புக்களையும் தாண்டி மண்ணை முட்டி மோதி முளைத்தால் தான் அது மரம். அதுவே விருட்சமாகும். தமிழரின்ரை இந்தவியதியின்

சக்திகளைத்தாண்டி எழில் வாழ நினைக்கின்றாள் வாழவைப்போம். மதியின் மனத்தில் ஏதோ ஒன்று முளைவிட்டுக்கொண்டது.

அன்று வைத்தியசாலையில் சனக்கூட்டம் குறைவாகவே இருந்தது.

தாயை வெளியே உள்ள ஆசனத்தில் உட்கார வைத்த எழில் டாக்டரின் அறைக்குள் சென்றாள்.

அவளை வரவேற்ற மதி சிறிய புன்னகையுடன் அவளைப்பார்த்தவண்ணம் பரிசோதனை முடிவுகளைக் கையில் எடுத்தார்.

சோகத்திலும் அந்தப்புன்னகை டாக்டரின் இயல்பான குணம்தான். நோயாளரின் மனத்தில் தைரியத்தை வரவழைப்பது மருந்தைவிட டாக்டரின் அந்தப்புன்னகைதான்.

“இரும் எழில். எல்லாம் சரி என்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் உம்முடைய வைத்தியம் தொடரலாம். நீர் நாளைக்கு காலையிலேயே வீட்டை போகலாம். பயப்படாதையும்” என்றவளின் கைகளை எழில் இறுக்கமாகப்பற்றிக்கொண்டாள்.

அந்த இறுகிய பற்றலில் நட்பின் பிணைப்பையும் நம்பிக்கையின் நன்றியையும் மதியால் புரிய முடியாமலில்லை.

வெளியே திலீபன் ஆசிரியர் கையில் ஒரு வைத்தியச் சான்றிதழுடன் வந்துகொண்டிருந்தவர் எழிலின் தாயார் இருப்பதைக்கண்டு கொண்டவராக அவளின் அருகே வந்தார்.

“அம்மா என்ன சுகமில்லையோ? காட்டிப் போட்டீங்கனோ?” என்ற விசாரணைகளின் பின்னால் இன்னமும் எதை எதையோ கேட்கவேண்டும் என்ற தவிப்பு இருந்தது.

“இல்லை அப்ப எனக்கொண்டுமில்லை. இவள் பொடிச்சிக்குத்தான்...”

“அறிஞ்சிரிப்பியள் எண்டு நினைக்கிறன் எல்லா நரகாலியும் எங்களுக்குத்தான் இடியேறு விழுவாங்கள் என்றை பிள்ளையை...” என்றவள் முந்தாணையால் முகத்தைக் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளின் மனத்தைத் துடைக்க வழி தெரியாமல் கண்களில் நீர்த்துளிகள் ஓரம் கட்டின.

“உலைவாயை மூடலாம், ஊர் வாயை மூட ஏலாதம்மா. இதெல்லாம் ஒரு பிரச்சினை இல்லை அம்மா இது ஒரு விபத்து”

“உங்கடை எங்கடை வீட்டில மட்டுமில்லை எல்லா இடமும் நடக்குதம்மா”

“மூடி மறைச்ச அறிஞ்சும் அறியாமலும் போய்க்கொண்டிருக்குது. ஆம்பிளை பெம்பிளை எண்டில்லை வலியும் வருத்தங்களும் தான் வெவ்வேறான உருவத்திலை, அவ்வளவுதான்”

“அம்மா என்னைப்பாருங்கோ அவங்கள் மெத்தைக்கடைச்சந்தியில என்னைப்போட்டு அடிச் சாங்கள், அடிச்சவங்கள் சுட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். உயிரை மட்டும் விட்டுட்டுப்போட்டாங்கள். ஆறு மாதம் ஆஸ்பத்திரியிலை நீங்களும் வந்து பாத்தனீங்கள் தானே.

அதால நான் இண்டைக்கு என்னை இழந்து ஒரு நடைப்பிணமாய்த்தான் நடமாடுறன்.

“அது போகட்டும் எழில் எங்கே? அவவைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புங்கோ”

அந்தக்கெட்ட கனவில இருந்து எழில் நிகழ் காலத்துக்கு வரவேண்டும். வீட்டு மூலையுக்கை இருந்தால் அந்த நினைவோடையே இருப்பா. சுயத்துக்கு வர மாட்டா” என்ற திலீபன் தாயின் பதிலுக்காக அவளின் முகத்தைப்பார்த்தார்.

எழிலின் தாய் தன் முந்தாணைத்தலைப்பால் வாயைப்பொத்தியபடி கவலை சுமந்த வார்த்தைகளுக்கு விடை கொடுக்காமல் வாயடைத்து நின்ற போதும் கண்கள் காட்டிக்கொடுத்தன.

எதையோ சொல்லாமல் சொல்ல முடியாமல் மனதுக்குள்ளேயே குமுறுகின்றா என்பதை திலீபன் புரிந்து கொண்டார். அவளின் வார்த்தைகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முனைந்தார்.

“அம்மா அழாதேங்கோ எழில் எங்கே? என்ன செய்யுறா”

“அதை ஏன் தம்பி கேட்கிறியள். உங்களுக்குச் சொன்னப்போலை என்ன. அவள் அண்டைக்கு நடந்த அந்தக்கோதாரியால வயித்திலை..”

புரிந்து கொண்டான் திலீபன். வெளியே வர முடியாமல் தவித்த அந்த வார்த்தைகளின் உணர்வு களை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

ஆயிரம் சிந்தனைகள் அவன் மனத்தில ஒரு வினாடியில் மின்னல் என வந்தது. அதே வேகத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் அவன் மனத்திரையை விலத்தியது.

“அதைக்கலைத்து விடுவம் எண்டு தான் டாக்குத்தரோடை கதைச்சு அவ இண்டைக்கு வரச் சொன்னபடியால வந்தனாங்கள்.”

“எழில் எங்கை அம்மா?”

“அவள் டாக்குத்தரோடை உள்ளுக்கதான் கதைச்சு கொண்டிருக்கிறாள்.” என்றார் எழிலின் அம்மா.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ வாறன்”

என்ற திலீபன் டாக்டரின் அறைக்குள் பிரசேத்தான்.

“மன்னிக்க வேணும் டாக்டர்” என்ற திலீபனை மதி நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“பறவாயில்லை. வாங்கோ, என்ன அவசரமா? நிப்போட் என்ன சொல்லுது” என விசாரித்தார்.

“அதிலை டாக்டர் நான் எழில் ரீச்சரோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் அதுதான்..”

“பறவாயில்லை எழில் கதைச்சிட்டு வாங்கோ”

என்று கூறியபடி கண்ணாலேயே விடை கொடுத்தார்.

திலீபனையே பார்த்தபடி மெல்ல எழுந்து சென்றாள் எழில். அவளின் இதயத்திலிருந்து பழைய நினைவுகள் மெல்லச்சிறகடித்து கூட்டைவிட்டு வர முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தன.

வைத்தியசாலையின் சனநடமாட்டம் இல்லாத அந்தச்சுவர் ஓரமாக ஒருவர் முன் ஒருவராக நின்று கொண்டார்கள். அவர்களின் அந்த இடைவெளியை மௌனம் நிறைத்திருந்தது..

திலீபனுடன் தான் உரையாடிய பழைய நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனத்தில் மோதிய வண்ண மிருந்தது. மௌன இடைவெளியைக்கலைத்தான்திலீபன்.

“எழில் நீங்கள் படிச்சனீங்கள் நீங்கள் ஏன் இப்பிடி...”

“இல்லை சேர் வந்து என்றை நிலையில்...”

“தெரியும். எங்கடை நிலை எனக்குத் தெரியும்”

“எப்படி...”

“எல்லாம் அம்மா சொன்னவா”

“எல்லாம் எண்டா”

“எல்லாம் எண்டா எல்லாத்தான்”

நீங்கள் இங்கை வந்தது வைத்தியப் பரிசோதனை செய்தது. இண்டைக்கு என்ன முடிவோடை வந்திருக்கிறியள். அதுக்கு முன்னாலை நடந்த விபத்து.. எல்லாத்தான்”

“என்ன செய்யச் சொல்லுறியள் சேர்”

“வேண்டாம் எல்லாத்தையும் விட்டு விடச் சொல்லுறன்”

“விட்டுட்டு... வேண்டாததை, அந்தப் பாவச் சுமையை வேணும் எண்டு சுமக்கச் சொல்லுறியளே”

“உங்களுக்கு வேண்டாம் எண்டு நீங்கள் நினைக்கிறது தள்ளி வைக்கிறது. சில பேருக்கு வேண்டியதாக இருக்கலாம் தானே எழில்.”

“சில பேருக்கெண்டால் அது ஆர்?”

“நான் சிலபேர் எண்டது என்னைத்தான்...”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள் எனக்கு விளங்கேல்லை”

“விளங்கும். இந்தாங்கோ இதைப்பாருங்கோ” என்றபடி கையில் வைத்திருந்த அந்த வைத்தியச் சான்றிதழை அவளிடம் நீட்டினார்.

ஒரு வகையான குழப்பத்துடன் அதைக்கையில் வாங்கியவள் திறந்துபார்த்தாள்

முழுமையாக அவைகள் விளங்காவிட்டாலும் திலீபனின் நிலை ஓரளவு புரிந்து கொண்டவளாக மெல்ல நிமிர்ந்து அவனைப்பார்த்தாள் பரிதாபத்துடன்.

அந்தப்பார்வையில் புரியாத ஆயிரம் கேள்விகள் விடுகதையாகப் புதைந்து கிடந்தன.

“எழில் உங்களுக்கு நடந்தது ஒரு விபத்து எனக்கு நடந்ததும் ஒரு விபத்துத்தான்”

“நீங்கள் பெண் என்றபடியால் அது ஒருவகைத் தாக்கம். நான் ஆண்பிள்ளை என்ற படியால் அது ஒரு வகைத்தாக்கமாக அமைஞ்சு போச்சு மொத்தத்திலை எல்லாமே விபத்துத்தான்”

“எழில் நான் வெக்கத்தை விட்டுச் சொல்லுறன்”

“என்னுடைய விந்தணுக்களின் வீரியம் போதாமையால் நான் தந்தையாகும் தகுதியை இழந்து நிக்கிறன்.”

“சிலவேளை காலப்போக்கில் சரி வரலாம் வராமலும் போய்விடலாம்.. இது வைத்தியர்களின் முடிவு” என்றவளின் வார்த்தைகள் வரமறுத்தன. எதையும் பேச முடியாமல் திலீபன் தவித்துக்கொண்டிருப்பதை எழில் பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள்.

“சேர் நீங்கள்...” என எதையோ சொல்ல நினைத்தவளை திலீபன் முந்திக்கொண்டான்.

“இல்லை எழில் தயவுசெய்து என்னைப் பேச விடுங்கோ” திலீபன் சொல்ல நினைத்தவற்றை அவனின் உணர்வுகள் மெல்ல மெல்ல உருக்குலைத்துக் கொண்டிருந்தன.

எழில் வருத்தப்பட்டாள் அவளும் அவனுடன் இணைந்து வாழ விழைந்தவள். தானே இந்த நிலையில் நான் எப்படி..”

இல்லை சேர் எல்லாமே கண்ணாடிப் பாத்திரமாக கைதவறிப்போட்டுது என்றாள்.

“இல்லை எழில் காலம் எங்களுக்கு ஒரு வழி காட்டியிருக்கெண்டு தான் நான் நினைக்கிறன்.”

“என்ன சொல்லுறியள்”

எழில் அண்டைக்கு நீங்கள் என்றை முடிவைக் கேட்கேக்க என்னாலை சொல்ல முடியாமல் போனதுக்கு இதுதான் காரணம். வேறை உங்களில் விருப்பம் இல்லாமல் இல்லை.

எழில் நீங்கள் சுலபமாகச் சொல்லிப் போட்டியள் நான் என்றை நிலையைச் சொல்ல முடியாமல் தவிச்சது எனக்குத்தான் தெரியும்?

அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் வார்த்தைகள் அடி மனத்தில் உறைந்து போயின. அவன் பார்வைகள் மட்டும் நேருக்கு நேராக எழிலின் கண்களைப் பார்த்தபடி எதையோ யாசித்தன.

எழில் அவனின் பார்வையின் அர்த்தத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டவள். என்ன சொல்லதெனத்தடுமாறி நின்றாள்.

“எழில் நீங்கள் வாழ வேண்டியவர். அன்றைய நிலையில் உங்களை ஏமாற்றி நான் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை”

எழில் மெல்ல நிமிர்ந்து திலீபனைப்பார்த்தாள் திலீபன் தொடர்ந்தான்.

எழில் தயவு செய்து நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. இப்ப குழந்தை இல்லாதவை ஒரு குழந்தையை வாங்கி வளக்கிறதில்லையே”

“இல்லாவிட்டால் நவீன முறையில் கருத்தரிக்க வைச்சு பெத்தெடுக்கிறதில்லையோ...”

தான் நினைத்ததை எப்படி எழிலிடம் சொல்ல தெனத் தடுமாறினான் மனதுக்குள் பலத்த போராட்டம் நிகழ்ந்தது. மௌனமானான்.

“சேர்...” எழிலின் அழைப்பு அவனை சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவரத் தலைநிமிர்ந்தான். அவனை அறியாமலே அவன் கைகள் எழிலின் முன்னால் வணங்கி நின்றன.

“எழில் திகைத்தபடி சேர்”

இல்லை எழில் உமக்கு நான் சேர் இல்லை. இப்ப எங்களுக்கு ஒரு குழந்தை உங்கடை வயித்திலை வளரு தெண்டு நினையுங்கோ. நீங்கள் என்றை மனைவி நாங்கள் சேர்ந்து வாழுவம் இதை ஊர் அறியட்டும் நீங்கள் என்னை...” என்ற வார்த்தைகள் முடியமுன்னரே அவனின் கூப்பிய கரங்கள் எழிலின் கைகளுக்குள் சிறைப்பட்டுக் கொண்டன.

அவன் சாகப்பிறந்தவளல்ல வாழ்த்துணிந்தவன்.

நேராக டொக்ரரின் அறைக்குள் சென்றவள் தனது வைத்தியச் சான்றிதழ்களை அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டாள்.

“நான் திரும்பவும் வருவன்” என்றபடி டாக்ரரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டவள் டாக்ரரைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி மெல்ல நகர்ந்து கொண்டாள். அந்தச் சிரிப்பில் அவளின் நன்றி உணர்வைப்புரிந்து கொண்டார் டாக்ரர்.

வெளியே செல்லும் எழிலையே பார்த்த வண்ணமிருந்தாள் மதி.

அவளின் நடையில் இருந்த நிதானம் அவளின் மனத்தின் தெளிவைக் காட்டியது.

எழில் தன் வாழ்க்கைக்கான ஒரு புது வழியை வகுத்துக்கொண்டாள். அவளின் முடிவு வாழ்க்கையில் அடிப்பட்டுப்போன பெண்களுக்கு நல்லதொரு பாடமாக அமைவதுடன் தெளிவான மன உறுதியையும் கொடுக்கும் என டாக்ரர் மதி உணர்ந்தார்.

அவளின் வாழ்க்கை நலம்பெற மதியின் உள்ளம் வாழ்த்தியது.

நேர்காணல்

ச. முகுந்தன்
சந்திப்பு : இ.சு. முரளிதரன்

யாழ்ப்பாணம் அச்சவேலியைச் சேர்ந்த சயனொளிபவன் முகுந்தன் ஈழத்தின் மரபுக் கவிஞர்களில் மிக முக்கியமானவர். பதின்ம அகவையின் ஆரம்பத்திலேயே கவியரங்குகளிற பாராட்டுப் பெற்றவர். தற்போது யாழ். பல்கலைக்கழக இந்து நாகரிகத் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றுகிறார். இவர் எழுதிய "இந்துக் கணித வானியல் மரபு" என்னும் நூல் தேசிய சாகித்ய விருதினைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இ.சு முரளிதரன் பதினாறு வயதில் (1993 இல்) இலங்கைக் கம்பன் விழாவில் - நல்லூரில் - கவியரங்கில் கவிதை வாசித்துப் பலரது கவனக் குவிப்பைப் பெற்றவர் நீங்கள்? உங்களுக்குள் கவிஞன் ஒருவன் முகிழ்த்த ஆரம்ப காலச் சூழலைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

ச. முகுந்தன்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் மேடைகள், அங்கே நாம் அண்ணாந்து ரசித்த பேராளுமைகள் அவர்களுடன் பழகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக அந்தப் பழைமையான பிரார்த்தனை மண்டபத்துள் நான் ஒவ்வொரு நாளும் மாணவனாக நுழையும் போது எனது முகத்தில் மோதிச் சிலிர்ப்புத்தந்த கற்பூரவாசம் மிதக்கும் கதகதப்பான அந்தத் தாய்மடி அதைத்தவிர வேறில்லை.

நான் 9ஆம் ஆண்டு

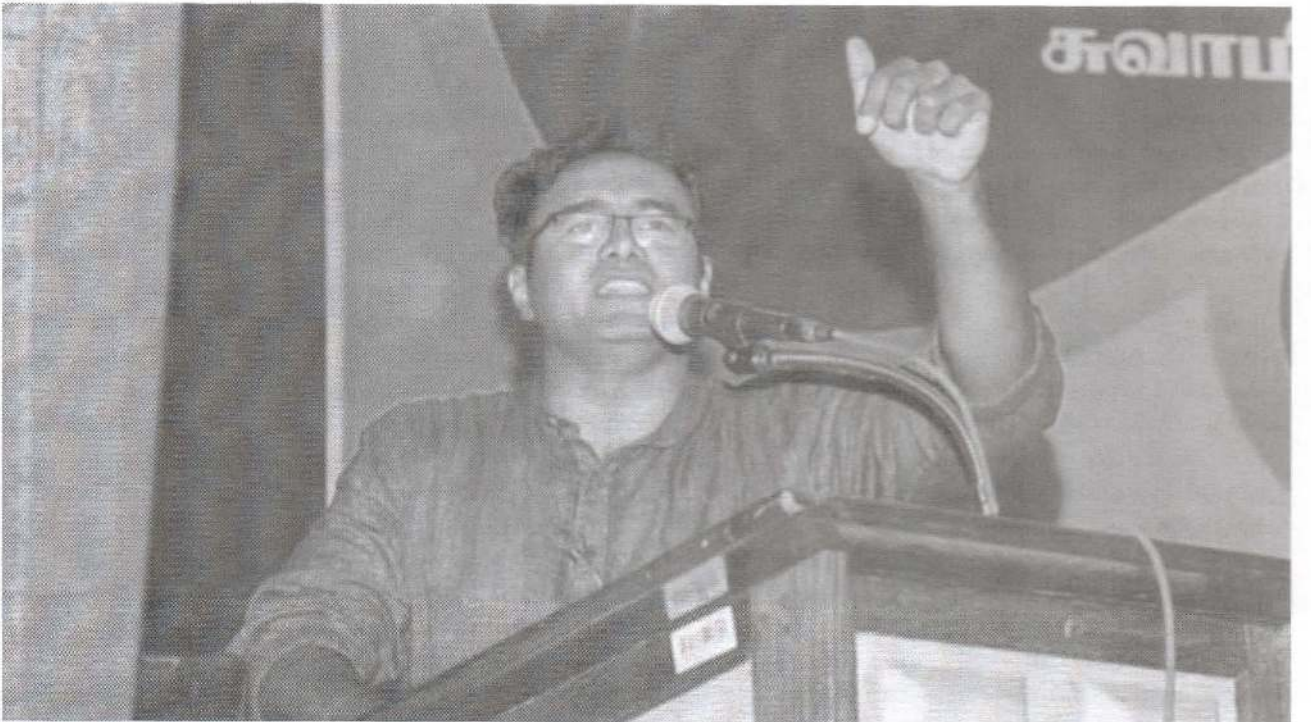
கற்கின்ற போதே கல்லூரியின் ஆஸ்தான கவியரங்க அணியில் இடம்பிடித்துவிட்டேன். அப்போது முத்து விஜயராகவன், ஜெயரூபன் த. ஜெயசீலன் ஆகியோர் கவிதைத் துறையில் எமது ஆதர்ச அண்ணன் மாராக இருந்தனர்.

யாழ் குடாநாட்டின் பட்டி தொட்டி யெங்கும் நடந்த கவியரங்குகளில் தனது நொண்டிச் சிந்துகளால் பிரபலமாக மிளிர்ந்த பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் ஐயா எங்கள் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். அவரே ஆரம்ப காலங்களில் யாப்பிலக்கணத்தின் அடிப்படைகளை எனக்குக் கற்பித்தார். எம்மைக் கவியரங்குகள் பலவற்றில் அறிமுகம் செய்தார். (பின்னாளில் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் யாப்பிலக்கணத்தை விரிவாக எனக்குக் கற்பித்தார்.)

அன்றைய காலத்து யாழ் குடாநாட்டின் காற்றலைகளில்

நெடுந் தொடர்க் குப்பைகள் கொட்டப் படுவதில்லை. மின்சக்தி, இல்லை யென்றாலும் தம்சக்தியை நம்பிய தலைமுறையொன்று அன்று எமக்குக் கைகாட்டிகளாக வாழ்ந்தது. கலை முறைகளிலும் அந்தக் கம்பீரம் தெறித்தது. எனவே தடக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் தமிழ் விழாவும் கலை விழாவுமாய் விழாக்களால் எம் வேர்களை வீழாதிருக்க வைத்திருந்த காலமது.

அன்றைய காலத்தில் இந்துக்கல்லூரியின் பாடசாலை மேடைகளை வென்ற ஒவ்வொரு மாணவனும் கனவு கம்பன் கழக மேடையாகவே இருந்தது. அந்தளவுக்கு அன்றைய கம்பன் விழாக்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் ராஜதர்பாராகவே திகழ்ந்தன. "நம்மையுமோர் பொருளாக்கி" கம்பன் கழகத்தார்தங்கள் மேடையில் ஏற்றினர். 1993/94 என்று நினைக்கிறேன் வடமராட்சி கம்பன் விழாக் கவியரங்க மேடையில்

முதன்முதலில் ஏறியபோது எனக்கு வயது பதினேழு. முருகையன் தலைமையில் சோ.பத்மநாதன், நாவண்ணன், கல்வயல் குமாரசுவாமி, காரை சுந்தரம் பிள்ளை போன்ற அன்றைய கவியரங்க ஜாம்பவான்கள் என்னுடன் கவிதை பாடினர். கம்பன்விழாக் கவியரங்க மேடையில் மிக இளவயதில் ஏறிய பாக்கியமும் எனக்குக் கிட்டியது.

கம்பன் கவியரங்க மேடைகளில் எனது அண்ணன் களாய் திகழும் த.ஜெயசீலன், த.சிவசங்கர் ஆகிய இருவரும் கூட அந்த மேடையை அலங்கரித்தனர்.

இலங்கை வானொலியின் புகழ்பெற்ற இலக்கிய வாதிகளான இளையதம்பி தயானந்தா, சிதம்பரப் பிள்ளை சிவகுமார் ஆகியோரின் ஆளுமையுடன் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிய கவிதைக் கலசம், இதயசங்கமம் ஆகிய நிகழ்ச்சித் தொடர்களில் எனது ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்றிருந்தன.

1993இல் நல்லூர் மாநகரசபையினால் நடாத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம், 1993 இல் கொழும்பு இராமகிருஷ்ணமிசனால அகில இலங்கை ரீதியாக நடாத்தப்பட்ட விவேகானந்தர் நூற்றாண்டு விழாக் கவிதைப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம். பின்னர் அகில இலங்கை இந்து சமய பேரவையால் நடாத்தப்பட்ட மரபுக்கவிதைப் போட்டியில் வெற்றிபெற்று அருட்கவி விநாசித்தம்பி அவர்களின் கரங்களால் பெற்றுக்கொண்ட “கவிமணி” விருது ஆகியன எனக்கு உத்வேகம்தந்தன.

இவையாவற்றுக்கும் மேலாக “சஞ்சீவி”யில் வெளியாகிய எனது சிலேடை வெண்பாக்களைப் பாராட்டி பண்டிதர் மு.கந்தையா அவர்கள் சீட்டுக் கவியொன்றை எனக்கு அனுப்பிவைத்தார். இதனை எனது வாழ்நாளில் கிட்டிய மிகச்சிறந்த பேறாகக் கருதுகிறேன்.

நான் கவிதையுலகில் தடம்பதித்த ஆரம்பகால கட்டங்களில் கிடைத்த இவ்வாறான அங்கீகாரங்கள் என்னை இத்துறைக்குள் நுழைவதற்கான ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டின எனலாம்.

இ.சு முரளிதரன்

நயாத்தீ ஒசைச் சுவறலை இயல்பாகத் தன்னகத்தே கொண்ட மரபுக் கவிதைகளை ஆதரிக்கும் நீங்கள் யாப்புரத்து கவிதைகளை விட மரபுக் கவிதைகளில் இனங்காணக் கூடிய தனித்துவமான பண்புகளாக எவற்றைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

ச.முருந்தன்

ஒசையே பிரபஞ்ச இயக்கத்தின் அடிப்படை இதனாலோ என்னவோ “அடிநாதம்” என்ற சொல்வழக்குத் தமிழில் பயின்றவருகிறது.

உயிர்ப்பு என்பது துடிப்பானால் அந்தத் துடிப்பின் துலங்கல் ஒசையால் விளக்கமுறுவதாகும். மௌனத்திலும் லயமுண்டு. இயற்கை லயத்தின் வழியானது இயற்கைப் பிரபஞ்சத்தின் முகிழ்ப்பும் “Big Bang” பேரொலி அல்லது பேரதிர்வின் வழி அடையாளங்காணப்படுகிறது.

பஞ்சபூதங்கள் கலந்த மயக்கமே இயற்கைப் பிரபஞ்சமெனில் அப் பஞ்சபூதங்களின் மூலங்களான

தன் மாத்திரைகளில் ஒசையே அநாதியானது. இதுவே சைவசித்தாந்தமுள்ளிட்ட இந்திய மெய்யியல்கள் பல வற்றின் அடிப்படை வாதமாகும். நான் மரபுக்கவிதையை நேசிப்பவன். யாப்பிலக்கணம் கவிதைக்குச் சிறையல்ல சிவிகை அது ஒசைச் சுவறல்களை ஓவியமாக்கும் தூரிகை. அது வெறுமனே நேர் நிரைச் சூத்திரமன்று. எமது மூதாதையர் கண்ட கவிதா துட்சமம். இது எனது தனிப்பட்ட கருத்தாகும்.

இ.சு முரளிதரன்

வடக்கன் மாடு, குட்டிச் சுவர், சங்கிலியன் திருத்தசாங்கம் மற்றும் சிலேடை வெண்பாக்கள் போன்றவற்றை வசீகரமான சொற் கட்டுமானமிகு தகுநயத்தோடு சஞ்சீவியில் எழுதியிருந்தீர்கள். தற்போது கவியரங்குகளோடு உங்களின் கவிதைப் பயணம் மட்டுப் படுத்தப்பட்டுள்ளது போலத் தெரிகிறதே.

ச.முருந்தன்

“சஞ்சீவி”, “களம்”, “சுந்தரன்”, “தூண்டி”, “ஏகலைவன்” இவற்றில் தொடங்கி விரிந்த எனது கவிதைப் பயணம் நீங்கள் கூறியவாறு சிலகாலம் கவியரங்குகளோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது உண்மையே. நான் தொழில் நிமித்தமாக மட்டக்களப்புக்குப் புலம்பெயர்ந்து ஒரு தசாப்தகாலம் அங்கு வாழ்நேரிட்டது. அங்கே குறித்த காலப்பகுதியில் நிலவிய அரசியல் நெருக்கடியும், சமூகச்சுழலும் என்னைப் பொதுவெளியில் மௌனியாக்கியது. இதைவிடவும் நான் திட்டமிட்டு வேலை செய்பவன் அல்லன். அடிக்கடி உறங்குநிலைக்குச் சென்றுவிடுவேன். இதனை எனது குறைபாடாக நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

இ.சு முரளிதரன்

“மரணப் பெருவெளியின்/மூச்சில் ஆர்ப்பரித்த/நிழல் நிர்வாணங்கள்” என்னும் வரிகளை உள்ளடக்கிய கவிதை ஒன்றினை முகநூலில் கேலிக்குள்ளாக்கியிருந்தீர்கள் இருண்மை சார்ந்த மொழி குறித்த உங்கள் கருத்துக்களை அறிந்து கொள்ளலாமா?

ச.முருந்தன்

அதனை முகப்புத்தகத்தில் நானே கிறுக்கினேன். இதன் பொருளைச் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டதற்கு ஆகா என்னவாறெல்லாம் பொருள்விரித்தார்கள் தெரியுமா? வாசித்து விட்டு “படைத்தவன் செத்துவிட்டான்...” கவிதையின் பன்முகத்தள இயக்கம், பல்பரிமாணத் தன்மை எனப் பின்னை நவீனத்துவப் பேசுபொருட்களுக்கெல்லாம் நானும் உரித்துடையவனானேன் என எண்ணி இறும்பூதித்திருந்தேன்.

மரபுக்கவிதை பாமரர்க்குப் புரியவில்லை. அது யாப்புச்சிறை, அவை வெறும் ஒசை விகற்பங்கள், கவிதை இப்பொழுது கட்புலனாயிற்று (எனவே கவிஞர் முருகையன் எள்ளி நகையாடியது போல காதுகளைப் பொத்திக் கொள்ளுங்கள்) முதலிய கோசங்களோடு மேற்கிளம்பியவர்கள் தானே மரபுக்கவிதையைத் துகிலுரிந்தார்கள். சாதாரணர்க்குப் புரியவில்லை என முழக்கமிட்ட அதே அவர்கள்தானே இன்று இருண்மை களுள் பொருண்மைகளை வருவித்து இரசிக்கச் சொல்கிறார்கள். என்னே ஒரு நகைமுரண!

எந்த ஒரு சாமானியனுக்கும், இரசிகனுக்கும்

புரியாத ஒரு துனியத்தைக் கவிதை ஞானமாக, ரசனையாகக் காட்டவிழைவதுதான் புரியாத புதிதாக உள்ளது.

இ.சு முரளிதரன்

இந்து மதத்திலிருக்கும் குறைகளை நோக்கி மிக எளிதாகச் சுட்டுவிரலை நீட்டும் தைரியசாலிகள் அதே வகையான விடயங்கள் பிற மதங்களிலும் உண்டு என்பதை அறிந்தாலும் மௌனமாகக் கடந்து சென்று விடுவதாக பல தருணங்களில் கோபத்தோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளீர்கள். உங்கள் கோபத்தின் பின்புலத்தை தெளிவுபடுத்துவீர்களா?

ச.முகுந்தன்

பொதுவாக இந்துக்கள் கண்ணாடி வீடுகளுக்குள் இருந்துகொண்டு கல்லெறிவதிலும் மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டு காறி உமிழ்வதிலும் வல்லவர்கள்.

சகோதர சமயிகள் அவ்வாறன்று. எம்மவர்க்குள் ஒரு தாழ்வுச்சிக்கலுண்டு அதனால் சுயவிமர்சனம் என்ற ரீதியில் பொதுவெளியில் நிர்வாணமாக நின்று கொண்டு எம்மை நாமே சவுக்கால் அடித்துக் கொள்வோம். ஆனால் மற்றைய சமயங்களை எதிர்கொள்ளும் போது மிகவும் பரந்தமனத்தினர் போலவும் புத்திஜீவிகள் போலவும் பாவனை செய்து கொள்வோம். ஆனால் பிற சமயத்தவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பொது வெளியில் சகோதரத்துவம், சமத்துவம், மதச்சகிப்புத்தன்மை நல்லினக்கம் என்றெல்லாம் பேசிக்கொள்வார்கள். ஆனால் மறுந்தும் அவ்வரங்குகளில் தத்தமது சமயங்களிலுள்ள குறைகளை மிகைப்பட உரைத்துத் தம்மை மேதாவிலாசர்களாகக் காட்டிக்கொள்வதில்லை.

பல பேராளுமைகளைக் கூட நான் இந்த விதத்தில் அவதானித்துள்ளேன். பெயர் சுட்டுவது பண்பாடன்று எனவே விட்டுவிடலாம்.

இ.சு முரளிதரன்

திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்திற்கு வருகை தந்திருந்த அனைவரும் முத்தியடைந்ததாக சேக்கிழார் பாடியுள்ளார். இச் செய்திகளம்மக் கோட்பாட்டோடு முரண்படுகிறதே

ச.முகுந்தன்

கூட்டுக் கர்மா / கூட்டுவினை (collective Karma) என்று இதனைக் கொள்வர். ஒத்த பக்குவம் உடையவர்கள் ஒருபேரை ஒரே காலதேசத்தில் பெறுவது இதன் பயில்நிலை

அந்தவகையில் திருஞானசம்பந்தரின் திருமண நிகழ்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒத்த பக்குவம் உடைய ஒரு தொகுதியினர்க்கு வீடுபேறு கிட்டியது. ஆனால் அங்கு சென்ற அனைவருக்கும் அன்று.

ஏலவே இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் ஏற்பட்டுச் சக்திநிபாதம் நடைபெறத் தகுதியானவர்க்கு மட்டுமே அந்தச் சோதியுள் புகுவதற்கான வாய்ப்புக் கிட்டியது. திருமண நிகழ்வுக்குப் போன எல்லோர்க்கும் வீடுபேறு கிடைத்தது என்றுகருதுவது தவறு. இதனை சேக்கிழார் தனது பெரியபுராணத்தில் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் மிகத் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“வேறு திருவருளினால் வீடு பெற வந்தாரும்”

மேலும்

திருநீலநக்கர், திருமுருகர் முதலிய சிவன் அடியார்களும் அவர்களுடன் கூட வந்தவர்களும் அச்சோதியினுள் கலந்தனர்.

என்று குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பத்தில்

“மற்றெனையோர் அணைந்துள்ளோர்”

என்ற அடியினைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“அணைந்துள்ளோர்” என்பதற்குக் கூடவந்தவர்கள் அல்லது சுற்றத்தார் என்று பொருள் கொள்வது சாதாரணமானது. ஆனால் சைவசித்தாந்தச் சொல்லாடலில் “அணைந்துள்ளோர்” என்பதற்கு ஆழமான பொருளுண்டு.

திருவருட்பயனில் வரும் “அணைந்தோர்தன்மை” யை நினைவுசூகம்.

நிற்கவீடுபேறடையத் தகுதியானோர் சோதியினுட் புகுந்த பின்னர் அச்சோதிவாயில் மறைந்தது என்றும் அதனுள் புக முடியாதோர் (தேவர்கள் முனிவர்கள் உட்படப்பலர்) இதற்காக வருந்தி, அங்கிருந்தபடியே சிவன் பெருமைகளைப் போற்றித் துதித்தனர் என்ற செய்தியையும் சேக்கிழார் பதிவு செய்துள்ளமை காண்க
பார்க்க பெரியபுராணம்- திருஞானசம்பந்தர் புராணம்பாடல்கள் 3157, 3158

இ.சு முரளிதரன்

அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வினை முன்னெடுக்கத் தயங்கும் சூழலில் “இந்துக் கணித வானியல் மரபு” ஆய்வினைச் செய்யத் துணிந்தீர்கள். உங்கள் நூலுக்குப் போதிய வரவேற்புக் கிடைத்துள்ளதா?

ச.முகுந்தன்

நான் தொழில் முறை சார்ந்து இந்துநாகரிகத்தைக் கற்பிப்பவன். மொழிவழித்தேசியவாதம், ஆரிய-திராவிட கோசங்கள், இந்திய எதிர்ப்புணர்வு, இந்துத்துவா முதலிய இத்யாதிகளால் இக்கற்கைப் புலத்தின் விகசிப்பை பல புத்திஜீவிகள் உணராதிருக்கின்றனர். அல்லது உணர்ந்தும் மறுதலிக்கின்றனர்.

சாமானியர் மட்டத்தில் இது “சைவநெறி” போலக் கற்பிக்கப்படும் ஒரு சமயபாடம் அவ்வளவே. ஆனால் அடிப்படையில் இது ஒரு பண்பாட்டுக் கற்கை நெறி. சமயம், தத்துவம், ஒழுக்கநெறிகள், அரசியல், பொருளியல், அறிவியல், கலைகள் என E.B Taylor பண்பாட்டுக்குத் தந்த அத்தனை பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கிய கற்கைநெறி.

இதனை நிரூபிக்கும் விதத்தில் இந்து அரசியல் சட்டம், இந்துப் பொருளியல் நிதி முகாமைத்துவம், இந்து அறிவியலும் தொழிநுட்பமும், இந்துக் கட்டட சிற்ப ஓவியக் கலைகள், இந்து ஆற்றுகைக்கலைகள் இந்துமெய்யியற்கோட்பாடுகள் (வேதாந்தம்).

சைவசித்தாந்தம், 5 வகை தரிசனங்கள்) நாட்டார் சமயம், என இதன்பாடப்பரப்பு விரிந்து கிடக்கிறது.

இந்து நாகரிகத்தில் உள்வாரியாகச் சிறப்புக் கலைகற்கும் மாணவர்களுக்கு இவைதனித்தனி அலகுகளாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் இந்து அறிவியல் தொடர்பில் எனக்கு ஆரம்பகாலந்தொட்டு ஈர்ப்பு இருந்துவந்தது. அதனை நான் நீண்டகாலமாகக் கற்றும் கற்பித்தும் வந்துள்ளேன். இவ்வாசிப்புக்களின்

திரட்சியாகவே நீங்கள் குறிப்பிட்ட இந்துக் கணித வானியல் மரபு என்ற நூல் வெளிவந்தது.

2011இல் சிறந்த ஆய்வுநூலுக்கான அரசு இலக்கியவிருது (சாகித்திய மண்டல விருது) அதற்குக் கிடைத்தது. தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினரால் க.பொ.த உயர்தர இந்துநாகரிகப் பாடநெறிக்குப் பரிந்துரை செய்யப் பட்ட நூல்களின் பட்டியலில் இந்து அறிவியலுக்குரிய நூலாக அது தேர்வு செய்யப்பட்டது. ஆசிரியர் வழி காட்டியிலும் அது இடம்பெற்றது.

நாடறிந்த பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் அந்நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாடகப் பிரதியொன்றை உருவாக்க எத்தனிப்பதாக என்னிடம் தொடர்பு கொண்டு பேசி என்னை வெகுவாகப் பாராட்டியிருந்தார்

இந்து அறிவியல் தொடர்பில் இந்து நாகரிகப் புலத்தில் தமிழில் வெளிவந்த முதல்நூல்களின் வரிசையில் இடம்பெறத் தகுதியுள்ள நூலாக அதனைக் கருதுவதாக தகைசார் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களும் (வேந்தர், யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்) தகைசார் பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ண ஐயரும் அந்நூலின் அணிந்துரைகளில் குறிப்பிட்டிருப்பதும் எனக்கு மனநிறைவைத் தந்தது.

இ.சு முரளிதரன்

“ஓடி நின்ற தன்னை ஓரெட்டுக் கூறாக்கி / கூறவில் ஒன்றைத் தள்ளி / குன்றத்தில் பாதி சேர்த்தால் / நீடிய கர்ணம் தானே” என்ற பழந் தமிழ்ப் பாடல் பைதகரனின் தேற்றத்தை வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறப்பட்டாலும் 3, 4, 5 போன்ற சில மும்மைகளோடு (Triplets) மட்டுமே பொருந்திப் போகின்றன. ஆனால் உங்கள் ஆய்விலே யாக வேதிகை வடிவங்கள் குறித்த சுவ் கூத்திரம் அனைத்து அளவைகளோடும் பொருந்துகிறது அது குறித்து விளக்க முடியுமா?

ச.முருந்தன்

பைதகரன் தேற்றம், Π இன் பெறுமானம், பூச்சியம் தொடர்பான கணிதவிதிகள், முதல்நிலை முடிவுபெறாச் சமன்பாடுகள் (டயோபன்ரைன்), பெருக்கல் விருத்தி,

கூட்டல்விருத்தி ஆகிய செயன்முறைகளெல்லாம் இந்துப் பனுவல்களில் மிகத்தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன.

“உலக அறிவியல் வரலாற்றில் மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட வேண்டிய இந்துக்களின் வகிபாகம்” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையில் நான் இதுபற்றி விவரித்துள்ளேன். அக்கட்டுரை 2014இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் (JUICE 2014) சர்வதேச ஆய்வரங்கத் தொகுப்பில் வெளிவந்துள்ளது.

எனது இந்து கணித வானியல் மரபு என்ற நூலிலும் பைதகரன்சுருள் பற்றிவிவாதித்துள்ளேன். சுல்வதத்திரங்கள் பைதகரலிற்கு முன்னோடி என்பதில் ஐயமில்லை.

இ.சு முரளிதரன்

சமூக அரசியல் வன்மங்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பும் பல்கலைக்கழக மாணவ குழுமம் “பகிடிவதை” என்று வன்மத்தினை முன்னெடுப்பது முரணியை அல்லவா? பயில் நிலைக் காலத்தில் பகிடிவதை எதிர்ப்பாளராகவும் தற்போது விரிவுரையாளராகவும் இருக்கும் உங்கள் கருத்தினை பகிரந்து கொள்ளுங்கள்.

ச.முருந்தன்

நான் எப்பொழுதும் பகிடிவதைக்கு எதிரானவன் “பகிடி” என்ற சொல்லை முன்னொட்டுவது தான் பகிடியாக உள்ளது. “வன்மம்” என்ற உங்கள் சொல்லாடலே அதற்கு மிகப்பொருத்தமாய் உள்ளது.

ஒருவர் தாம் சார்ந்த குழுமத்தின் விலகல் நடத்தைகளுக்கு எதிராக அக்குழுமத்திலிருந்து கொண்டே குரல் எழுப்புவதற்கு அசாத்திய துணிச்சல் வேண்டும். “மாணவர் சக்தி” என்பது ஒன்றிணைவால் மேற்கிளம்புகின்ற ஒன்று. அது ஒவ்வொரு தனியனதும் சிந்தனைத்தெளிவின் கூட்டிணைவன்று. அதனை ஆக்கபூர்வமான இன்ன பிறவிடயங்களுக்காக வேனும் பயன்படுத்துவது நல்லதுதானே. எல்லோரும் எல்லா விடயத்திலும் செம்மையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விடுத்துப் பலர் சில விடயங்களையேனும் சிரத்தையெடுத்துச் சீர்திருத்தமுனைவதைப் பாராட்டுங்களேன்.

இ.சு முரளிதரன்

தற்காலத்தில் எழுதப்படுகின்ற மரபுக் கவிதைகள் திருப்தி தரும் வகையிலே அமைந்துள்ளனவா?

ச.முருந்தன்

நிச்சயமாக.

த.ஜெயசீலன், இ.சு.முரளிதரன், கு. ரஜீவன், போன்ற கவிஞர்களின் வீறார்ந்த கவிதைகள் சட்டென என் ஞாபகத்தில் வருகின்றன. ஸ்ரீ பிரசாந்தன் கம்பன் விழாக்களில் பாடும் வெண்பாக்களும், கவனத்துக்குரியவை. அண்மைக்காலத்தில் த.ஜெயசீலன், வடிவழகையன்போன்ற கவிஞர்களும் ஓசையமைதி பேணி மரபுக் கவிதையெழுத முற்படுகின்றனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கம் முன்னெடுத்து வரும் “மரபுக் கவிதைப்பட்டறை” எதிர்காலத்தில் அனேக இளங் கவிஞர்களை மரபுக்கவிதையில் நாட்டங் கொள்ள வைக்கும் நல்லதோர் முயற்சியாகப்படுகிறது.

தீக்குருவீ

■ மூதூர் மொகமட் ராபி

“தெங் வெலாவ ஹரி.. லமாய் ஒக்கோம இந்த கன்ன.. அம்மலா தாத்தலா சஹ அனித் கட்டிய ஒக்கோம கருணாகரலா எலிய யன்ன!”

பரீட்சை மண்டப மேடையில் நின்றுருந்த நிலையப் பொறுப்பாளரின் அறிவிப்பு உச்ச தொனியில் ஒலித்தது. ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சை ஆரம்பிப்பதற்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் மட்டுமே இருந்தன. பரீட்சை மேற்பார்வையாளர் ஜெயினுலாப்தீன் ஆசிரியர் உட்பட பரீட்சை நடாத்தும் குழுவினர் அனைவரும் உரிய ஆயத்தங்களை செய்வதில் பரபரப்பாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழி மூலம் தோற்றும் மாணவர்கள் எழுதும் பரீட்சை நிலையம் அது. மாணவர்களுடன் வந்திருந்த பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளின் கூட்டெண்கள் பொறிக்கப்பட்ட மேசைகளைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அமர்த்துவதிலே பரபரப்பாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஸேர்.. ஒரு நிமிஷம்!”

குரல் வந்த திசையில் ஒரு முப்பது அல்லது முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண் நின்றுருந்தாள். அவளுடைய தோற்றத்தில் ஏழ்மையின் சாயல் படிந்திருந்தது. முகத்திலும் கைகளிலும் கருமையான தழும்புகள் சில இருந்தன.

கண்களிலே பதற்றமும் அயர்ச்சியும் தெரிந்தது.

“என்னம்மா.. இன்னும் இங்கே நிக்கிறீங்க.. எக்ஸாம் ஸ்டார்ட் டாகப் போகுது.. பிள்ளைய விட்டுட்டு கெதியில வெளியில போங்க..” என்றார் ஜெயினுலாப்தீன்.

“இல்ல ஸேர்... என்ட மகன்... அந்தா இருக்கான்!” என்று ஒரு சிறுவனை அவருக்குக் காண்பித்தாள். அவன் உருவத்தில் சிறியவனாக இருந்தும் அளவில் சற்றுப் பெரிதான பாடசாலைச் சீருடையை அணிந்திருந்தான். மண்டபத்திலிருந்த மேசையொன்றில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“சரி, அவன்ட நம்பரைக் கண்டுபிடிச்ச உட்கார வச்சிட்டங்க தானே?”

“ஓம் கண்டுபிடிச்சிட்டன். அதில்ல ஸேர்.. அவன் வந்து.. வந்து” கூறும்போதே அவளது கண்கள் லேசாய்க் கசிந்தது. அதற்கிடையில் பரீட்சை ஆரம்பிப்பதற்குரிய மணி ஒலித்தது.

“என்னம்மா.. பிரச்சினை உங்களுக்கு?” என்றார் ஜெயினுலாப்தீன் சிறிது ஆயாசத்துடன்.

“அல்லாஹ்வுக்காக அவனைக் கொஞ்சம் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்க ஸேர்.. ஒங்களுக்கு புண்ணியமாப் போகும்.. அவன்.. அவன் ராவெல்லாம்.. விடிய.. விடிய...”

“சரி.. சரி, எப்படியும் எக்ஸாம் அவன்தானே எழுதணும்.. சரி, நாங்க கவனிச்சுக்கிறோம்.. நீங்க தைரியமாப் போங்க!” என்று ஜெயினுலாப்தீன் கூறியதும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு தன் மகனைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி மனமில்லாமல் வெளியேறினாள் அந்தத்தாய்.

ஜெயினுலாப்தீனுக்கு அவளைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்காக ஏன்தான் இந்த பெற்றோர்கள் இப்படியெல்லாம் உணர்ச்சி வசப்படுகின்றார்களோ.. வறிய நிலையில் இருக்கும் திறமையான மாணவர்களைத் தெரிவு செய்து ஊக்குவிப்புத் தொகை வழங்குவதற்காக அரசு ஆரம்பித்த போட்டிப் பரீட்சைதான் இது. ஆனால் ஊக்குவிப்புத் தொகை கிட்டுவதற்கு அருகதையற்ற பல அரசாங்க ஊழியர்களின் பிள்ளைகளும் களத்தில் இறங்கியதில் அதன் உண்மையான நோக்கமே மாறிப்போய் விட்டது.

இயல்பாக படித்து திறமையைக் காண்பிக்க வேண்டிய பிஞ்சுப் பாலர்களை ஏறக்குறைய வலுக்கட்டாயப்படுத்தி பரீட்சைக்குத் தயார்படுத்துகின்றார்கள். அதனால் ஓய்வுநேரமும் விளையாட்டுகளும் இன்றி பலவிதமான மனவுளைச்சலுக்கும் உள்ளாவதை அவர் அறிவார். பரீட்சையை எழுதுவதற்குத் தயாராக அமர்ந்திருக்கும் சின்னஞ்சிறார்களின் முகங்களிலே

தெரியும் பதற்றத்தையும் திகிலையும் பார்க்கும்போது அவருக்குப்பாவமாக இருந்தது.

நேரம் 8:55. பரீட்சை வினாத்தாள்களை வழங்குவதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடம் மட்டுமே இருந்தது.

அந்த விசாலமான மண்டபத்தில் சிங்கள மொழிமூல பரீட்சார்த்திகள் ஒருவரிசையிலும் தமிழ் மொழிமூல பரீட்சார்த்திகள் மறுவரிசையிலுமாக மாறிமாறி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தனர். பரீட்சை மேற்பார்வையாளர்கள் தத்தமக்குரிய மாணவர்களின் அனுமதி அட்டைகளை சரிபார்ப்பதிலும் கையெழுத்திடுவதிலும் மும்முரமாக இருந்தனர். பரீட்சைநிலையப் பொறுப்பாளர் அவர்களை மேடைக்கு அழைத்து பரீட்சை தொடர்பான அறிவுறுத்தல்களை இரு மொழிகளிலும் அறிவிக்குமாறு பணித்தார். தமிழ் மொழி மூலமான அறிவுறுத்தல்களை ஜெயினுலாப்தீனிடம் வழங்கினார்.

வினாத்தாள்கள் வழங்கப்பட்டதும் பரீட்சார்த்திகள் வினாத்தாள்களை உரிய முறையில் மடித்து வைத்து துரிதமாக விடையெழுத ஆரம்பித்து விட்டிருந்தனர். மண்டபமே ஊசிவிழும் அமைதியில் ஆழ்ந்திருக்க மேற்பார்வையாளர்கள் மட்டும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடைபோட்டவாறிருந்தனர்.

சிறிது நேரம் கழிந்ததும் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார் ஜெயினுலாப்தீன். மு.ப. 9:22 அப்பொழுது எதேச்சையாக சிறிதுமுன் அவரைச் சந்தித்த அந்தப் பெண்ணின் நினைவு வந்தது. “அவள் ஏன் அப்படி கவலையோடு இருந்தாள்.. என்ன பிரச்சினை.. என்னிடம் ஏதோ சொல்ல வந்தாளே.. அது என்னவாக இருக்கும்..?” என்று யோசித்தபடி அந்தப் பையன் இருந்த வரிசையை ஞாபகம் வைத்து மண்டபத்தின் மத்திய பகுதியை நோக்கிச் சென்றார்.

அங்கு போய்ப் பார்த்தபோது அவருக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆம் எல்லோரும் பரீட்சையை மும்முரமாக எழுதிக்கொண்டிருக்க அந்தப் பையன் மட்டும் மேசையில் இடது கையை தலைக்கு மேலாக நீட்டியபடி ஒருக்களித்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். பரீட்சை வினாத்தாள், பேனையெல்லாம் அப்படியே திறந்தபடி கிடக்க அவனுடைய வாயிலிருந்த உமிழ்நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அதுகூடத் தெரியாமல் தன்னை மறந்த ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தான் பையன்.

உடனே, “யேய் தம்பீ!.. தம்பீ.. எழும்பு.. எழும்பு” என்று அவனை லேசாய் உலுக்கினர் ஜெயினுலாப்தீன். சுவாசத்தை தவிர அவனிடம் ஒரு அசைவுமில்லை. இன்னும் வேகமாக அவனை அசைத்தும் அவன் எழுந்திருப்பதாக இல்லை. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் சுக மேற்பார்வையாளர் ஒருவரை அழைத்து இருவருமாக அவனை “தம்பீ.. தம்பீ!” என்று எழுப்புவதற்கு முயன்றும் பலனில்லை. “ம்.. ம்” எனும் மெல்லிய முனகல்களைத் தவிர வேறு எந்தப் பதிலுமில்லை.

இந்த நிகழ்ச்சியால் பரீட்சை மண்டபம் சிறிது சலசலப்புக்குள்ளானது. அந்தச் சிறுவனுக்கு அருகிலிருந்த ஏனைய மாணவர்களும் சிறிது குழப்பமடைய ஆரம்பித்தனர். இதையெல்லாம் மேடையில் இருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த பரீட்சை நிலையப் பொறுப்பாளர் சட்டென இறங்கி வந்தார். அவனுடைய நெற்றியிலும் கழுத்திலும் தொட்டுப் பார்த்தவர்

அவனுடைய பாடசாலைச் சீருடையைச் சிறிது தளர்த்தி விட்டார்.

“தாயைக் கூப்பிட்டு விடுவோமா.. லேர்?” என்று கேட்டாள் ஜெயினுலாப்தீனின் அருகிலே நின்றிருந்த சுக ஆசிரியை ஒருத்தி.

“இல்ல.. வேணாம்! அவங்களை வீணா பதட்டப்பட வைக்க வேணாம்.. இவன் இரவிரவா முழிச்சிருந்து படிச்சிருப்பான் போல, பாவம்!”

“இப்ப என்ன லேர் செய்யிறது..?”

“ம்! ஒண்ணும் செய்ய வேணாம்..!” என்று திரும்பியவர் சட்டென ஜெயினுலாப்தீனைப் பார்த்து, “அப்படியே தூங்க விடுங்க.. மேசையிலிருந்து ஆணைக் கீழ் விழுந்திடாம மட்டும் நீங்க கொஞ்சம் கவனிச்சிட்டிருங்க.. போதும்!” என்றார்.

அதைக் கேட்டதும் ஜெயினுலாப்தீன் திடுக்கிட்டார். “இந்த மனிசனுக்கு என்ன கிறுக்கு பிடிச்சிருந்தா?”

“சியானி டீச்சர் இந்த சீலிங் ஃபேன்ட் சுவிட்சைப் போட்டு விடுங்க..! நீங்க அவன்ட பேப்பரை எடுத்து ஒரு பைலிப் போட்டு வச்சுக்கொள்ளுங்க.. மற்றவங்க.. உங்கனோட வேலைகளைப் பாருங்க.. அவன் தூங்குடும். மற்றப் பிள்ளைகள் நீங்க உங்க பரீட்சையை எழுதுங்க!” என்று கப்பல் ஒன்றின் தலைமை மாலுமியைப் போல அடுத்தடுத்து ஆணைகளைப் பிறப்பித்தார்.

ஜெயினுலாப்தீன் கோபமும் ஆச்சரியமுமாக அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் பொறுப்பாளரோ வெகுநிதானமாக நடந்துபோய் தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார். பின்பு சிற்றூழியனை சைகையால் அழைத்து ஏதோ கூற அவன் எதையோ எடுத்துக்கொண்டு மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறினான். ஜெயினுலாப்தீனுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“என்ன மனிதர் இவர்..? இதுவே அவருடைய மகனாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் இருப்பாரா?”

மண்டபம் மீண்டும் அமைதியானது. அந்தச் சிறுவன் மட்டும் தொடர்ந்து தூங்கிக் கொண்டே யிருந்தான். அவருக்கு அவனை நினைத்து கவலையாக இருந்தது. அவனைப் பார்த்தால் கெட்டிக்கார மாணவனாகத் தெரிந்தான். அவன் பாதியில் விட்டிருந்த வினாத்தாளை எடுத்துப் பார்த்தேன். அவன் எழுதியிருந்தவரை அனைத்து விடைகளும் மிகச்சரியாக இருந்தன.

நேரம் 9:40 ஆகிக் கொண்டிருந்தது. பரீட்சை முடிவடைய இன்னும் 50 நிமிடங்கள் இருந்தன. பாவம் ஒரு கெட்டிக்காரன் இப்படி அநியாயமாகிப் போகின்றானே.. எனும் கவலையில் ஜெயினுலாப்தீனுக்கு வேலையே ஓடவில்லை. மெல்ல நடந்து மண்டபத்தின் வலது ஓரத்திற்கு வந்து அங்கிருந்த யன்னலினூடாக தெரிந்த பாடசாலை மைதானத்தைப் பார்த்தார்.

வெளியே இலேசாக மழை துாரிக் கொண்டிருந்தது.

விளையாட்டு மைதானத்தை அடுத்திருந்த வகுப்பறைக் கட்டடமொன்றின் தாழ்வாரத்தின் கீழே அந்தப் பையனின் தாய் தனியாக நின்றிருப்பது தெரிந்தது. அங்கிருந்து இந்தப் பரீட்சை மண்டபத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பாவம் எத்தனை கனவுகளோடு அவனை இந்தப் பரீட்சைக்காகத் தயார் படுத்தியிருந்திருந்தாளோ. நேரம் ஓடிக்கொண்டே யிருந்தது. அவனை மீண்டும் ஒருமுறை எழுப்பிப் பார்த்தாலென்ன என்று ஜெயினுலாப்தீனுக்கு தோன்றியது. ஆனால்

அவனோ இப்போதைக்கு கண்ணைத் திறக்கவே மாட்டேன் என்று குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவருக்கு ஏனோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“என்ன செய்யலாம்.. என்ன செய்யலாம்...?”

பேசாமல் பைலில் இருக்கும் அவனுடைய வினாத்தாளை எடுத்து மீதி வினாக்களுக்கான விடைகளை தானே செய்து விடலாமா என்ற விபரீத எண்ணம் கூடத் தோன்றியது அவருக்கு. மிகுந்த யோசனையோடு மேடைக்கு ஏறி பொறுப்பாளரிடம் சென்றார்.

“ஸேர், அவனைக் கொஞ்சம் எழுப்பிப் பார்த்திருவமா?”

“ஏதாவது அசைவு தெரியுதா..?”

“இல்ல.. இன்னும் அதே போலத்தான்”

“கொஞ்சம் பொறுப்பம்.. இன்னும் எவ்வளவு நேரமிருக்கு..?” என்றபடி கடிக்காரத்தை பார்த்தார்.

“இன்னும் 45 நிமிசம் இருக்கு.. ஸேர்!”

“அவன்ட பேப்பர் உங்களுக்கிட்டத்தானே இருக்கு.. எப்படி செய்திருக்கானா..?”

“இந்தாங்க ஸேர்..” என்று லைபரலில் இருந்து அதை எடுத்துக் கொடுத்தார் ஜெயினுலாப்தீன்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த பொறுப்பாளரின் புருவம் சட்டென உயர்ந்து முகத்தில் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. “அட இருபது நிமிஷத்துக்குள்ள பாதிக்கேள்விகளுக்கு மேல விடை எழுதியிருக்கிறான்டாப்பா.. ப்ரில்லியண்ட்.. நல்ல அழகான கையெழுத்து..” என்றார்

“விடையும் எல்லாம் சரியா இருக்கு ஸேர்..!”

அவனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யேலுமா..”

“சரி, பார்ப்பம்.. முதல்ல நீங்க அங்க போய் நில்லுங்க..” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் அவருடைய அலுவல்களைப் பார்க்கலானார். ஜெயினுலாப்தீனுக்கு அவர் மீது கோபம் கோபமாய் வந்தது. வேறுவழியின்றி மேடையை விட்டிறங்கி மீண்டும் அந்தப் பையனின் அருகிலே வந்தார். அவன் இன்னும் உறங்கிக் கொண்டேயிருந்தான்..

இன்னும் வெறும் 40 நிமிடங்கள்தான் இருக்கின்றன. கடமையிலிருந்த சக மேற்பார்வையாளர்களும் அவ்வப்போது வந்து அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்து விட்டு நகர்ந்தவாறிருந்தனர். ஜெயினுலாப்தீன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவனுடைய தாய், “அவன் இரவெல்லாம்..” என்று ஆரம்பித்து எதையோ கூற முற்பட்டது அவருடைய நினைவில் ஓடியது. சரிதான் அந்த மடப்பெண் இரவெல்லாம் மகனை தூங்கவிடாமல் படிக்க வைத்திருப்பாள் போல. அதுதான் இங்கு வந்து கண்ணைத் திறக்க முடியாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்று நினைத்தபோது அவளிலும் எரிச்சல் வந்தது ஜெயினுலாப்தீனுக்கு.

நேரம் 9:55

இனியும் பொறுக்க முடியாது என்று தோன்றியது ஜெயினுலாப்தீனுக்கு. ஒன்றில் இவனை எப்படியாவது எழுப்பி எழுத வைக்க வேண்டும். அல்லது அவனுடைய வினாத்தாளையாவது இரகசியமாக பூரணப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற எதிர்மறை ஆவேசம் உண்டானது அவருக்கு.

அப்போதுதான் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த பையன் ஏதோ மந்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்டவனைப் போல மேசையிலிருந்து தலையைச் சிறிது உயர்த்தினான். அப்படியே நிமிர்ந்து சுற்றிலும் நோட்டமிட்டான். அவனுடைய

கண்கள் மிளகாய்ப் பழம்போல சிவந்திருந்தன. உடனடியாக அவனருகே சென்ற ஜெயினுலாப்தீன், “தம்பீ.. என்ன செய்யுது..?” என்று கேட்டார்,

அவன் வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுத்தான். என்ன சொல்கிறான் என்று குனிந்து உற்றுக் கேட்டதில் “பத்துதும்மா.. உம்மா.. எல்லாம் பத்துது.. பயமாறிக்கி எனக்கு..” என்று ஏதோ சம்பந்தமில்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது அவருக்குக் கேட்டது.

எங்கே அவன் மீண்டும் உறங்கி விடுவானோ என்ற பயத்தில் அருகிலிருந்த போத்தலிலிருந்து நீரை உள்ளங்கையில் ஊற்றியெடுத்து அவனுடைய முகத்தில் லேசாய் விசிறிவிட்டார். சில வினாடிகள் கழிந்ததும் அவன் சிறிது தெளிவு பெற்று, “எங்க என்ட பேப்பர்..?” என்று விடைத்தாளைத் தேடினான்.

“ஆ! தாறன். கொஞ்சம் இரு, முகத்தைக் கழுவிட்டு வந்து எழுதலாம் வா!” என்றவாறு பரீட்சை எழுதிக்கொண்டிருந்த ஏனைய மாணவர்களுக்கு இடையூறில்லாமல் அவனை மெல்ல கைத்தாங்கலாக நடாத்தி மண்டபத்தின் இடதுபுறக் கதவினுடாக வெளியே கொண்டு சென்றார் ஜெயினுலாப்தீன்.

“தம்பீ, எங்க இருக்கிற நீ?” அவனை நிதானத்துக்கு கொண்டு வருவதற்காக தொடர்ந்து பேச்சுக்கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார்.

“சங்கமகிராமத்துல..”

“சரி, நீ எந்த ஸ்கூல்?”

அவன் பாடசாலையின் பெயரைச் சொன்னான்.

“எப்பிடி நீ நல்லாப்படிப்பியா..?”

“ஓ.. எப்பயும் மொதலாவது இல்லாட்டி ரெண்டாவதுதான் வருவன்”

வெளியில் வந்ததும் நீர்க்குழாயடியில் அவனுடைய முகத்தை நன்றாகக் கழுவவைத்தார் ஜெயினுலாப்தீன். முகத்தைத் துடைத்து விடும்போது அவனுடைய காதுகளை எதேச்சையாகக் கவனித்த வருக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவனுடைய வலது காதுமடலின் பின்புறம் தோல் வெந்து பச்சைத் தீப்புண் ஒன்று இருந்தது.

“ஏய், இது என்னடா தம்பீ.. உன்ட காதில் நெருப்புச்சட்டமாதிரியிருக்கு?”

“அதுவா..? அது வந்து ராவு சாமத்துல எங்கட மால் (குடிசை) நெருப்புப் புடிச்ச பத்திப் பெய்த்துது.. என்ட புத்தகம் உடுப்பு, பெட்டெல்லாம் பத்திப் பெய்த்துது. இது ரியாசத்துட ஸ்கூல் உடுப்பு”

“ஆ.. எப்பிடி வீடு பத்திச்சுது?”

“அது... வந்து... எங்கட வாப்பா பத்தவச்சிப் போட்டாரு..”

“என்னது வாப்பாவா..?”

“எங்க வாப்பா.. வந்து எந்த நாளும் உம்மாக்கிட்ட காசு கேட்டுச்சண்டை புடிப்பாரு... அவரு அவர்ட கூட்டாளிமாரோட சேந்து தூள் மாதிரி என்னமோ வாங்கி வந்து ஒரு பேப்பர்ல வச்சி குழாயில நெருப்புக் குச்சியால சூடாக்கி உறிஞ்சுவாரு.. அப்பிடி உறிஞ்சிப் போட்டு ஒரு மூலையில் எப்ப பத்தாலும் மயக்கத்துல படுத்துக்கெடப்பாரு.. அது இல்லாட்டி அவருக்கு கைகாலெல்லாம் நடுங்கும்.. தலையைப்புடிச்சிக்கிட்டு கத்து வாரு.. அதுக்கு உம்மா காசு தரயில்லண்டுதான் ராவு கோவத்துல ஆட்டைப் பத்தவச்சிப்போட்டாரு.. ராவெல்லாம் நானும் உம்மாவும் தங்கச்சியும் நித்திரையே கொள்ளயில்லை..” என்று தேம்பியபடி சொல்லி முடித்தான் அந்த ஏழைத்தாயின் மகன்.

பனைமீன் நூடன் பக்கம்!

அண்மையில் இரண்டு புத்தகங்கள் படித்தேன். அவை பற்றி விரிவாக எழுதுவதற்கு உரிய களம் இப்பத்தியல்ல! ஆகையால், கவனத்தில் பதிந்தவற்றில் சிலவற்றை - ஒரு புத்தகத்தில் உள்ளதைப்பற்றி மட்டும் - இங்கு தருகிறேன்; மற்றது அடுத்த இதழில்.

உருமாறும் உலகமும்

கருமாறும் காலமும் - மு. பொன்னம்பலம்

இவர் மூத்த எழுத்தாளர், கவிஞர், விமர்சகர், சாகித்தியரத்னா விருதைச் சென்ற ஆண்டு பெற்றவர் என்பதைப் பலரும் அறிந்திருப்பர். மு. தளைய சிங்கத்தைப் போல - "இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்; கலையை அழிக்கும் கலை" என்று கூறி, மேய்புள் என்னும் வடிவத்தை முதன்மைப்படுத்துபவர். ஆனால், எனக்கு ஏற்படும் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு கவிதை, சிறுகதை, நாவல் எனத்தான் தொடர்ந்து புத்தகங்களைக் கொண்டு வருகிறார்; 'மேய்புள்' எழுதவில்லையே என்பது! இப்புத்தகமும் சிறுகதைத் தொகுதி என்ற பெயரில்தான் வந்துள்ளது!

சிறுகதைகள் எனக் கூறப்பட்டாலும் பல சிறுகதைகள் வெறுமனே, கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன; இதனால் கட்டுரைகள் போன்றுள்ளன. குறிப்பாக இறுதியாகவுள்ள நான்கு "கதைகளி"ல் இத்தன்மை தூக்கலாக உள்ளது. உரையாடல் என்ற பெயரிலும் கதைகள் பலவற்றில் ஒரே கருத்துக் கொட்டல்கள்!

உதாரணத்துக்குச் சிறுபகுதிகள்:

// 1833 இல் கண்டி ராஜ்ஜியம் மக்கள் கிளர்ச்சியின் உச்சத்தில் இருந்தது. ஸ்ரீ விக்கிரம ராஜசிங்கன் கண்டி ராஜ்ஜியத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டதற்குப் பின்னர், எந்த அரச பிரதானிகளையும் அந்த நிலைக்கு உயர்த்தாது, பிரிட்டிஷ் ஆளுநர் ரொறிங்ரன் முழு அதிகாரத்தையும் தன்கையில் வைத்திருந்தான். அக்காலத்தில் பல சிங்களவர்கள் தாமும் நாயக்கர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பாவனை பண்ணிக் கொண்டு கண்டி ராஜ்ஜியத்தை தமதாக்கிக்கொள்ள போட்டி போட்டுக்கொண்டு திரிந்தனர்.

இக்காலத்தில் இதைச் சாட்டாக வைத்து, ஆங்கிலேயரை அங்கிருந்து விரட்டிவிட வேண்டுமென்ற நோக்கில் பல கிளர்ச்சிகள் வெடித்தன. // -பக். 98

//றோமல்!

இந்தப் பெயர் இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது ஐரோப்பாவையே அதிர வைத்தது. ஹிட்லர் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்த போது இந்தப் பெயரும் உச்ச நிலையில்தான் இருந்தது. ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்து

அவன் பேச்சால் ஜேர்மன் மக்களைக் கவர்கிறான். அவ்வாறானவன் ஒருமுறை பேசுதற்காக பேர்லின் நகர்ப் பகுதிக்குள் நுழைந்தபோது அவனைச் சூழ்ந்த மக்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் அவன் திணறிக்கொண்டிருந்தான். அங்கே அவன் மெய்க்காப்பாளனாக இருந்த றோமெல் அந்தக் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, சன நெருக்குவாரத்துக்குள் இருந்து ஹிட்லரை மீட்டெடுத்த விதம் அவனைக் கவர்கிறது. ஹிட்லரால் யுத்தம் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டபோது, றோமல் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க அவனுக்கென ஒரு படையணி (Division) ஹிட்லரால் வழங்கப்படுகிறது. // -பக். 96

மு. பொன்னம்பலம் ஆங்கிலப் புலமை உள்ளவர். இலக்கியம் மட்டுமல்லாது ஆன்மீகம், அரசியல், வரலாறு என அவரது வாசிப்பு பரந்துபட்டது; அவைபற்றி அவ்வப்போது எழுதிவருகிறார்; முன்பு "திசை" என்னும் முக்கிய வார ஏட்டின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். ஆனால், இப்புத்தகத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படும் தரவுப்பிழைகள், ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றன.

//உரைநடைக்கு வித்திட்ட ஆரம்ப கதைகளாக பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்ட Decameron கதைகள், இத்தாலி மொழியில் சொல்லப்பட்ட Don Quixote நாவல் // -பக். vii

டெக்கமெறொன் கதைகள் பிரெஞ்சு மொழியில் அல்லாது இத்தாலிய மொழியில், பொக்காஷியோ என்பவரால் எழுதப்பட்டது; தமிழில் "காதல் பிரச்சினைகள்" என்னும் தலைப்பில் சுருக்கப் பதிப்பு ஒன்று உள்ளது; இத்தாலிய நெறியாளரான பவோலோ பசோலினி, ஒன்பது கதைகளைத் திரைப்படமாக்கியு முள்ளார்! Don Quixote இத்தாலிய மொழி நாவல் அல்ல; அது ஸ்பானிய மொழியில், செர்வாண்டிஸ் என்பவரால் எழுதப்பட்டது.

//1940 செப்டெம்பர் 19 இல் ஹிட்லரின் நாஸிப் படைகளின் மின்வெட்டுத் தாக்குதலில் பிரான்ஸ் வீழ்ச்சியடைந்தது. அதன் விளைவாய் டன்கேர்க் ஊடாக பிரிட்டனுக்குத் தப்பியோடுவதற்கு மக்கள் அங்கு திரண்டனர். // -பக். 124 - 125

//...பிரிட்டனை நோக்கி ஹிட்லரின் விமானத் தாக்குதல் தீவிரமடைந்தது. டன்கேர்க்கில் அகதிகளாய் குவிந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பிரிட்டனுக்கு கடல் மார்க்கமாக தப்பிச் செல்கின்றனர்.... // -பக். 127

பிரான்சின் வடக்குப் பக்கத்தில் - பெல்ஜியத்திலிருந்து 10 கி. மீ. தொலைவிலுள்ள டன்கேர்க் துறை

முக்கத்திலும் அண்மித்த பிரதேசங்களிலும், சுமார் நான்கு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலேய, பிரெஞ்சுக் கூட்டுப் படைகள் பெரும் ஆபத்தில் சிக்கி யிருந்தன. நாஸிகளின் தாக்குதல்கள் நிறுத்தப் பட்டிருந்த சில நாள்களில், இப்படையினர விரைவாக மீட்கும் திட்டம் வின்சன் சேர்ச்சிலால் வகுக்கப்பட்டு, ஒன்பது நாள் களில் 900 இற்கு மேற்பட்ட கலங்களில், 338,226 படை வீரர் காப்பாற்றப்பட்டனர்; மிகுதிப் பேர் கைவிடப் பட்டனர்; அவர்கள் பிறகு நாஸிகளுடன் போராடினர். இங்கு நான் சொல்ல வந்தது, இது படையினரைக் காப்பாற்றும் (மக்களை அல்ல) நடவடிக்கையே என்பதை; கிறிஸ்தோபர் நோலன் இதனைத் திரைப்படமாகவும் உருவாக்கியுள்ளார்.

// 1929 இல் ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தை விட்டு இலங்கை வந்த பண்டாரநாயக்கா, இலங்கைக்கு சமஷ்டி அரசே சிறந்தது என்று அடித்துக் கூறினார்! // -பக். 16

சமஷ்டி பற்றிய பண்டாரநாயக்காவின் ஆறு கட்டுரைகளில் முதற் கட்டுரை, 1926 வைகாசி 19 இல், 'Ceylon Morning Leader' பத்திரிகையில் வெளிவந்தது; 1926 ஆடி 26 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற கூட்ட மொன்றில், அவர் சமஷ்டி பற்றி உரையாற்றினார்.

லெனினின் மனைவி பெயர் குளூப்ஸ்காயா; ஆனால் 122, 123 ஆம் பக்கங்களில், கறுப்ஸ் கியா எனத் தரப்பட்டுள்ளது.

இலண்டன் மீதான ஜேர்மன் நாஸிகளின் விமானத் தாக்குதலை, பாண்டிச்சேரியிலிருந்தபடி அரவிந்தர் தடுத்து நிறுத்தினார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது!

// வெறும் சாதனை என்று அதைச் சொல்லுவது அதை மலிவப் படுத்துவதாகும். ஹிட்லர் போன்ற ஒரு அசுரனின் ஆளுமையை தன் கையில் எடுத்து ஆட்டுவித்த சாதனை அது! அரவிந்தர் அவனை நோக்கி அனுப்பிய Psychic bombardment அது! // -பக். 128

// இச்சந்தர்ப்பத்தில் சிவாவுக்கு தான் எழுதிய "நோயில் இருத்தல்" என்னும் நாவலில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் இவ்வாறு ஹிட்லருக்கு எதிராகச் செய்த சாதனையைக் குறிப்பிட்டு, ஒரு தனிநபருக்கு இந்த உலகமே பெரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்ற தொனியில் எழுதியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

ஆனால் அதைப் படித்த அவனது நண்பரான விமர்சகர் ஏ. ஜே. கனகரத்னா கேலியாக இப்படி பிரார்த்தனை மூலம் அரவிந்தர் செய்தார் என்று சொல்லி எங்களை நம்பச் சொல்கிறாரா? என்று எழுதியிருந்தார். // -129

ஏ. ஜே. கனகரத்தினாவைப் போல எனக்கும் அது, கேலிக்குரியதாய்த்தான் படுகிறது. ஆனால் சிவா பாத்திரம், "மற்றவர்கள் நம்புவதும் நம்பாததும் பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை!" என்று சொல்கிறது!

ஏ. ஜே. கனகரத்னா ஓர் உண்மைப் பாத்திரம்; நோயில் இருத்தல் நாவலும் உண்மையானது (மு. பொன்னம்பலம் எழுதியது). இப்பெயர்களுடன், நாவலை எழுதியவராகக் கற்பனையான சிவா பாத்திரத்தை இணைப்பது, ஒருவகை மாறாட்டமாகும்.

//... அவன் வீட்டுக்கு கடையிற் சுவாமியும் அவரது சீடர்கூட்டமும் வருவது வழக்கம்.

... ஒருநாள் சாமியாரும் சீடர்களும் சாப்பாடு முடிந்து கோடிப்புறமாய் இருந்த விறாந்தையில் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது இவன் பாட்டி துருதுருத்த வயதுச் சிறுமி. கோடி விறாந்தையில் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று நோட்டம் விடும் ஆவலில் அப்பக்கம் போயிருக்கிறான். சுவாமியாரை அவன் கண்கள் தேடியபோது அங்கே அவர் கால் வேறு கைவேறு தலைவேறாய் கிடப்பதை கண்டான். அந்தக் காட்சியைக் கண்டானோ இல்லையோ "அம்மா" என்று பெரிதாகக் கத்திய குரல்கூட வெளிவராத பீதியால் அறையுண்டவளாய்தாயாரிடம் ஓடினான். // -பக். 38

இதுவொரு பிறழ்நிலை மனத்தோற்றம் என்றால் ஏற்கலாம்; ஆனால் ஆசிரியர் இதனை, உண்மை நிகழ்வாகவே சித்திரிக்கிறார்!

//... மார்க்சியம் என்பது ஒரு அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றமாய் இருந்திருந்தால் ரஷ்யாவில் சோஷலிசம் ஏற்பட்ட பின்னரும் இன்னும் மறுமலர்ச்சி காலத்தில் ஏற்பட்ட சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல் என்பவற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை! ஆகவே மார்க்சியம் அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றமாகாது. // -பக். vii

இது மு. பொவின் புதிய கருத்தல்ல; கலாநிதி கைலாசபதியின் நாவல் இலக்கியம் நூலை விமர்சித்து, நடை சிறுத்தழில் (1970) வெங்கட் சாமிநாதன் எழுதிய, "மார்க்சின் கல்லறையிலிருந்து ஓர் குரல்" என்னும் நீண்ட கட்டுரையில் உள்ள கருத்தாகும்!

//... எப்படி ரஷ்யாவில் முதலாளிமாரையும் விவசாயிகளையும் விழுங்கி ஸ்ரலின் தோழர் சோஷலிச முதலாளி ஆனார் என்றும், சீனாவில் மாவோ மாஹாத்தயா விவசாயிகள் அனைவரையும் விழுங்கி ஸ்ரலினைவிட பெரிய முதலாளி ஆனார் என்றும் இப்பதான் விளங்குது! // -பக். 73

இது ஆசிரியரின் மார்க்சிய வெறுப்பை வெளிப்படுத்தும் வக்கிரமான கூற்றாகும்.

பேச்சுமொழியில் மண்வாசனைப் பிரயோகம் நிலைநிறுத்தப்பட்டு எவ்வளவோ காலம் கடந்துவிட்டது! ஆனால், இங்கு ஒரு கதையில்வரும் பாத்திரம், "என்ன சார், கதைக்கிறீர்கள்...." என்று கேட்கிறது!

மூத்த எழுத்தாளர் ஒருவரின் நூலில் காணப் படும் தரவுப் பிழைகள் ஆச்சரியம் தருகின்றன; நிலைமை இவ்வாறாயின், அவரின் வேறு கருத்துக்களையும் ஐயத்துடன் நோக்கவேண்டிய நிலையே ஏற்படும். பிழைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுத் திருத்தப்படாவிட்டால், அவை உண்மையெனப் பலராலும் ஏற்கப்பட்டு, மீளவும் சொல்லப்படும் வாய்ப்பு உள்ளது. ஆங்கில ஊடகங்களில் வரும் சிறிய பிழையேயானாலும் - அதன் முக்கியத்துவம் கருதி, சில வரிகளில் கூட - அதனைச் சுட்டிக்காட்டி எழுதும் வழக்கமுள்ள, மதிப்புக்குரிய ரெஜி சிறிவர்த்தன அவர்களின் நினைவு, இங்கு எனக்கு வருகிறது!

க.முத்துராஜாவின் எல்லையற்ற பெருவெளி

அபூர்வன்

கனடாவைச் சேர்ந்த கந்த சாமி முத்துராஜா அவர்கள் எழுதிய கவிதைகளை உள்ளடக்கி ஜீவந்தியின் 123 ஆவது வெளியீடாக “எல்லையற்ற பெருவெளி” தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளன. வழுவழு காசுத்தத்தில் வர்ண ஓவியங்கள் நிறைந்ததாக வசீகரமான தோற்றத்திலே நூல் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஓவியங்களின் அர்த்தச் செறிவு நூலுக்கு புதிய பரிமாணத்தை வழங்கியுள்ளது. ஓவியர் ராஜ ராஜனுக்குப் பாராட்டுகள்! கவிஞர் க.முத்துராஜா இலக்கிய உலகிற்குப் புதுமுகமல்லர். “ஆழிய வளை யாழ்ப்பாணத்துக் கடலோரக் கிராமம் ஒன்றின் மரபும் மாற்றமும்”, “ஒரு நெய்தல் நிலத்தின் கதை”, “சுனாமி” முதலான நூல்களை ஏற்கெனவே தந்தவர் தான். வசன மயமாக்கலில் தன் கவித்துவத்தினை தக்க வைத்திருக்கும் சாத்தியத்தினை அவாவுகின்ற முயற்சியாகவே இந்நூலை இனங்காண முடிகிறது.

கவிஞர் அற்புதமான விடயங்களைத் தரித்துள்ளார். எனினும் கனதியான சொற்களைப் புறந்தள்ளி எளிமையின் ஆற்றோட்டத்தில் பயணித்து அனுபவத்தினை இறக்கி வைத்திருப்பதால் நவீன கவிதைக்கான வெளியை “எல்லையற்ற பெருவெளி” இனங்காட்டவில்லை. கவியரங்கிலே வாசிக்கப்படுகின்ற நெகிழ் தன்மையோடும் சாமானியர்களும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய இயல்போடும் எளிமையின் கம்பீரம் பிணைந்த வார்த்தைக்

கொத்தாக கவிதையினை முன்னிறுத்தியுள்ளார். வார்த்தைகள் மெளனம் தூவப்பட்டதாக, வாசிப்பு அனுபவத்திலிருந்து துள்ளி விழுந்ததாக அமைதலே கவிதைக்கு அழகு என நான் நம்புகிறேன். எனினும் கவிஞர் க.முத்துராஜா அவர்களின் நம்பிக்கை வேறு விதமானதாகவே இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளமை “எல்லையற்ற பெருவெளி” இனங்காட்டுகிறது. பல தருணங்களில் நெகிழ் வசனங்களோடு பயணித்தாலும், சில இடங்களில் அர்த்த அடர்த்தியினை இனங்காட்டி பிரமிப்பு ஊட்டுகிறார்.

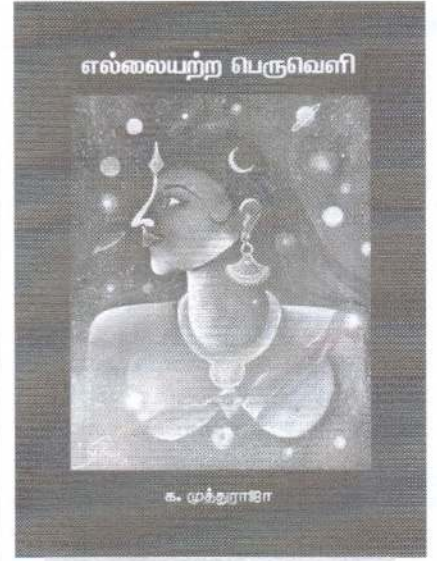
“மங்கலநாண் பூட்டிய சடங்கின் போது
எழுப்பிய வாழ்த்துச் சொற்களும்
மேளதாள இசையும்
அடிஉதை வேதனையும்
மூளையில் ஒன்றாகச்
சங்கமிக்கின்றன.

(பக்கம் 77)

“இடிமுழக்கம்” என்ற கவிதையில் கட்டிறுக்கமான மொழியினை முன் வைக்கமுயன்றுள்ளார். இப்பண்பு ஏனைய கவிதைகளிலும் விரவியிருப்பின் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

“எனும்பு கூடுகளின் முதுகில்
நாற்காலி போட்டு அமர்ந்து
ஆறுதலாக
அரசியல் தீர்ப்பு பேசுகின்றன
எரிசுண்டுச் சாம்பல்
பொம்மைகள்”

என்ன வரிகளில் இடம்பெறும் “எரிசுண்டுச் சாம்பல் பொம்மைகள்” என்னும் படிமம் போல எண்ணற்ற படிமங்கள் கவிஞரிடமிருந்து அர்த்த அடர்த்தியோடு வெளிக்கிளம்ப

நூல்
எல்லையற்றபெருவெளி

ஆசிரியர்
க.முத்துராஜா

வெளியீடு : ஜீவந்தி

விலை : 450/-
பக்கம் : 104

வேண்டுமென்பதே எனதுவேணவா.

ஒழுங்குகுலைக்கப்பட்ட Rubix cub ஐ நேர்த்தி செய்யும் நிலையிலான சொல்லொழுங்கிலே அமையும் இருண்மைக் கவிதைகளை இக்கவிஞர் தர வேண்டிய தில்லை. எனினும் வாசகன் பரவசங்கொள்ளுமளவு மௌனமும் மூடுமர்மமும் கொண்ட எளிமையான கவிதைகளையேனும் இனிவருங்காலங்களில் எழுதவேண்டுமென வினயமாக யாசித்து விடை பெறுகிறேன்.

வடமராட்சி தெற்கு/மேற்கு பிரதேசசெயலக வெளியீடு திருவுடையாள் - 02 வெளியீட்டு விழா 05.12.2009 இல் நடைபெற்றது. “வடமராட்சிப் பிரதேசச் சிறுகதை எழுத்தாளர் ஒரு சுருக்கக்குறிப்பு” என்னும் எனது கட்டுரை மலரில் வெளிவந்திருக்கிறது.

நல்லூரில் வாழும் நயினைக் கிருபானந்தா அவர்கள் “அறிவுரீதியாகச் செயற்பட வேண்டும் என்ற உண்மையைத் தனது படைப்புகள் மூலம் மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தியவர் தெணியான்” என்னும் கட்டுரையை 28.12.2009 வீரகேசரியில் எழுதியுள்ளார். “காலம்” சஞ்சிகையில் முருகபூபதி “பாரம்பரிய பெயரைக் குறியீடாகக் கொண்ட எழுத்தாளர்” என்ற தலைப்பில் தெணியான் பற்றிய கட்டுரையை வீரகேசரியில் எழுதியுள்ளார்.

திரு. எம். ஸி. சுப்பிரமணியத்தின் மகன் எஸ்.சந்திரபோஸ் அவர்களின், “சமூக அரசியல் பணியாக எழுத்தினை ஆளும் தெணியான்” என்னும் கட்டுரை “ஞானம்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளது.

சமரபாகு புலவர் கதிர் சீனித்தம்பி அவர்களின் “பாரிசாதப் பூக்கள்” என்னும் கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு வைபவம் 07.03.2010 கொற்றாவத்தை அ.மி. பாடசாலை மண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கினேன். பேராசிரியர் அ. மார்க்கல் யாழ். கல்வியியற் கல்லூரிக்கு 11.03.2010 வருகை தந்திருந்தார். அந்த நிகழ்வில் பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுச் சொற்பொழிவினை மார்க் நிகழ்த்தினார். முரளிதரன் அவர்கள் மார்க்ஸ் அவர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினார். இலங்கை தேசிய நூல் அபிவிருத்திச்சபை, கல்வி அமைச்சு சார்பில் அந்த விழா நடைபெற்றது. பணிப்பாளர் கவிஞர் சு.முரளிதரன் நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைப்புச் செய்தார். தமிழ்/சிங்கள சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பு நூல் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. முதற் பிரதியினை பணிப்பாளர் கவிஞர் சு.முரளிதரன் எனக்கு வழங்கிக் கௌரவித்தார். உடன் வந்திருந்த அந்தனிஜீவா அவர்கள் அ.ந.கந்தசாமி பற்றிய நூலினையும் “கொழுந்து” சஞ்சிகையையும் எனக்குத் தந்தார்.

நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் லண்டன் பி.பி.ஸி தமிழ் ஒலிபரப்பு தொலைபேசியில் நேரடியாக என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு இரண்டரை மணிநேரம், அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை சார்பில் சுயேச்சைக் குழுவாக இலங்கைப் பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவது தொடர்பாக பேட்டி ஒன்றினை ஒலி பரப்பியது. உலகின் பல பாகங்களில் இருந்து கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். பயனுள்ளதாகவும் அதே சமயம் சுவாரஸ்யமாகவும் இருந்தது. எனது செவ்வியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வெளிநாடுகளில் வாழும் சிலர் அடுத்து வந்த தினங்களில் என்னோடு தொடர்புகொண்டு பாராட்டினார்கள்.

செயற்பாடுகள் குன்றி தூங்கிக் கிடந்த அ.இ.சி.த. மகா சபை சார்பில் பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு திறந்து வைக்கப்பட்டது. மகாசபையின் ஐவர் கொண்ட செயற்குழுவின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப் பெற்றேன்.

பல்கலைக்கழகத்தின் இருபத்தைந்தாவது 28.03.2010 பட்டமளிப்பு விழா சின்னமகன் ந.துஷ்யந்தன், சின்னமகன் ஜானகி அகிலன் இருவரும் கல்வியியல்

திரும்பி பார்க்கிறேன் - 6

தெணியான்

டிப்ளோமாபட்டம் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

அல்வாய் கலைஅகத்தில் “அவை” இருபத்தைந்தாவது நிகழ்வு நடைபெற்றது. அவையில் இதுவரை கருத்துரைகளை வழங்கியவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டனர். என்னைசெஞ்சொற் செல்வர் ஆறு.திருமுருகன் அவர்கள் கௌரவித்தார். இந்திய தலித் சிந்தனையாளர் திரு வே.அலெக்ஸ் அவர்கள் காலையில் பண்டத்தரிப்பு சீவரத்தினம் அவர்களுடன் நெல்லியடி வந்து எனக்குத் தகவல் தந்தார். நான் நெல்லியடி சென்று ஆட்டோவில் அழைத்து வந்தேன். மாலையில் “அவை” நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிச் சிறப்பித்தார். அவை நிகழ்வின் பின்னர் கோப்பாய் பிரதேச செயலர்(டி.எஸ்) சீ.ஏ.மோகன் தாஸ் வாகனத்தில் சீவரத்தினத்துடன் அனுப்பிவைத்தேன்.

செட்டித்தறை சித்தி விநாயகர் மண்டபத்தில் செல்வி அ.விஷ்ணுவர்த்தினியின் “மனதில் உறுதி வேண்டும்” சிறுகதைத் தொகுதி யாழ்.கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர் பா.தனபாலன் அவர்கள் தலைமையில் 18.04.2010 அன்று நடைபெற்றது. கொற்றாவத்தையில் முதன் முதலில் நூல் வெளியீடு செய்த பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமையையும், செட்டித்தறை சித்தி விநாயகர் மண்டபத்தில் முதன் முதலாக நடைபெற்ற நூல்வெளியீடு என்னும் வகையிலும் இவ்வெளியீட்டு விழா குறிப்பிடத்தக்கது. விழாவில் கலந்து கொண்டு வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினேன்.

சைவப்பெரியார் கா. துரன் அவர்களின் கை எழுத்துப்பிரதி அடங்கிய கொப்பி ஒன்றினை பாதுகாப்புக் காசு அவருடைய மகள் செல்வி சிவாபாக்கியம் அவர்கள் என்னிடம் தந்திருந்தார். அக்கொப்பியினை ஈ.எஸ்.யோகராசா மூலம் 08.05.2010 திரு.ஏ.ரவிவர்மாவிடம் சேர்த்தேன்.

அகில இலங்கை சிறுபான்மைத்தமிழர் மகா சபைக்கூட்டம் நடைபெற்றது. அன்றைய கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினேன். யாழ்.சன்மார்க்க ச.ச.நிலையத்தில் மாடியில் நடைபெற்ற அந்தக்கூட்டத்தில் மகா சபையின் தலைவராக என்னைத் தெரிவு செய்தார்கள்.

அவை 27 ஆவது சந்திப்பு அல்வாய் கலை அகத்தில் 06.06.2010 இல் நடைபெற்றது. அன்றைய தினம் யாழ் பல்கலைக்கழக சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர் கலாநிதி வேல்நம்பி அவர்கள், “திருக்குறளில் முகாமைத்துவம்” என்னும் பொருளில் உரையாற்றினார். அதன் பின்னர் “நதியில் விளையாடி...” ஜீவநதி கவிதைத்தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கினேன்

(தொடரும்)

பேசும் இதயங்கள்

ஆசிரியர், ஜீவந்தி

அன்புடையீர்

ஜீவந்தி 130

1. தொல் சமூகங்களை அறியத் தொன்மங்கள் உதவலாமெனினும் தொன்மங்கள் பற்றி லெவி எற்றாவ்ஸின் ஆய்வு முறையின் நேர்மை பற்றி ஐயங்கள் பல. அிக்சார்பான ஆய்வுகள் ஆபத்தானவை. இன்று தேசிய அடையாளம் முதல் மத அடிப்படைவாதம் வரை தொன்மங்களைக் கொச்சைப்படுத்துவது பற்றியும் கட்டுரையாளர் கவனஞ் செலுத்தியிருக்கலாம்.

2. ஜேசுதாசன் போன்ற பெயர்களிருப்பினும், இயேசு அல்லது யேசு என்பதே தமிழ்ப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வழமை. ஜீசஸ் என்போருமுள்ளர். "ஜேசு" என எழுதும் கதாசிரியர் (பு. 6-8) "யோசித்து" என்பதையும் "ஜோசித்து" என எழுதுகிறார். "வேதத்துக்கு மாறியதற்காகப் பிள்ளைகளே! உறவினர்களே! வக்கணமாக என்ன சொன்னாலும்..." எனும் வாக்கிய நடுவில் வியப்புக்குறிகட்குத் தேவையென்ன? கதாசிரியரின் கல்வித் துறை அனுபவம் வாசகர்கட்குப் பயன்படின் சிறப்பு.

3. "துப்பட்டி" கதையில் (பு. 11-17) . படுத்திருந்த குழந்தையின் முகத்தை எப்படித் துப்பட்டி மூடிய தென விளங்கவில்லை. முருகன் குழந்தையை ஒரு துணியாற் போர்த்தினானென உள்ள தன்றித் துப்பட்டியாலென இல்லை. முகத்தைத் தடித்த துணி அழுத்தினாலன்றிக் குழந்தை மூச்சுத் திணற வாய்ப்பில்லை. மலையகத்தில் "சேட்"டுக்களின் அடமானக் கடைகள் உண்டா?

4. ஜெயசீலனின் கவிதைகள் தரமானவை. எனினும் இரண்டாவதில் (பு. 24) "எப்போ வரும் போகும்? என்று தோன்றும் மறையும்? ஏப்போ உறங்கும்? ஏப்போ விழித்தெழும்? என்று எவரறிவார்?" என்பது ஐந்து வினாக்களாயின், இறுதி வினா "எவரறிவார்?" என அமையத் தகும். முழுதும் ஒரு வினாவாயின் முதல் நானு வினாக்குறிகளும் தவிர்க்கத்தக்கன.

5. இலங்கை நிகழ்வுகளை வெகு அிக்சார்பாயும் பல்வேளை உண்மைக்கு முரணாயும் நெடுங்காலமாக எழுதிவரும் தீபச்செல்வனுக்கு மாற்றுக் கருத்துகளைக் கேட்டல் துன்பம் போற் தெரிவது "புலிகள் ஆண்ட" காலச் சிந்தனையின் தொடர்ச்சி போலும். அவருடையதையொத்த எழுத்துகளை ஊக்கமாக வெளியிடும் தமிழக ஏடுகள் இலங்கையிற் தமிழ் இனவாதத்தையும் பிரிவினையையும் ஊக்குவிக்கக் காட்டும் அக்கறை பெரிது. அதிற் சிறு அளவையேனும் இந்து-இந்தி-இந்தியாவுக்கு எதிராக அவை காட்டா.

மூர்க்கமான "புலி ஆதரவு" மூர்க்கமான "புலி எதிர்ப்பை" விட யோக்கியமாகுமா?

6. எனது கவிதை பற்றி யேசுராசாவின் குறிப்பிற்கு நன்றி. அவர் சொல்வது போல் "அதிகம் பேசார்" என்பதை "அவர் கொஞ்சமேனும் பேசுவார்" எனப் பொருள் கொள்ளலாம். "அவர் பேசி நான் கேட்டதில்லை" என்பதைத் தவிர்ந்து எளிதாகப் "பேசார்" என்றே விட்டிருக்கலாம். அந்தோனியார் பற்றிய நம்பிக்கைகளைக் கருதி எழுதிய வரிகளின் நோக்கம் அவர் பேசவே மாட்டார் என வலியுறுத்தலல்ல.

"சுவர்க்கம் போகலாமெனக் கணித்து...குண்டைக் கொளுத்தியவனே, மனமுருகி ஒரு மெழுகுதிரியைக் கொளுத்திக் கேட்டிருந்தால்...அதைவிட நிச்சயமாக அந்தோனியார்..." என எழுதியதில் "அதைவிட நிச்சயமாக" என்ற சொற்றொடர் மூலம் படுகொலையை ஊக்குவிக்கும் ஒரு நம்பிக்கையை விடக் கனிவான வேண்டுகலை நம்புதல் பொருளுள்ளது என உணர்த்த முயன்றேன். "அதைவிட நிச்சயமாக" என்பதை யேசுராசா கவனிக்கவில்லை போலும். "எல்லார் குறைகட்கும் அவருடைய செவிகளில் இடமுண்டு" என்பதிலும் பகுத்தறிவு முரணுண்டு. இவற்றினும் "பகுத்தறிவு விரோதமாக" நான் மிக எழுதியுள்ளேன். வரட்டுப் பகுத்தறிவுக்கும் பகுத்தறிவாளனின் கவிதை உணர்வுக்கும் இடைவெளி மிக என யேசுராசா அறிவார்.

7. கவிதை நூல் விமர்சனங்கள் பலவும் வாழ்த்துச் செய்திகள் போலிருக்கையில், புதுக் கவிதை பற்றி யேசுராசாவின் குறிப்புப் பயனுள்ளது. எனினும் "வாக்குக் கண்ணுடனும் அல்லது கோணல் வாபுடனும் கூட அடையாளம் காணக்கூடிய ஒரு தன்னுருவ ஓவியத்தை" ஏற்கத் தயக்கம் 20ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நவீன ஓவிய முறையின் மறுப்பா? தன்னுருவ ஓவியம் அடையாள அட்டைக்கானது எனின் அத் தயக்கம் நியாயமானது.

செய்நேர்த்தி பற்றி அவரது பார்வையுடன் பெரிதும் உடன்படுகிறேன்.

8. வகுப்பறை நூலகம் பற்றிய தலையங்கம் வரவேற்கத்தக்கது. ஆயினும் பரந்த வாசிப்பு கல்வித்திட்டத்தின் பகுதியாகாவிடின், ஆசிரியர்களிடம் வாசிப்பைத் தூண்டும் ஆஉவமில்லாவிடின் வகுப்பறை நூலகம் என்ன செய்யும்? இது பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் அக்கறை காட்டவேண்டிய அலுவல்.

அன்புடன், சி. சிவசேகரம்

northern
PC Park

வடக்கின்
கணிணிப் பூங்கா

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

கணிணி

உலகில்

நம்பகமான சேவையில்
10 வருடங்களுக்கு

மேலாக

யாழ் மண்ணில்

தரமான

கணிணிகளைப்

பெற்றுக் கொள்ள

நம்மை நாடுங்கள்...

www.pcpark.co

info.pcpark.co

0215675566

0212229581

0212222050

0212220388

0777570124

0773366443

0755557327

0717772377

Northern Pc Park

NPcpark

northernpcpark

Northern Pc Park

MATHI
COLOURS

END OF SEASON
OFFER
FROM 01.09.2019

மதி கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ் காட்சியறை

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

☎ 021 2229285, 077 7222259

✉ mathicolours@gmail.com

f mathicolours

📞 0702222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.